

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΕΣΟΓΕΙΑΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΣΧΟΛΗ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ

**<<ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΜΠΟΡΙΟ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ
ΕΝΩΣΗ >>**

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Εισηγητής: ΧΡΟΝΑΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΜ:ΔΕ20032

Επιβλέπων: κ. ΣΚΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

©
2023

HELLENIC MEDITERRANEAN UNIVERSITY

**SCHOOL OF MANAGEMENT AND ECONOMICS
SCIENCE**

**DEPARTMENT OF MANAGMENT SCIENCE AND
TECHNOLOGY**

**<<INTERNATIONAL TRADE AND
EUROPEAN UNION>>**

DIPLOMA THESIS

Student: Chronakis Georgios DE 20032

Supervisor: Skouloudakis Emmanouil

©
2023

Υπεύθυνη Δήλωση : Βεβαιώνω ότι είμαι συγγραφέας αυτής της πτυχιακής εργασίας και ότι κάθε βοήθεια την οποία είχα για την προετοιμασία της, είναι πλήρως αναγνωρισμένη και αναφέρεται στην πτυχιακή εργασία. Επίσης έχω αναφέρει τις όποιες πηγές από τις οποίες έκανα χρήση δεδομένων, ιδεών ή λέξεων, είτε αυτές αναφέρονται ακριβώς είτε παραφρασμένες. Επίσης βεβαιώνω ότι αυτή η πτυχιακή εργασία προετοιμάστηκε από εμένα προσωπικά ειδικά για τις απαιτήσεις του προγράμματος σπουδών του Τμήματος Διοικητικής Επιστήμης και Τεχνολογίας του ΕΛ.ΜΕ.ΠΑ

Ευχαριστίες

Θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά εκ μέρους μου τον κύριο Σκουλουδάκη Εμμανουήλ για την καθοδήγηση που μου έδειξε από το ξεκίνημα της παρούσας εργασίας, καθώς και την εκτίμηση που μου έδειξε στην περίοδο της εργασίας.

Επίσης, θα ήθελα τον ευχαριστήσω και τις συμβουλές του που μου επέβαλε για την συνέχιση της εργασίας για να προχωρήσω παρακάτω και να κατανοήσω κάλλιστα το περιεχόμενο της εργασίας. Η συνεργασία ήταν πολύ θετική, καθώς με βοήθησε να αντιληφθώ το κομμάτι της εργασίας, ώστε να αποκτήσω περισσότερες γνώσεις.

Τέλος, θα ήθελα να ευχαριστήσω την οικογένεια μου για την υποστήριξη που μου έδωσαν κατά την περίοδο της πτυχιακής μου εργασίας.

Περίληψη

Το θέμα της παρούσας εργασίας αφορά το διεθνές εμπόριο και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Στο συγκεκριμένο θέμα αυτό προσδιορίζουμε τα στοιχεία που έχουν να κάνουν με το διεθνές εμπόριο, όπως είναι οι σύγχρονες θεωρίες του εμπορίου από τους οικονομολόγους, Elhanan Helpmann, Paul Krugman, Kevin Lancaster. Για την εξαγωγή των συγκεκριμένων δεδομένων χρησιμοποιήσαμε το πρόγραμμα υπολογιστικών φύλλων Excel και αναλύσαμε τα δεδομένα της παγκόσμιας τράπεζας (World Bank) και της Eurostat. Η παρουσίαση της ιστορίας του διεθνούς εμπορίου είναι σημαντική, καθώς δείχνει πως ανταπεξήλθαν οι χώρες στο παρελθόν για την δραστηριοποίηση τους στον τομέα του εμπορίου. Επίσης, η εργασία επικεντρώνεται σε διάφορες συνθήκες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και στις αρμοδιότητες της. Επιπλέον, η παρουσίαση των δραστηριοτήτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο διεθνές εμπόριο, διαφοροποιείται από τις χώρες, οι οποίες βρίσκονται εκτός της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Λέξεις Κλειδιά: Διεθνές Εμπόριο, Ευρωπαϊκή Ένωση, Α.Ε.Π, Εξαγωγές, Εισαγωγές

Abstract

The subject of this paper is international trade and the European Union. In this particular topic we identify the elements that have to do with international trade, such as the modern theories of trade by economists, Elhanan Helpmann, Paul Krugman, Kevin Lancaster. To extract the specific data, we used the Excel spreadsheet program and analyzed the data from the World Bank and Eurostat. The presentation of the history of international trade is important as it shows how countries have coped in the past for their trade activities. The paper also focuses on various treaties of the European Union and its responsibilities. Moreover, the presentation of the European Union's activities in international trade is differentiated from the countries, which are outside the European Union.

Key Words: International Trade, European Union, GDP, Imports, Exports

Περιεχόμενα

Ευχαριστίες	4
Περίληψη	5
Εισαγωγή	9
Κεφάλαιο 1:Θεωρίες διεθνούς εμπορίου	12
Εισαγωγή.....	12
1.1 Σύγχρονες Θεωρίες Εμπορίου για Επιχειρήσεις	12
1.2 Θεωρία Κύκλου Ζωής του Προϊόντος του Vernon	13
1.3 Θεωρία της ομοιότητας σε χώρες του Linder.....	14
1.3.1 Οι Εξισώσεις σύμφωνα με το θεώρημα του Linder.....	16
1.4 Νέα θεωρία εμπορίου	17
1.5 Θεωρία παραγωγικών συντελεστών.....	18
1.5.1 Θεώρημα H-O	19
1.5.2 Θεώρημα εξίσωσης παραγωγικών συντελεστών.....	19
Συμπεράσματα.....	20
Κεφάλαιο 2 :Ιστορική αναδρομή στο διεθνές εμπόριο	21
Εισαγωγή.....	21
2.1 Το διεθνές εμπόριο στα αρχαία χρόνια.....	21
2.2 Το εμπόριο κατά την Βυζαντινή περίοδο.....	24
2.3 Ιστορική αναδρομή για το εμπόριο κατά τον 1ο Παγκόσμιο Πόλεμο	26
2.4 Οι εμπορικές δραστηριότητες πριν και μετά κατά τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο.....	29
2.5 Το Σχέδιο Marshal με βάση το διεθνές εμπόριο.....	30
Συμπεράσματα.....	31
Κεφάλαιο 3 : Τύποι διεθνών δραστηριοτήτων	32
Εισαγωγή.....	32
3.1 Διαδικασία ανάπτυξης εξαγωγών στο διεθνές εμπόριο	32
3.2 Μέθοδοι εξαγωγής.....	34
3.2.1 Έμμεσες εξαγωγές.....	34
3.2.2 Άμεσες εξαγωγές	35
3.3 Licensing (Συμφωνίες παραχώρησης δικαιωμάτων εκμετάλλευσης)	35
3.4 Franchise (Συμφωνίες διεθνούς δικαιόχρησης).....	37
3.5 Εμπορικοί Δασμοί.....	39
3.5.1 GATT (Γενική συμφωνία δασμών και εμπορίου)	41

3.5.2 Δασμοί εισαγωγών εξαγωγών.....	41
Συμπεράσματα.....	42
Κεφάλαιο 4: Διεθνές εμπόριο και Ε.Ε.....	43
Εισαγωγή.....	43
4.1 Συνθήκη Μάαστριχτ.....	43
4.2 Η Συνθήκη της Λισαβόνας με βάση το διεθνές εμπόριο.....	45
4.3 Η εμπορική αρμοδιότητα της Ε.Ε.....	46
4.4 Η συνθήκη της Ρώμης.....	48
Συμπεράσματα.....	50
Κεφάλαιο 5ο: Διεθνές εμπόριο εντός Ευρωπαϊκής Ένωσης και άλλων χωρών.....	51
Εισαγωγή.....	51
5.1 Το Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν (ΑΕΠ) της Ευρωπαϊκής Ένωσης.....	51
5.1.2 Σύγκριση Α.Ε.Π μελών της Ε.Ε έτος 2000-2021.....	53
5.2 Οι εισαγωγές της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των υπολοίπων χωρών.....	55
5.3 Οι εξαγωγές της Ε.Ε και των υπόλοιπων κρατών.....	59
.....	63
5.4 Το εμπορικό ισοζύγιο της Ε.Ε σε εκατομμύρια ευρώ.....	63
5.5 Οι εισαγωγές της Ε.Ε σε εκατομμύρια ευρώ.....	66
5.6 Οι εξαγωγές της Ε.Ε σε εκατομμύρια ευρώ.....	67
Συμπεράσματα.....	68
Κεφάλαιο 6: Συμπεράσματα.....	70
6.1 Συμπεράσματα.....	70
Βιβλιογραφία.....	73

Εισαγωγή

Το θέμα της παρούσας πτυχιακής εργασίας είναι το διεθνές εμπόριο. Το διεθνές εμπόριο στις μέρες μας, επικεντρώνεται στην τεχνολογία, στην ποιότητα, και στις ονομασίες του εμπορίου, οι οποίες απευθύνονται στην εγχώρια αγορά και στον πελάτη και με αυτό τον τρόπο οι χώρες μπορούν εύκολα να συνεργάζονται όπως να πραγματοποιούν εισαγωγές και εξαγωγές προϊόντων μεταξύ τους.

Στο διεθνές εμπόριο υπάρχουν σύγχρονες θεωρίες του εμπορίου, οι οποίες μελετούν τις δραστηριότητες, καθώς και την τεχνολογία και την ποιότητα που χρησιμοποιούν οι εταιρείες, για να επικεντρωθούν στους πελάτες. Οι νεοκλασικές θεωρίες του εμπορίου έχουν διατυπωθεί από τους R. Vernon, S. Linder, Elhanan Helpmann, Paul Krugman, Kevin Lancaster, Eli Heckscher, Bertil Ohlin, με σκοπό να παρουσιάσουν τις σκέψεις τους για το παγκόσμιο εμπόριο.

Επιπλέον, ακολουθεί και η ιστορία του διεθνούς εμπορίου, καθώς μελετάμε τις δραστηριότητες του, με άλλα λόγια την διαδικασία εισαγωγής και εξαγωγής των προϊόντων, στο παρελθόν. Στα αρχαία χρόνια και στη Βυζαντινή περίοδο, έχει αναπτυχθεί η παραγωγή στο κλάδο της υφαντουργίας, και της αγγειοπλαστικής, καθώς και στην κλωστοϋφαντουργία, δηλαδή επέκτειναν τις εμπορικές τους δραστηριότητες με αυτά τα αγαθά. Στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, οι μεγάλες δυνάμεις της Ευρώπης όπως η Αγγλία, η Γαλλία, επέβαλαν έλεγχο στο εμπόριο, καθώς είχε αναπτυχθεί και η μεταφορά παλίρροιας, η οποία επηρέασε θετικά το εμπόριο εκείνη την εποχή.

Στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, οι εμπορικές βιομηχανίες, δεν παρήγαγαν προϊόντα. Στην μεταπολεμική περίοδο, όμως έχουν αναπτυχθεί, ώστε να παραγάγουν πολλά προϊόντα για να εξαχθούν σε αναπτυσσόμενες χώρες. Επίσης, στο τέλος του πολέμου δημιουργήθηκε και το Σχέδιο Μάρσαλ, το οποίο ενίσχυσε αρκετά τα κράτη της Ευρώπης στο εμπόριο, με άλλα λόγια η εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ είχε συνεργασία με τις χώρες της Ευρώπης, η οποία ήταν επιτυχής.

Στους τύπους διεθνών δραστηριοτήτων, οι εταιρείες δραστηριοποιούνται με την διαδικασία ανάπτυξης εξαγωγών, με άλλα λόγια τα εμπορικά συστήματα απελευθερώνονται, ενώ δημιουργείται μια ανάπτυξη για την οικονομική αβεβαιότητα, ώστε να επενδύσουν σε διάφορες αγορές μεταξύ των χωρών με την αυξανόμενη

σύνδεση των πελατών με τους εμπόρους, εξαιτίας των βασικών αλλαγών που αφορούν την τεχνολογία.

Άλλος ένας τύπος παγκοσμίων δραστηριοτήτων είναι μια στρατηγική, όπως οι μέθοδοι εξαγωγών, οι οποίοι είναι δύο, οι άμεσες και οι έμμεσες εξαγωγές, καθώς είναι ένας απλούστερος τρόπος να εξάγει μια χώρα τα προϊόντα της σε μια άλλη χώρα με σκοπό την κερδοφορία της. Ένας άλλος τύπος δραστηριοτήτων είναι η συμφωνία διεθνούς δικαιόχρησης (Franchising), και η συμφωνία παραχώρησης δικαιωμάτων εκμετάλλευσης (Licensing). Αυτές οι συμφωνίες παραχωρούν τις τεχνογνωσίες και το εμπορικό σήμα σε μια άλλη εταιρεία, με την μόνη διαφορά ότι η συμφωνία διεθνούς δικαιόχρησης παρέχει σε μια άλλη εταιρεία μηχανικό εξοπλισμό για την παραγωγή αγαθών που είναι αναγκαίο για μια τοπική εταιρεία.

Ο τελικός τύπος δραστηριοτήτων είναι οι εμπορικοί δασμοί, με άλλα λόγια είναι ένας έμμεσος φόρος για την εισαγωγή και εξαγωγή προϊόντων, καθώς περιορίζεται το ελεύθερο εμπόριο σε διάφορες χώρες, ενώ υπάρχουν και δύο είδη δασμών, όπως είναι οι δασμοί εισαγωγών και δασμοί εξαγωγών.

Για το διεθνές εμπόριο και την Ε.Ε, παραθέτονται οι συνθήκες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που αφορούν το εμπόριο της, καθώς και την ίδρυσή της, ενώ, στην συνέχεια παρουσιάζεται και η αρμοδιότητα της. Οι συνθήκες που εκθέτονται παρακάτω είναι η Συνθήκη του Μάαστριχτ, η συνθήκη της Λισαβόνας με βάση το διεθνές εμπόριο, και η Συνθήκη της Ρώμης η οποία θεωρείται μια αξιόλογη συνθήκη για την Ευρώπη.

Στο διεθνές εμπόριο εντός Ευρωπαϊκής Ένωσης και άλλων χωρών παρατίθενται το Α.Ε.Π της Ε.Ε, οι εισαγωγές της Ευρωπαϊκής Ένωσης και οι Εξαγωγές των άλλων χωρών που δεν ανήκουν στην Ευρωπαϊκή Ένωση, τα οποία υπολογίστηκαν σε ευρώ, καθώς και το εμπορικό ισοζύγιο της. Για να προσδιοριστούν αυτά τα δεδομένα χρησιμοποιήθηκαν τα δεδομένα της σελίδας world bank και την Eurostat, στη συνέχεια το λογισμικό excel, για να δημιουργηθούν οι πίνακες που παρουσιάζονται παρακάτω, με αποτέλεσμα να πραγματοποιηθεί η διαγραμματική ανάλυση.

Η διάρθρωση της εργασίας περιέχει 6 κεφάλαια. Στο πρώτο κεφάλαιο παρουσιάζονται οι σύγχρονες θεωρίες του εμπορίου με βάση την άποψη των διάφορων οικονομολόγων, στο δεύτερο κεφάλαιο επικεντρώνεται στην ιστορική αναδρομή για το διεθνές εμπόριο και τις εξελίξεις που γινόντουσαν τότε. Στο τρίτο

κεφάλαιο αναλύονται οι τύποι διεθνών δραστηριοτήτων για το διεθνές εμπόριο και τον τρόπο δραστηριοποίησης τους. Στο τέταρτο κεφάλαιο που αφορά το διεθνές εμπόριο και την Ευρωπαϊκή Ένωση, μελετάμε τις συνθήκες που έχουν να κάνουν με την Ευρωπαϊκή Ένωση και τις αρμοδιότητες της. Τέλος, στο πέμπτο κεφάλαιο γίνεται λόγος για το διεθνές εμπόριο εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης και άλλων χωρών. Πραγματοποιείται μια έρευνα με διαγραμματική ανάλυση σε διάφορα στοιχεία, όπως το Α.Ε.Π της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τις εξαγωγές και τις εισαγωγές της και το εμπορικό ισοζύγιο της, καθώς μελετήθηκαν και τα δεδομένα των άλλων χωρών εκτός συνόρων της Ε.Ε.

Συνοψίζοντας, στο έκτο κεφάλαιο επεξηγούνται τα συμπεράσματα που αφορούν την εργασία, καθώς και τα δεδομένα που αναλύθηκαν.

Κεφάλαιο 1: Θεωρίες διεθνούς εμπορίου

Εισαγωγή

Στο πρώτο κεφάλαιο ακολουθούν οι θεωρίες του εμπορίου, και αφορά περισσότερο στις σύγχρονες θεωρίες του διεθνές εμπορίου, όπου περιγράφονται οι απόψεις αναφορικά με το εμπόριο, που σχετίζεται κυρίως με την μορφή του, οι οποίες έχουν διατυπωθεί από διάφορους οικονομολόγους. Πιο αναλυτικά, οι σύγχρονες θεωρίες που έχουν παρουσιαστεί είναι από τους R. Vernon, S. Linder, Elhanan Helpmann, Paul Krugman, Kevin Lancaster, Eli Heckscher, Bertil Ohlin, εκφράζοντας την άποψή τους. Παρακάτω, θα αναφερθούμε στις σύγχρονες θεωρίες του εμπορίου, με άλλα λόγια οι σύγχρονες θεωρίες του εμπορίου για τις εταιρείες, περιγράφουν την ποιότητα, την τεχνολογία, και τις εμπορικές ονομασίες που επικεντρώνονται τους πελάτες και χρησιμοποιούνται στις επιχειρήσεις, καθώς προωθούν προϊόντα εισαγόμενα και εξαγόμενα. Επίσης, οι επόμενες θεωρίες που θα παρουσιαστούν είναι η θεωρία του κύκλου ζωής προϊόντος του Vernon, η θεωρία ομοιότητας σε χώρες του Linder, καθώς και η θεωρία παραγωγικών συντελεστών που θα αναλυθούν παρακάτω.

1.1 Σύγχρονες Θεωρίες Εμπορίου για Επιχειρήσεις

Οι σύγχρονες θεωρίες διεθνούς εμπορίου, εστιάζουν στην ποιότητα, στην τεχνολογία, και στις εμπορικές ονομασίες, όπου αυτές οι ονομασίες αφοσιώνονται στον πελάτη. Σύμφωνα με τις θεωρίες διεθνούς εμπορίου, οι εταιρίες, εκτελούν ρόλους για την προώθηση των εξαγόμενων και εισαγόμενων προϊόντων (Griffin & Pustay, 2015). Επίσης, σύμφωνα με τον συγγραφέα Krugman (1983), η θεωρία του εσωτερικού κλάδου του εμπορίου υποστηρίζει ότι το εμπόριο για τα βιομηχανικά αγαθά μεταξύ των βιομηχανικών χωρών είναι ένα πλεονέκτημα, το οποίο δίνει λίγες πιθανότητες να προκαλέσει θέματα προσαρμογής σε σχέση με άλλες εμπορικές συναλλαγές, και είναι και προφανές ότι θα απελευθερωθεί. (Krugman, 1983). Παράλληλα, σύμφωνα με τον συγγραφέα Arnold (2013), οι οικονομολόγοι Helpman και Krugman πίστευαν, ότι υπάρχει η σύνδεση μεταξύ της παραδοσιακής θεωρίας για τις αναλογίες των συντελεστών του διεθνούς εμπορίου και της θεωρίας του διεθνούς εμπορίου εξαιτίας

της εκμετάλλευσης των οικονομιών της κλίμακας σε ατελώς ανταγωνιστικές αγορές (Arnold, 2013). Η σύγχρονη θεωρία του εμπορίου, τεκμηριώνει την οικονομική ανάπτυξη, όπου συνδέει σε μια δημόσια συζήτηση για το εμπόριο, την απελευθέρωση του εμπορίου με την ανάπτυξη του εμπορίου στις ανεπτυγμένες χώρες (Jomo & VonArnim, 2008). Επιπλέον, οι θεωρίες του παγκοσμίου εμπορίου μπορούν να διαιρεθούν σε δύο κατηγορίες όπως είναι οι κλασικές θεωρίες, και οι σύγχρονη θεωρία Heckscher – Ohlin. Οι κλασικές θεωρίες εστιάζουν στην σημασία της οικονομίας και την ανάπτυξη της, καθώς οι κλασικοί οικονομολόγοι απασχολούνταν για την αύξηση του πλούτου των χωρών. Παρόλα αυτά, οι απόψεις των οικονομολόγων ήταν ότι το εξωτερικό εμπόριο ήταν σημαντικό, με αποτέλεσμα, να αυξηθεί και ο πλούτος μιας χώρας, ενώ επεκτείνει τον κύκλο της αγοράς, που επέτρεπε να εξειδικευτεί ο καταμερισμός της εργασίας (iPleaders, 2022). Μια αξιολογή συμβολή για την θεωρία ανάπτυξης η οποία εισήχθη από τον Joseph Alois Schumpeter, κυρίως για το έργο του << Theory of Economic Development>>, το οποίο δημοσιεύτηκε πρώτη φορά το 1911, καθώς ο Schumpeter καθιέρωσε στα οικονομικά τον όρο << καινοτομία>> με αυτό τον τρόπο εξέτασε την σημασία του επιχειρηματία για την άποψη της οικονομικής ανάπτυξης. Ο συγγραφέας Shapinor (2015) αναφέρει, ότι η εκκίνηση σύμφωνα με τον οικονομολόγο Schumpeter, ήταν η κατάσταση καθαρής ισορροπίας ή σταθερής κατάστασης για την οικονομία, καθώς τεκμηρίωσε ότι η κινητήρια δύναμη για την ανάπτυξη ήταν οι αλλαγές στην οικονομία, όπως ο επιχειρηματίας και ο καινοτόμος επιχειρηματίας, ο δημιουργικός άνθρωπος, θεωρείται ως ριψοκίνδυνος και προνοητικός (Shapinor, 2015).

1.2 Θεωρία Κύκλου Ζωής του Προϊόντος του Vernon

Η θεωρία του κύκλου ζωής προϊόντος δημιουργήθηκε από τον Vernon το 1966 με σκοπό την μεγιστοποίηση της δραστηριότητας σε διεθνές επίπεδο των τεραστίων επιχειρήσεων. Οι περισσότερες εταιρίες είχαν προέλευση από τις ΗΠΑ. Σύμφωνα με τον Vernon, οποιοδήποτε προϊόν συνοδεύει ένα κύκλο ζωής προϊόντων που περιλαμβάνει τα τέσσερα στάδια, όπου αρχίζει με την εισαγωγή ενός προϊόντος, και κατευθύνεται στην ωρίμανση, και συνεχίζει στην παρακμή, και τέλος φτάνει στην

αχρηστία του (Griffin & Pustay, 2015). Η εισαγωγή ενός αγαθού στην αγορά γίνεται με δύο τρόπους, δηλαδή ένα προϊόν μπορεί να είναι νέο στην αγορά ή μπορεί να αποτελεί το αποτέλεσμα μίας αλλαγής σε άλλο προϊόν, το οποίο υπάρχει ήδη στην αγορά. Εκτός από τις αιτίες της καινοτομίας του προϊόντος στην αγορά, η ενέργεια της καινοτομίας ενσωματώνει τη θεμελιώδη αβεβαιότητα, όπως τις αντιδράσεις των πελατών και τις απαιτήσεις των εισροών, με άλλα λόγια, ένας καινοτόμος μιμητής που μπαίνει στην αγορά δε ξέρει ποιος είναι ο σχεδιασμός ενός προϊόντος (Karlsson & Nyström, 2003). Επιπλέον, σύμφωνα με τους συγγραφείς Griffin & Pustay (2015), οι Αμερικάνικες επενδύσεις στη δυτική Ευρώπη, διατύπωσαν την ανάπτυξη για τις νέες τεχνολογίες παραγωγής στις ΗΠΑ, καθώς οι τεχνικές αυτές μεταφέρθηκαν και σε άλλες βιομηχανίες των χωρών, εξαιτίας της αυξημένης ζήτησης για τα αγαθά, με αποτέλεσμα να υπάρχει μια άνοδος των ανταγωνιστών παγκοσμίως, καθώς κινδυνεύουν οι αμερικάνικες πολυεθνικές εταιρείες από τους εγχώριους παραγωγούς (Griffin & Pustay, 2015). Η θεωρία αυτή κατόρθωσε να ερμηνεύσει μερικούς τύπους επενδύσεων για την δυτική Ευρώπη, τα οποία πραγματοποιήθηκαν στις ΗΠΑ ανάμεσα στην δεκαετία του 1950 μέχρι του 1970. Υπάρχουν διάφοροι τομείς, που οι Αμερικάνοι δεν γνώριζαν το τεχνολογικό πλεονέκτημα, καθώς οι άμεσες ξένες επενδύσεις άρχισαν σε αυτή την περίοδο (Denisia, 2010). Συνοψίζοντας, στο σημείο αυτό η παραδοχή της εξάπλωσης της νέας τεχνολογίας, μεταδίδεται αρκετά αργά για να μπορέσει να δημιουργήσει προσωρινές διαφορές μεταξύ των χωρών στις οποίες τα προϊόντα τα οποία αφορούν την τεχνολογία είναι διαθέσιμα (Lam, 2015).

1.3 Θεωρία της ομοιότητας σε χώρες του Linder

Η θεωρία της ομοιότητας σε χώρες του Linder εφαρμόστηκε το 1961 σε μια οικονομική υπόθεση, η οποία αφορά τις χώρες που έχουν κατά κεφαλήν εισόδημα, καθώς είναι διατεθειμένες να καταναλώνουν προϊόντα με παρόμοια ποιότητα, ώστε να αποκτήσουν παρόμοιο σχηματισμό του εμπορίου μεταξύ τους. Επίσης, η υπόθεση Linder υποστηρίζει ότι αυτές οι χώρες θα είναι ειδικές στην παραγωγή αγαθών με υψηλή ποιότητα, ενώ θα κάνουν εξαγωγές προϊόντων που έχουν ζήτηση σε

χώρες που έχουν παρόμοιο επίπεδο εισοδήματος (Chatzidimitriou, 2019). Επίσης, για τους πρώτους ελέγχους της υπόθεσης Linder, εφαρμόζαν μια ανάλυση συσχέτισης κατάταξης, όπου έβρισκαν κάποια στοιχεία που υποβοηθούσαν τη θεωρία του Linder (McPherson et al., 2001). Επιπλέον, ο Linder ενοποίησε μια τάση για τις μεγάλες τιμές της εμπορικής έντασης σχεδόν στη διαγώνιο για τη στήριξη της υπόθεσης του. Το ξεκίνημα της επαλήθευσης για την υπόθεση του Linder έχει φτάσει σε τέσσερα στάδια. Τα τέσσερα στάδια είναι:

- **Διακλαδικό εμπόριο**

Το διακλαδικό εμπόριο εστιάζει στην ανταλλαγή αγαθών, τα οποία παράγονται σε έναν κλάδο της χώρας Α με αγαθά να παράγονται από έναν διαφορετικό κλάδο για την χώρα Β (Griffin & Pustay 2015).

- **Ενδοκλαδικό εμπόριο**

Είναι το εμπόριο ανάμεσα στις χώρες με αγαθά, τα οποία παράγονται στον ίδιο κλάδο. (Griffin & Pustay, 2015).

- **Διαφοροποιημένα προϊόντα**

Είναι τα προϊόντα, τα οποία διακινούνται στο εμπόριο και είναι διαφοροποιημένα με κάποιον τρόπο (Dhakal et al., 2011).

- **Μη διαφοροποιημένα προϊόντα**

Είναι τα προϊόντα που δραστηριοποιούνται στο εμπόριο αλλά είναι όμοια (Dhakal et al., 2011).

Επιπλέον, τα επίοντα τεστ ήταν με βάση την στατιστική πολύ ισχυρά σε σχέση με τη δοκιμασία του Linder και τις αρχικές εντυπώσεις. Σύμφωνα με τους συγγραφείς Kennedy & McHugh (1983), έχει προκύψει μια αξιολογη βιβλιογραφία, η οποία ελέγχει την υπόθεση Linder. Σε γενικές γραμμές επιβεβαιώθηκε η υποστήριξη της υπόθεσης Linder. Επιπλέον, αυτά τα δεδομένα σχετικά για το εμπόριο των βιομηχανικών αγαθών εφαρμόστηκαν ώστε να μπορούν να ελεγχθούν για την υπόθεση Linder (Kennedy & McHugh, 1983).

1.3.1 Οι Εξισώσεις σύμφωνα με το θεώρημα του Linder

Σύμφωνα με τους συγγραφείς Arnon & Weinblat (1998), οι εξισώσεις περιείχαν περισσότερες ανεξάρτητες μεταβλητές, αντίθετα στην τελική ανάλυση παρέμειναν μόνο οι μεταβλητές που παρείχαν στατιστικά σημαντικούς συντελεστές σε ένα επίπεδο σημαντικότητας το οποίο είναι 95% και οι εξισώσεις έχουν την παρακάτω μορφή:

$$\ln X_{ij} = b_0 + P_1 \ln GDP_i + b_2 I_n GDP_j + b_3 I_n Dist_{ij} \\ + b_4 Lang + b_5 FTA + b_6 Z + \varepsilon$$

Σύμφωνα με τον τύπο το στοιχείο X_{ij} καθορίζει τις τιμές των εξαγωγών από την χώρα I προς την χώρα j , το στοιχείο GDP_i και GDP_j είναι η αξία σε δολάρια για το Α.Ε.Π. στη χώρα i και j , παράλληλα το στοιχείο $Dist_{ij}$ προσδιορίζει την φυσική απόσταση ανάμεσα στο κέντρο της οικονομικής δραστηριότητας για τις χώρες I και j , και το $Lnagil$ είναι μια ψευδομεταβλητή με την τιμή 1, το στοιχείο FTA είναι και αυτό μια ψευδομεταβλητή με την τιμή 1, αν οι χώρες I και j έχουν συνδεθεί ανάμεσα τους μια συμφωνία του ελευθέρου εμπορίου. (Arnold & Weinblat, 1998). Επιπλέον, υπάρχει και άλλη εξίσωση που αφορά για το θεώρημα Linder, το οποίο έχει να κάνει με τις εμπορικές στρατηγικές, που συνδέονται περιορισμένα, διότι οι εξισώσεις εκείνες αναλύονται μέσω του μοντέλου τυχαίων επιδράσεων σε δύο κατευθύνσεις, τα οποία προσεγγίζουν την ανάλυση πάνελ (Keum, 2010).

Ο τύπος είναι ο εξής:

$$\Psi_{kjt} = \lambda_{1kj} + v_{1t} + \varepsilon_{1kjt} + \omega_{kjt} = \lambda_{2kj} + v_{2t} + \varepsilon_{2kjt}$$

- Το ψ_{kjt} και το ω_{kjt} είναι οι όροι σφάλματος της εξίσωσης (Keum, 2010),
- Το λ_{kj} είναι ο μη παρατηρούμενος όρος που αφορά την διατομή ή την χώρα. (Keum, 2010).
- Το v_t είναι ο όρος σφάλματος μη παρατηρηθέντων επιδράσεων του συγκεκριμένου χρόνου (Keum, 2010).
- Το ε_{kjt} αντιπροσωπεύει το στοχαστικό σφάλμα, καθώς όρος που αντικατοπτρίζει τις επιδράσεις όλων των υπολοίπων μη παρατημένων μεταβλητών (Keum, 2010).

1.4 Νέα θεωρία εμπορίου

Η νέα θεωρία του εμπορίου ιδρύθηκε στα τέλη της δεκαετίας του 1970, η οποία έχει αλλάξει τυχαία τον τρόπο που οι οικονομολόγοι σκέπτονται τις διεθνείς εμπορικές ροές (Brülhart, 1995). Η θεωρία αυτή ιδρύθηκε από τους Elhanan Helpmann, Paul Krugman και τον Kevin Lancaster. Αυτή η θεωρία επεκτείνει τη θεωρία του Linder, η οποία αναφέρεται στην επίδραση της οικονομικής κλίμακας για το εμπόριο σε διάφορα αγαθά, και οι εταιρείες που έχουν οικονομική κλίμακα, οι οποίες είναι επιθετικές. Επίσης, η εμπορική θεωρία έχει βοηθήσει στην παροχή μιας εύχρηστης ανάλυσης πλαισίου ενός μεγάλου πλήθους συναλλαγών στο εσωτερικό κλάδο του εμπορίου (Griffin & Pustay, 2015).

Σε αυτό το σημείο, θα τεθεί το εξής ερώτημα: Σε ποιο βαθμό μπορεί η νέα εμπορική θεωρία να εξηγήσει την παρατηρούμενη δυναμική συμπεριφορά του όγκου και των κατευθύνσεων του εμπορίου; Λόγου χάρη, υπογραμμίζεται ότι η άνοδος του ενδοκλαδικού εμπορίου είναι ένα εμπειρικό φαινόμενο που δεν αναλύεται καλά σε σχέση με τις κλασικές παραδοσιακές θεωρίες (Kehoe & Bergoeing, 2001). Σε αυτό το σημείο, οι Helpmann και ο Krugman το 1985 έχουν συνδέσει τις κλασικές με την νέα θεωρία του εμπορίου, οι οποίοι έχουν συμπτύξει την οριζόντια διαφοροποίηση για τα προϊόντα και την αυξανόμενη απόδοση της κλίμακας στο υπόδειγμα το οποίο προσδιορίζεται από το συγκριτικό πλεονέκτημα, λαμβάνοντας υπόψη τα περιουσιακά στοιχεία (Bernard et al., 2007). Η νέα θεωρία του ενδοβιομηχανικού εμπορίου, περιλαμβάνει μια καλή διευκρίνιση για τα εμπορικά ανοίγματα, τα οποία βάζουν τις εμπορικές βιομηχανίες των προϊόντων ανάμεσα στις βιομηχανικές χώρες (Krugman, 1983).

Η μακρά θεωρητική έρευνα για αυτό τον τομέα, περιλαμβάνει ένα περιορισμένο σύνολο με πολύ καλή ανάλυση των εμπορικών ερευνών για την καταλληλότητα των υψηλών θεωρητικών μοντέλων. Επίσης, η εμπειρική γνώση που αναφέρεται στην ποιότητα και την ποικιλία του εμπορίου είναι καθορισμένη όχι για τη δυσκολία μέτρησης, αλλά για τη μέτρηση των διαφοροποιημένων προϊόντων, διαδικασία που

είναι δύσκολη και συνδυάζει ένα μεγάλο πλήθος προϊόντων που είναι περίπλοκο να διαχωριστούν (Athanasoglou & Bardaka, 2010).

1.5 Θεωρία παραγωγικών συντελεστών

Το θεώρημα αναλογιών συντελεστών παραγωγής των οικονομολόγων Heckscher – Ohlin κατανοεί την αρχή του συγκριτικού πλεονεκτήματος για το θεώρημα του Ricardo, καθώς συγκεντρώνει να διευκρινίσει κάποιες διαφορές που υπάρχουν στο κόστος ευκαιρίας ανάμεσα των χωρών. Η θεωρία αυτή διατυπώνει ότι για να διακριθούν τα προϊόντα, που έχουν συγκριτικό πλεονέκτημα δεν αναλύεται σε ποια αγαθά επικρατεί το συγκριτικό πλεονέκτημα σε μια χώρα, καθώς δεν είναι απαραίτητο να ερευνηθούν αποκλειστικά για τον συντελεστή εργασίας αλλά οφείλεται να αναλυθεί η σχετική διαθεσιμότητα των άλλων συντελεστών παραγωγής, όπως είναι το κεφάλαιο η γη και το έδαφος (Παπαδόπουλος και συν, 2017). Κατά ακολουθίαν, υπάρχουν κάποιες διαφορές στους παραγωγικούς συντελεστές, που παρέχει μια χώρα είναι ότι προσεγγίζει ποια αγαθά θα εξάγει και ποια θα εισάγει. Η θεωρία του Heckscher – Ohlin, επισήμανε, ότι η ποσότητα για των παραγωγικών συντελεστών υπερέχει από χώρα σε χώρα, κατευθύνοντας στο συμπέρασμα, ότι οι χώρες που παρέχουν ένα πλήθος παραγωγικών συντελεστών για να παράγουν αγαθά οφείλουν να εξάγουν περισσότερο από το να εισάγουν προϊόντα (Αποστολίδης, 2020). Εξάλλου, η θεωρία του συγκριτικού πλεονεκτήματος του David Ricardo, παρουσίασε, ότι δύο χώρες θα μπορούσαν να επωφεληθούν στο εμπόριο εξαιτίας των τεχνολογικών διαφορών στην παραγωγή τους με ίδια αγαθά. Το 1912 οι δύο Σουηδοί οικονομολόγοι Heckscher – Ohlin θεώρησαν, ότι αν οι δύο χώρες παρείχαν την ίδια τεχνολογία παραγωγής, το εμπόριο μπορούσε να ήταν επωφελής, διότι είχαν διαφορετικά είχαν χαρίσματα παραγόντων. Οι χώρες που διαθέτουν άφθονο κεφάλαιο θα έχουν την δυνατότητα να εξάγουν κεφάλαια για εντατικά αγαθά και να τα εισάγουν σε έντασης εργασίας, καθώς οι χώρες οι ανεπτυγμένες θα εξήγαγαν τα αγαθά έντασης εργασίας, ενώ θα εισήγαγαν αγαθά έντασης του κεφαλαίου (Clarke & Kulkarni, 2010).

1.5.1 Θεώρημα H-O

Το πρώτο θεώρημα είναι το θεώρημα H-O που δημιουργήθηκε από τους Heckscher και τον Ohlin, το οποίο αναφέρει την πρόβλεψη και το πρότυπο ενός εμπορίου, και το άλλο θεώρημα είναι η εξίσωση τιμών συντελεστών, το οποίο περιλαμβάνει την επιρροή του διεθνούς εμπορίου στις τιμές των συντελεστών (Salvatore, 2019). Σύμφωνα με το πρώτο θεώρημα H-O, το οποίο περιλαμβάνει διάφορα εμπορεύματα που έχουν ένα αντικείμενο διαπραγμάτευσης, χαρακτηρίζεται από πραγματικούς δεσμούς παραγόντων, όπως είναι το έδαφος, η εργασία και το κεφάλαιο. Παράλληλα, η ανταλλαγή εμπορευμάτων σε διεθνές επίπεδο είναι συνεπώς, ένας έμμεσος παράγοντας κερδοσκοπίας, ο οποίος μεταφέρει τις υπηρεσίες άλλων ακινητοποιημένων παραγόντων παραγωγής σε θέσεις που οι συντελεστές αυτοί εντοπίζονται σπάνια. Ένα βασικό στοιχείο για το θεώρημα του H-O είναι ότι η επιλογή της πώλησης υπηρεσιών από τον συντελεστή, αλλάζει από μια τοπική αγορά υπηρεσιών των παραγόντων σε μια παγκόσμια αγορά, και έχει ως αποτέλεσμα η ζήτηση της παραγωγής για τις εισροές να γίνεται πολύ ελαστική και, επίσης να γίνεται αρκετά όμοια για όλες τις χώρες (Leamer, 1995).

1.5.2 Θεώρημα εξίσωσης παραγωγικών συντελεστών

Το επόμενο θεώρημα είναι η εξίσωση των παραγωγικών συντελεστών, η οποία σε περίπτωση που η διεθνής κινητικότητα για τους συντελεστές παραγωγής εξαιρείται από τα εθνικά σύνορα και το ελεύθερο εμπόριο για τα εμπορεύματα, μπορεί να βοηθήσει στην εξισορρόπηση των ανισοτήτων της ζήτησης σε σχέση με την προσφορά των συντελεστών παραγωγής. Επίσης, έχει τη δυνατότητα να μειωθεί η απόκλιση ανάμεσα στους συντελεστές αποδόσεων παραγωγής μεταξύ των χωρών. Επιπρόσθετα, δυο ή περισσότερα κράτη, τα οποία μοιράζονται τη μονότονη τεχνολογία, γνωρίζουν ότι το ελεύθερο εμπόριο προσφέρει τις αποδόσεις των συντελεστών σε μία μοναδική ισότητα σε περίπτωση που τα κληροδοτήματα τους είναι περισσότερο όμοια και παράγουν επαρκή αριθμό όμοιων αγαθών, ο οποίος

ισούται με τον αριθμό των διαφορετικών προϊόντων παραγωγικών συντελεστών (Jones, 2008). Επίσης, το όριο δυνατότητας παραγωγής, προκύπτει από σταθερές αναλογίες χρησιμοποιώντας κάποιες απαιτήσεις σε εξωγενείς συντελεστές, ώστε να επαναχρησιμοποιούν οι περιορισμοί της εργασίας και του κεφαλαίου (LibreTexts, 2023). Η θεωρία αναλογιών παραγόντων παρέχει εντάσεις, οι οποίες εξαρτώνται από την κατάσταση της τεχνολογίας, με σκοπό την κατασκευή ενός δεδομένου για την παραγωγή των προϊόντων, καθώς σε αυτή την θεωρία χρησιμοποιούνται όμοια αγαθά για όλες τις χώρες (Owlcation, 2022).

Συμπεράσματα

Σε αυτό το κεφάλαιο συνοψίζουμε τη χρησιμότητα της νέας θεωρίας του διεθνούς εμπορίου και της γνώμες των οικονομολόγων για τις διεθνείς εμπορικές ροές, καθώς τεκμηριώνει τη χρησιμότητα του για την παραγωγή προϊόντων με σκοπό τις αυξημένες εξαγωγές, από τις οποίες που επωφελείται η κάθε χώρα στο διεθνές εμπόριο, ενώ γίνεται και μια μελέτη για τους καταναλωτές, με άλλα λόγια τι αγαθά καταναλώνουν και αν υπάρχει και ζήτηση των προϊόντων. Επίσης, καταφέραμε να εντοπίσουμε την εξίσωση που αφορά την υπόθεση του Linder, καθώς ενοποιήσαμε διάφορες μαθηματικές εξισώσεις που αφορούν το θεώρημα αυτό. Ολοκληρώνοντας το παρόν κεφάλαιο παρακολουθούμε την πορεία εξέλιξης των θεωριών του διεθνούς εμπορίου μέσα από μια διαδικασία εμπλουτισμού και αναθεώρησης των εκάστοτε θεωριών.

Κεφάλαιο 2 :Ιστορική αναδρομή στο διεθνές εμπόριο

Εισαγωγή

Το κεφάλαιο αυτό επικεντρώνεται στην ιστορική αναδρομή για το διεθνές εμπόριο στις περιόδους των αρχαίων χρόνων, τις βυζαντινής περιόδου, στον 1^ο και 2^ο Παγκόσμιο Πόλεμο, και ολοκληρώνεται με την αναφορά στο σχέδιο Μάρσαλ. Σε αυτά τα σημεία επεξηγείται η δραστηριοποίηση του εμπορίου στα προηγούμενα χρόνια, ενώ αναφέρεται και στο σχέδιο Μάρσαλ, επέδρασε θετικά στο εμπόριο, καθώς ενίσχυσε στα μέλη της Ευρώπης και την εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ, όταν έληξε ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος. Στα αρχαία χρόνια το εμπόριο λειτουργούσε αλλιώς σε σχέση με την μεσαιωνική περίοδο, καθώς εκείνα τα χρόνια εξήγαγαν τα προϊόντα τους με τον παραδοσιακό τρόπο, όπως τα καραβάνια. Στην συνέχεια, κατά την Βυζαντινή εποχή η υφαντουργία είχε μεγάλη ανάπτυξη, καθώς η κεραμική, η δερματοργία, και η αγγειοπλαστική. Παρακάτω μετά την Βυζαντινή περίοδο ακολουθεί η περίοδος του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, δηλαδή εκείνη την περίοδο όταν άρχισε ο πόλεμος οι δυνάμεις της Ευρώπης είχαν τον έλεγχο του εμπορίου αλλά υπήρχε μια αύξηση της παλίρροιας, γεγονός που επηρέασε το εμπόριο. Έτσι, οι προμηθευτές των χωρών να προμήθευαν τα προϊόντα τους από την μία χώρα στην άλλη, με αποτέλεσμα να επεκτείνουν τις εμπορικές τους δραστηριότητες, καθώς στα τέλη του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου το σχέδιο Μάρσαλ, το οποίο είχε θετική επιρροή στο εμπόριο.

2.1 Το διεθνές εμπόριο στα αρχαία χρόνια

Σε αυτή την ενότητα θα αναλυθούν οι δραστηριότητες του εμπορίου στα αρχαία χρόνια. Θα ξεκινήσουμε από ρωμαϊκή εποχή στην οποία ο αρχαίος κόσμος της ρωμαϊκής αυτοκρατορία από το 27 π.Χ. μέχρι το 476 μ.Χ, έγινε η μεγαλύτερη εμπορική κοινότητα. Στην περίοδο της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, η Ρώμη παρήγαγε σε ελάχιστα προϊόντα, αλλά εισήγαγε περισσότερα (Makarevich,2002). Επίσης, κατά την διάρκεια τον 4^ο αιώνα είχε διαφοροποιηθεί ο υλικός πολιτισμός για τις νέες κουλτούρες, όμως το πολιτιστικό υπόδειγμα ήταν γνώριμο για στην πρώιμη ρωμαϊκή περίοδο στον αιώνα που έχει γίνει αλλαγή προς τον καινούριο τύπο, και

εκπροσωπείται από έναν άλλο τύπο της κεραμικής (Bulas,2002). Υπάρχει, επίσης ένα κείμενο που παραθέτει το σύστημα του ασσυριακού εμπορίου προς την ανατολή μέσα στην μέση εποχή του χαλκού, που είναι σημαντικό για την επιβεβαίωση της ανταλλαγής των μετακινήσεων. Επίσης, οι έμποροι εκείνη την περίοδο ήταν οι μόνοι που μπορούσαν να αποστέλλουν караβάνια με ανθρώπους και με την βοήθεια των γαϊδουριών που είχαν επαρκείς ποσότητες κασσίτερου και μάλλινων υφασμάτων, τα οποία μετέφεραν προς ένα δίκτυο με σταθερούς αντιπροσώπους σε αποικίες που βρίσκονταν έξω από την κεντρική ανατολία που είναι αρκετά χιλιόμετρα μακριά (Barjamovic,2008).

Επιπλέον, σύμφωνα με τους όρους για την αρχαία Ελλάδα είχαν οριοθετηθεί στοχαστικά εμπορικά δικαιώματα, και η λατινική υπηκοότητα έχει καθοριστεί με όρους εμπορικών προνομίων, επίσης έχει πραγματοποιηθεί και ο Ποντιακός πόλεμος ο οποίος επέβαλε τον έλεγχο για της εμπορικές ζώνες προς την Κεντρική Μεσόγειο (Wilson,2012). Είναι γεγονός ότι οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι έχουν συμπληρώσει μαζί μικρά στοιχεία για το παγκόσμιο απόθεμα που έχει να κάνει με τις τεχνικές γνώσεις και τον εξοπλισμό (Finley, 1965). Η εποχή του χαλκού και η νεολιθική εποχή έχουν αναπτύξει τους σημαντικούς όρους της γεωργίας, της μεταλλουργίας της κεραμικής και της υφαντουργίας. Με αυτόν τον τρόπο οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι απέκτησαν έναν υψηλό και ισχυρό πολιτισμό. Όσον αφορά στο εμπόριο της αρχαίας Ελλάδας, οι αρχαίοι Έλληνες πίστευαν ότι η τοκογλυφία ήταν το πιο μισητό είδος του εμπορίου. Επιπλέον, ο δανεισμός χρημάτων είχε αυξημένο επιτόκιο για να υπάρχει κέρδος. Το χρήμα τότε κατευθυνόταν στην ανταλλαγή και όχι για να παραχθούν πολλά χρήματα (Olechnowicz,2011).

Παρακάτω, θα αναλυθεί το διεθνές θαλάσσιο εμπόριο, το θαλάσσιο εμπόριο πραγματοποιείται με την μορφή που έχει στα 400 χρόνια κατά την Χριστιανική εποχή. Υπήρχαν τεράστιοι ναυτιλιακοί δρόμοι οι οποίοι εξαπλώθηκαν σε όλες τις περιοχές της Μεσογείου μέχρι τη Ρώμη. Η βασική ποσότητα του εμπορίου συνέχιζε να είναι τα σιτηρά, το λάδι, ακόμα και το κρασί. Η Ρώμη έκανε εισαγωγές 15 εκατομμυρίων μπουσέλ (δοχείο μονάδας μέτρησης) σιτηρά προς την Βόρεια Αφρική και την Αίγυπτο (Casson,1954). Το ρωμαϊκό εμπόριο κάλυπτε τεράστιες αποστάσεις και υποστηρίζονταν από χρηματοπιστωτικά ιδρύματα. Έτσι κατέληξε να γίνει ποιο βασικός παράγοντας σε ολόκληρη την Μεσόγειο προς τα μέσα του δευτέρου αιώνα π.Χ.. Παράλληλά, τα στοιχεία που αφορούν στην ατμοσφαιρική

ρύπανση παίζουν μεγάλο ρόλο για την αρχαία οικονομική ιστορία και σχετίζονται με την εξόρυξη του αργύρου. Νωρίτερα, ο άργυρος για την μεσογειακή ιστορία εξορυσσόταν κυρίως για την κατασκευή διακοσμητικών στολιδιών και προφανώς είχαν σκοπό να παράγουν και ράβδους (Terpstra,2019).

Εικόνα 2.1

Η έλευση τεράστιου φορτηγού πλοίου προς το λιμάνι της Ρώμης καταγράφεται σε ένα ανάγλυφο του δευτέρου αιώνα μ.Χ. Πηγή (Casson, 1954)

Παρακάτω, θα γίνει αναφορά κυρίως στις εμπορικές θαλάσσιες διαδρομές προς την Κίνα, υπάρχουν πολλές παραλλαγές από αρχαιολογικά ευρήματα για την τελευταία δεκαετία οι οποίες δίνουν αναλυτικές τεκμηριώσεις. Στην μετά νεολιθική εποχή γύρω στο 4000 π.Χ. , στις παράλιες περιοχές και στα νερά προς τα νησιά του Βόρειου Βιετνάμ, υπήρχε τεράστιος πληθυσμός και χρησιμοποιήθηκαν αυτές οι περιοχές περισσότερο από διάφορες ομάδες ανθρώπων. Οι άνθρωποι καλλιεργούσαν προς τις παραθαλάσσιες περιοχές και συνάλλασαν τα προϊόντα τους με άλλους ανθρώπους οι οποίοι ήταν κάτοικοι της νότιας Κίνας ,της Ταιβάν και των Φιλιππίνων και διαφόρων χωρών της νοτιοανατολικής Ασίας (Tuán,2014). Κατ' ακολουθίαν, στην

Νοτιοανατολική Ασία παρουσιάστηκαν και οι νέες χάντρες του εμπορικού ανέμου, οι οποίες προήλθαν από ένα πλήθος αρχαιολογικών θέσεων που βρίσκονται στην Νότια Ασία ακόμα και στην Νοτιοανατολική Ασία, οι οποίες χρονολογούνται περίπου, στα μέσα στην πρώτη χιλιετία π.Χ..

Σύμφωνα με της τυπολογικές αντιλήψεις και με τα αρχαιολογικά στοιχεία, υπάρχει ένα σύνολο από γυάλινες χάντρες η οποίες έχουν προέλευση από την Νότια Ινδία. Στην συνέχεια, η τεχνολογία θα μετακινηθεί στη Σρι Λάνκα και στην Νοτιοανατολική Ασία, καθώς στα μέσα της πρώτης χιλιετίας μ.Χ., διακινούσαν την παραγωγή για της γυάλινες χάντρες σε ορισμένα κέντρα παραγωγής χαντρών, ώσπου η παραγωγή εξαπλώθηκε σε μια τεράστια περιοχή στην Αφρική μέχρι και την Ιαπωνία (Dussubieux et al.,2008).

Καταλήγοντας, υπάρχουν και άλλες ποικιλίες που βασίζονται στις βουδιστικές παραδόσεις που βρίσκονται στην Κεντρική Ασία και στην Κίνα, που δεν είχαν εκταθεί ως την Βακτριανή (πόλη στο Αφγανιστάν), ή και στην Γανθάρα που είχαν μια βασική κατεύθυνση προς το δρόμο του μεταξιού. Αντίθετα έγιναν ποιο πολύπλοκες οι διαδικασίες μεταφοράς στην μεταφορά ,ακόμα, και η έρευνα της προ-σύγχρονης εποχής των Ασιατικών δικτύων που φανερώνει, ότι οι πορείες για τις οικονομικές και πολιτισμικές ανταλλαγές χρησιμοποιήθηκαν σαν μονοπάτια του βουδισμού (Neelis, 2010).

2.2 Το εμπόριο κατά την Βυζαντινή περίοδο

Στην ενότητα αυτή παρουσιάζεται το εμπόριο στα βυζαντινά χρόνια. Το Βυζάντιο, όπου μετέπειτα λεγόταν Κωνσταντινούπολη, έγινε η πρωτεύουσα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και αναδείχθηκε την παγκόσμια εμπορική πρωτεύουσα μέχρι τον 12^ο αιώνα. Το εμπόριο για το Βυζάντιο βασίζονταν κυρίως στην υφαντουργία, δερματοουργία, την πανοπλία και την αγγειοπλαστική. Επίσης το βυζαντινό νόμισμα λεγόταν ως μετζάντ, το οποίο έγινε το αρχικό νόμισμα για τις ευρωπαϊκές εταιρείες (Makarevich,2002). Παρακάτω, θα αναλυθεί η Πίζα που ήταν μια από τις πιο βασικές ναυτικές δυνάμεις που βρίσκονταν στο Βυζάντιο στον 12^ο αιώνα, το 1111 υπήρχαν προνομία, τα οποία αφορούσαν το εμπόριο και τη φορολογία στην

Βυζαντινή Αυτοκρατορία και παραχωρήθηκε το ένα τέταρτο προς την Κωνσταντινούπολη, που ερευνήθηκε το 1192. Ο λαός της Πιζάνη (Κράτος Πίζας) εμπορευόταν, και κατοικούσε στην Κωνσταντινούπολη, και σε άλλες πόλεις, όπως την Θεσσαλονίκη και τον Αλμυρό. Στο διάστημα αυτό πραγματοποιήθηκε η 4^η Σταυροφορία, η οποία άρχισε το 1201 ολοκληρώθηκε το 1204, σε αυτή την περίοδο, οι εμπορικές δράσεις για τους Πιζάνους γινόταν σε μια ελάχιστη κλίμακα, παρόλα αυτά, η Γένοβα και η Βενετία, είχαν επεκτείνει σημαντικά το εμπόριο τους στην Κωνσταντινούπολη (Jacoby,2016).

Σε αυτό το σημείο, η Βενετία και το Βυζάντιο, φαίνονται ότι έχουν έναν βασικό παράγοντα για την ανάπτυξη της οικονομίας και για την εμπορική τους διερεύνηση. Όμως οι εμπορικές δοσοληψίες για την Βενετία με τους μουσουλμάνους γύρω στον 10^ο και 11^ο αιώνα θεωρητικά ήταν οριακή σχετικά με αυτό. Επίσης, οι μουσουλμάνοι αποκλείστηκαν από το εμπόριο, δίχως την αρμόζουσα διάκριση προς τις άλλες χώρες ακόμα και για της περιφερειακές οικονομίες. Σε γενικές γραμμές, η εμπορική συνεργασία μεταξύ της Βενετίας του Βυζαντίου, και των μουσουλμανικών κρατών, διενεργούνταν σε σημαντικό βαθμό ανεπηρέαστα μεταξύ τους (Jacoby,2004).

Όσον αφορά στο γυαλί, που υπήρχε στο Βυζαντινό εμπόριο, κατά τον 11^ο αιώνα, σε ένα ναυάγιο στο Serce Limani και σε ένα άλλο, το οποίο ήταν 30 χιλ. ανατολικά, δίνονται στοιχεία για το εμπόριο που δεν έχει προβεί στην επεξεργασία του γυαλιού. Το γυαλί αυτό, προήλθε από μια παραλλαγή που προέρχεται από το Λεβάντε, και εμφανίζεται ποιο πολύ σε ένα φορτίο που μεταφέρθηκε από εμπόρους για να εξαχθεί προς το εργοστάσιο του γυαλιού (James,2006). Εκείνη την περίοδο, τα ανταλλάγματα για το ναυτικό ανάμεσα στην Βενετία και την Κωνσταντινούπολη ήταν έντονα, ώσπου μέσω της συμμαχίας η οποία υπήρχε μεταξύ της Γένοβας και του Βυζαντίου, πραγματοποιήθηκε η συνθήκη του Νυμφαίου το 1258, με σκοπό να αφήσουν στους Γενουάτες το μονοπώλιο του εμπορίου προς την Μαύρη θάλασσα και να συμβάλλουν στην αποκατάσταση για το τέλος της της λατινικής εξουσίας οι οποίοι κατείχαν την Κωνσταντινούπολη (Bensch,1995).

Επίσης, υπάρχουν στοιχεία που έχουν να κάνουν με τα μεταξωτά υφάσματα που εντοπίζονται τον μεσαίωνα, και αφορούν στην χρησιμότητά τους και στις πρώτες ύλες που χρησιμοποιούνταν για τις κατασκευές τους. Πέραν τούτου, χρησίμευε και για να υπάρξει μια καλή ποιότητα που αφορά στον κλάδο της κλωστοϋφαντουργίας.

Η διερεύνηση αυτή φανερώνει περισσότερα παρόμοια χαρακτηριστικά και στενές επαφές ανάμεσα στον Βυζαντινό και στον Μουσουλμανικό κόσμο και σύγχρονος την Χριστιανική δύση όπου εκείνη την περίοδο επεκτείνεται η σχέση αυτή μέσα στον 14^ο αιώνα που αναφέρεται στην έρευνα αυτή. Επομένως, είναι αναγκαίο να ερευνηθούν τις περιοχές που τείνουν προς την μεγάλη έκταση του Μεσογειακού χώρου, που εκεί αλληλοεπιδρούσαν, μολονότι υποχρεωτικά ενδιαφέρονταν και για άλλους χώρους (Jacoby,2004).

Η οικονομία των επαρχιών της Βυζαντινής αυτοκρατορίας το 1204, ήταν σε γενικές γραμμές προσανατολισμένη κατά κύριο λόγο στις προμήθειες σε διαφόρων αγαθών, όπως τρόφιμα, κρασιά, προϊόντα έτοιμα και ημιτελή, πρώτες ύλες. Αποκτούσαν ιδιωτικά και κρατικά έσοδα. Οι πρωταρχικές αγορές προήλθαν από τις κοντινές περιοχές, όμως η προμήθεια της πόλης ζητούσε μεταφορές υψηλών αποστάσεων ή μεσαίων που ήταν κατάλληλες για την θάλασσά και τη ξηρά για τις μακρινές επαρχίες του Βυζαντίου, ή από ξένες χώρες (Jacoby,2016).

Εν κατακλείδι, σε αυτό το κομμάτι έκαναν ανταλλαγές σε μακρινές αποστάσεις, όπως το εμπόριο, που έγινε ανταλλαγή με ολόκληρη την Μεσόγειο, δηλαδή εμπορευόντουσαν τα σιτηρά, το κρασί και το ελαιόλαδο, επομένως, τον 8^ο αιώνα το εμπόριο και οι ανταλλαγές που ήταν σε τεράστια απόσταση στην παλαιά κλίμακα, σταμάτησαν να υπάρχουν, και η Βυζαντινή αυτοκρατορία, ήταν σε ένα υψηλό επίπεδο εξαίροντας της μακρινές ανταλλαγές για περισσότερους μήνες (Cameron,2010).

2.3 Ιστορική αναδρομή για το εμπόριο κατά τον 1ο Παγκόσμιο Πόλεμο

Πριν ξεκινήσει ο 1^{ος} Παγκόσμιος Πόλεμος οι πόροι της Βρετανικής αυτοκρατορίας είχαν χρησιμοποιηθεί αισθητά, καθώς η Ινδία πραγματοποιούσε μεγάλες εξαγωγές στην αγορά της Μεγάλης Βρετανίας. Η Γαλλική αυτοκρατορία δεν πρόσφερε πολλά στην οικονομία της πριν τον πόλεμο. Κατά την διάρκεια των ετών 1909 έως 1913 η Γαλλία αποτελούσε ένα τεράστιο μέγεθος της κατά 10% του εξωτερικού της

εμπορίου (Andrew & Kanya- Forstner, 1978). Επίσης, οι δυνάμεις της Ευρώπης δεν είχαν πολεμήσει στον 1^ο παγκόσμιο πόλεμο για τις αποικίες τους, αλλά απέκτησαν τον έλεγχο για να έχουν μια προσέγγιση προς τις χώρες της Ασίας και της Αφρικής με αποτέλεσμα να αναπτυχθεί το εμπόριο τους (Broadberry & Harrison, 2005). Είναι γεγονός ότι το εμπόριο έχει επηρεαστεί από πάρα πολλούς παράγοντες, οι οποίοι ήταν εξαιρετικά περίπλοκοι για να υπολογισθούν τα αποτελέσματα σε μια μοναδική υπευθυνότητα, με άλλα λόγια, οι προμήθειες και η διαδρομή των εμπορευμάτων, διανέμονταν από τη μια χώρα προς στην άλλη (Litman, 1926).

Επιπλέον, είναι αρκετά σημαντικό στις μέρες μας, να υπάρχει μια αντίληψη ότι το γεγονός, ότι άρχισε ο μεγάλος πόλεμος είχε ως αποτέλεσμα την αύξηση της παλίρροιας που αφορούσε το διεθνές εμπόριο (Horowitz, 2004). Παράλληλα, σύμφωνα με τους πολιτικούς επιστήμονες, ο μεγάλος πόλεμος ακολούθησε την χρεοκοπία για την βελτίωση της οικονομίας, ώστε να στηριχθεί η ειρήνη. Επίσης υπάρχει ένας ισχυρισμός ότι ο εμπόριο αποκλείει τη συμπλοκή ανάμεσα των άλλων χωρών (Gartzke & Lupu, 2012). Όσον αφορά τα εμπορεύματα, τα κράτη τότε καθιέρωσαν την ίδρυση του εμπορικού συστήματος, το οποίο απαρτίζεται από 2 κατηγορίες:

➤ **Κατηγορία βιομηχανικών χωρών**

Σε αυτή την κατηγορία παρουσιάζεται η δημιουργία των βιομηχανιών, δηλαδή με ποιόν τρόπο θα υλοποιηθεί το εργοστάσιο παραγωγής προϊόντων (Křpec & hodulack, 2019).

➤ **Κατηγορία εξαγωγές εμπορευμάτων**

Ο τύπος αυτός έχει σχέση με τα κράτη που εξάγουν πρώτες ύλες προϊόντα όπως τρόφιμα, και εμπορεύματα που παράχθηκαν από τα αποικιακά κράτη (Křpec & hodulack, 2019).

Σύμφωνα με τα στοιχεία τα οποία παρουσιάζουν την ομαλή κατάσταση του εμπορικού κόστους το οποίο περιλαμβάνει ισότιμα δασμολογικά δεδομένα ανάμεσα στις ΗΠΑ, τη Μεγάλη Βρετανία και τη Γαλλία, ώσπου σε αυτές τις χώρες περιλάμβαναν 18 εμπορικούς συνεργάτες με αποτέλεσμα να συρρικνωθεί σε 23%

(Jacks et al., 2008). Την περίοδο πριν τον πόλεμο, η αξία του εμπορίου είχε φθίνουσα πορεία σχεδόν 60% για την άνοδο του διεθνούς εμπορίου, αλλά το 31% της παρούσας παγκόσμιας έκρηξης για το εμπόριο ίσως συσχετιστεί με την ελάχιστη πορεία προς το κέρδος του εμπορίου (Jacks et al., 2011). Στο σημείο αυτό, ο πόλεμος σύμφωνα με την πολιτική επηρέαζε την παρούσα βιομηχανία, με άλλα λόγια, υπήρχαν τεράστιες μηχανικές εφευρέσεις για να αναπτυχθεί η παραγωγή των προϊόντων και υπήρχαν πολλές αλλαγές στις βιομηχανίες και στον τρόπο παραγωγής (Berglund, 1926). Σύμφωνα με τον Αμερικάνο οικονομολόγο Henry Mussey, ο οποίος ανέφερε το 1914, ότι έκφρασε την φοβία του, διότι ο πόλεμος θα κατάφερνε να ζημιώσει την διεθνή οικονομία που θα ήταν δυσεπίλυτο να επανέλθει και πάλι, επειδή οι μάχες που γινόντουσαν εκείνη την εποχή δεν είχαν σκοπό απλά να νικήσουν στρατιωτικά, αλλά να εξασθενήσουν τη διαχείριση οικονομίας για τις αντίπαλες χώρες, ώστε οι συμμαχικές δυνάμεις να αποκλείσουν το εμπόριο των κεντρικών δυνάμεων (Dejung & Zangger, 2010).

Επιπλέον, οι μισθοί και οι τιμές προκαλούσαν διάφορα ζητήματα στην ιστορία της οικονομίας, διότι αλλοίωσαν την οικονομική ανάπτυξη και την ηγεσία όπως είναι:

- Η καταναλωτική επανάσταση (Allen, 2001)
- Διάφορα αποθέματα παρακαταθηκών τα οποία εμφάνιζαν μια πρόοδο για την παραλλαγή των οικιακών επίπλων κυρίως για τη διακόσμηση που χρησιμοποιούσαν αντικείμενα οι τεχνητές και οι αγρότες στις χώρες Αγγλία, Ολλανδία κατά τον 17^ο και 18^ο αιώνα (Allen, 2001).

Καταλήγοντας, μετά τον 1^ο παγκόσμιο πόλεμο, υπήρχε μια σύγχυση, για την παγκόσμια οικονομία, άρχισε η κρίση του 1929 στις ΗΠΑ, που εκείνη την περίοδο το σύστημα ελεύθερου εμπορίου έπεσε και είχε επιδράσει συστηματικά στο εμπόριο, και αντιμετώπισε μια εξασθένιση την δεκαετία του 1920, αλλά επανήλθε στην κανονικότητα προς την λήξη της δεκαετίας (Aparicio et al., 1870).

2.4 Οι εμπορικές δραστηριότητες πριν και μετά κατά τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο

Κατά τον 2^ο παγκόσμιο πόλεμο σχεδόν στο τέλος του πολέμου, οι ηγεμόνες των συμμαχικών δυνάμεων έχουν σχηματίσει κάποια σχέδια για τους παγκόσμιους οικονομικούς θεσμούς. Αρχικά, υπήρχε μια πολιτική που ρύθμιζε τους συγχρόνους παγκόσμιους οικονομικούς κανόνες, εμφανίστηκαν στην τελευταία δεκαετία που αφορά στην οικονομική εξάπλωσή στα κράτη που δεν υπήρχαν βιομηχανίες προς το τέλος του πολέμου (Jackson, 1989). Επίσης, το εμπόριο εφαρμόζε μια στρατηγική που υπήρχε μια ανάπτυξη. Με άλλα λόγια, αναπτυχθήκαν βιομηχανίες σε κάθε τομέα μιας χώρας, οι οποίες αντικατέστησαν τις εισαγωγές που είχαν δεχτεί από πολλές χώρες ανεπτυγμένες στα χρόνια του πολέμου (Kueger, 1998). Συνεπώς, συμπεριλαμβάνει μια ανάκαμψη μετά τον πόλεμο στην δεκαετία του 1930, η οποία διηγείρε την πτώση του εμπορίου που επίδρασε στην μεγάλη ύφεση και το ξεκίνημα του προστατευτισμού. Στο σημείο αυτό, παρέχει μια έμφαση σε σημαντικές βελτιώσεις για την εμπορική πολιτική, καθώς και την δασμολογική πολιτική, όπου το Ηνωμένο Βασίλειο απαλλάχθηκε από το ελεύθερο εμπόριο και τον κανόνα του χρυσού που έγινε το 1931 (Jacks & Novy, 2020).

Παρόλα αυτά, τα εμπορικά δεδομένα στατιστικής, απόκτησαν έτσι και αλλιώς κριτήρια, τα οποία οφείλουν μια δηλωτική εργασία για την πραγματοποίηση των στοιχείων συγκρίνοντας τον χρόνο και τον τόπο (Federico & Jungito, 2019). Παράλληλα, η αδιάλειπτη εξάπλωση του διεθνούς εμπορίου περιγράφει τη διεθνή οικονομία στον 2^ο παγκόσμιο πόλεμο, με άλλα λόγια, η σταθερή άνοδος από μια μεγάλη ποσότητα παγκοσμίων συναλλαγών περιείχε μια πρόκληση, όπου το εμπόριο εξακολουθεί τις αποδεσμεύσεις, οι οποίες είχαν πιστωθεί αδιάληπτος για τη μεγέθυνση του εμπορίου, με αποτέλεσμα οι υποβιβάσεις των δασμών να είναι μέτριες (Debaere & Mostashari, 2010). Παρακάτω, θα αναλυθεί το Αμερικάνικο εμπόριο κατά τον 2^ο παγκόσμιο πόλεμο, όπου εκείνη την περίοδο οι δασμοί στην χώρα μειώθηκαν και ήταν από τα πιο βασικά ζητήματα για το Αμερικάνικο εμπόριο, που έλαβε πολιτική διάσταση τη δεκαετία του 1930. Επίσης, είχαν πάρει σημαντικές καίριες αλλαγές που σχετίζονταν με την Αμερικάνικη υποστήριξη για την απελευθέρωση του εμπορίου (Baldwin, 1984). Σε αυτό το κομμάτι υπήρχε μια

μείωση του μέρους για τις Ηνωμένες πολιτείες στην εξέλιξη της παραγωγής, καθώς και στις εξαγωγές και εκτός από αυτό, στο τέλος του πολέμου οι ΗΠΑ υπερίσχυαν στην παγκόσμια βιομηχανία, το οποίο σχετιζόταν με την οικονομία και το εμπόριο (Branson & Peterson, 1980).

Εκείνη την εποχή, το διεθνές εμπόριο σταδιακά ακολουθούσε ανοδική πορεία, δηλαδή υπήρχε ένα μέρος εμπορικών σχέσεων, το οποίο ανέβαινε σταδιακά σε ένα διάστημα, αντίθετα, το εμπόριο είχε την δυνατότητα να ανέβει σε περίπτωση που η εμπορική σχέση σχηματιζόταν ανάμεσα σε χώρες, οι οποίες δεν είχαν συνδιαλλαγή εμπορικά μεταξύ τους (Triseliotis, 2000). Στα τέλη του πολέμου, όπως η Ινδία συγχρόνως με άλλες χώρες, οι οποίες ήταν ανεπτυγμένες, διάλεξαν να διαφοροποιήσουν μια στρατηγική για να εισαχθούν στην εγχώρια βιομηχανία. Καταλήγοντάς, στις τελευταίες δεκαετίες περισσότερα κράτη ξεκίνησαν να προτιμούν την διεθνή οικονομική ολοκλήρωση και την απελευθέρωση του εμπορίου για να αναπτυχθεί η στρατηγική, τονίζοντας, ότι η απελευθέρωση του εμπορίου μπορούσε να φτάσει σε αυξημένο ποσοστό ακαθάριστού εγχώριο προϊόντος (ΑΕΠ), όπου ήταν λίγες οι συνέπειες για τον καταμερισμό του εισοδήματος (Broadberry & Harrison, 2005).

2.5 Το Σχέδιο Marshal με βάση το διεθνές εμπόριο

Το σχέδιο Marshal πραγματοποιήθηκε το 1948 μέχρι το 1951, που οι Ηνωμένες Πολιτείες, πίστευαν ότι οι πετυχημένες κινήσεις για την εξωτερική πολιτική και τα εποικοδομητικά προγράμματα για την εξωτερική βοήθεια εξαρτιόνταν από αυτό το σχέδιο (Tarnoff, 2018). Αρχικά, το σχέδιο Μάρσαλ, αναζητούσε μια πολιτική αναδιάρθρωση για το διεθνές εμπόριο, ακόμα και για τις κινήσεις τον κεφαλαίων, οι οποίες ήταν υπερβολικά ωφέλιμο για τις τράπεζες και για τις κυβερνήσεις προς το Βόρειο άξονα (Baiman, 2006). Επίσης, το σχέδιο αυτό, είχε δημιουργηθεί στο να ανοιχθεί το ιδιωτικό κεφάλαιο για επενδύσεις, ώστε να αποτρέψει τους πολιτικούς περιορισμούς, οι οποίοι έτειναν προς τις κερδοφόρες εταιρείες και να επικρατούν τον έλεγχο των πρωταρχικών εταιρειών προς όφελος τους (Allen, 1948). Παρ' όλα αυτά, το σχέδιο Μάρσαλ και το Ευρωπαϊκό πρόγραμμα ανάκαμψης, το οποίο ιδρύθηκε παρείχε έναν επιθυμητό μόχθο για την ενίσχυση της οικονομικής εξάπλωσης στην Ευρώπη, η οποία μετά τον πόλεμο ήταν χρεοκοπημένη (Tarnoff, 1991). Ο πρόεδρος διευκρίνισε κάποιες καθορισμένες καθηλώσεις, οι οποίες ζητήθηκαν από το σχέδιο

Μάρσαλ, όπως να ελαττώσουν τους φραγμούς για το εμπόριο ανάμεσα σε άλλες χώρες. Συνεπώς οι Ηνωμένες πολιτείες χρειάστηκαν να εξαναγκάσουν τις έντεκα χώρες οι οποίες πήραν μέρος σε διεθνή εμπορικές συναντήσεις οι οποίες ήταν στην Γενεύη και στην Αβάνα, όπου δημιούργησε μια αντίσταση για τις μικρές χώρες (Allen, 1948).

Καταλήγοντας, το Σχέδιο Μάρσαλ στην Ευρώπη δημιούργησε περισσότερα συμφέροντα παγκοσμίως. Οι υπεύθυνοι της πολιτικής, όπως οι Lovett, Kennan και ο Bonesteel, Douglas και ο Bonestell επισήμαναν, την αναγκαιότητα της οικονομικής βελτίωσης και της τραπεζικής στερέωσης στην Ευρώπη, όπου σε περίπτωση που η Ευρώπη δεν είχε δικαίωμα στις αγορές και στις πρώτες ύλες αγαθών προς την Ασία και στην Αφρική θα κατάφερνε να κέρδιζε χρηματικό ποσό σε δολάρια από επενδύσεις, όπως είναι το πετρέλαιο στην Μέση Ανατολή. Αντίθετα, όμως, αυτό είχε μια αρνητική επίδραση στους εθνικούς αγώνες που λάμβαναν χώρα στις ανατολικές Ινδίες την Ινδοκίνα την Μαλαισία και για τις συναλλαγές εσόδων μεταξύ της Ολλανδίας, της Γαλλίας και του Ηνωμένου Βασιλείου (Leffler, 1988).

Συμπεράσματα

Σε αυτό το κεφάλαιο γίνεται μια παρουσίαση της ιστορίας του παγκοσμίου εμπορίου, με άλλα λόγια, όσον αφορά στο παρελθόν κατανοούμε τη δραστηριοποίηση του εμπορίου και τον τρόπο που δραστηριοποιούταν οι έμποροι εκείνα τα χρόνια, με σκοπό την κερδοφορία της κάθε χώρας, καθώς έπαιζε και ένα βασικό ρόλο ο τρόπος εισαγωγών και εξαγωγών. Τα εμπορεύματα, τα οποία παρείχαν στο διεθνές εμπόριο ήταν υφάσματα, τρόφιμα, ακόμα και κλώστες, και αγγεία. Υπήρχε και η οικονομική ενίσχυση στο διεθνές εμπόριο, όπως το σχέδιο Μάρσαλ, το οποίο βοήθησε αρκετά τα κράτη της Ευρώπης, μετά την λήξη του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, που σήμαινε ότι οι χώρες παγκοσμίως αλληλοβοηθούνταν μεταξύ τους, στοιχείο που αποτελεί βασικό παράγοντα για το εμπόριο, προκειμένου να λειτουργήσει με επιτυχία, καθώς και να υπάρξει μια συνεργασία μεταξύ των χωρών.

Κεφάλαιο 3 : Τύποι διεθνών δραστηριοτήτων

Εισαγωγή

Σε αυτό το κεφάλαιο θα δούμε τους τύπους των διεθνών δραστηριοτήτων. Οι τύποι διεθνών δραστηριοτήτων εξαρτώνται από την διαδικασία ανάπτυξης εξαγωγών για το διεθνές εμπόριο, το οποίο απελευθερώνει τα εμπορικά συστήματα και επεκτείνει την οικονομική διστακτικότητα, με αποτέλεσμα να χρηματοδοτούν τις αγορές των χωρών. Στη συνέχεια ακολουθούν οι μέθοδοι εξαγωγών, όπου με αυτή την μέθοδο οι χώρες επωφελούνται περισσότερο στις εμπορικές δραστηριότητες, καθώς γίνονται κερδοφόροι. Μία άλλη δραστηριότητα είναι η συμφωνία παραχώρησης δικαιωμάτων εκμετάλλευσης (Licensing), όπου με αυτή την συμφωνία οι εταιρείες χρησιμοποιούν τις τεχνολογίες για το εμπορικό σήμα, καθώς παραχωρεί τα δικαιώματα σε μια άλλη εταιρεία, όπως τους μεθόδους παραγωγής της και το εμπορικό σήμα, το franchise (συμφωνία διεθνούς δικαιόχρησης), όπου μια εταιρεία είναι ικανή να παραχωρήσει τα δικαιώματα της σε μια άλλη εταιρεία, όπως το εμπορικό σήμα. Η τελευταία μέθοδος που παρουσιάζεται είναι οι εμπορικοί δασμοί, που είναι ένας φόρος που είναι πλάγιος σε εκτενή προϊόντα, τα οποία εισάγονται και εξάγονται σε μια χώρα, καθώς αναλύουμε τη γενική συμφωνία δασμών του εμπορίου (GATT), και τα είδη δασμών, που είναι δασμοί εισαγωγών και εξαγωγών.

3.1 Διαδικασία ανάπτυξης εξαγωγών στο διεθνές εμπόριο

Αρχικά, υπάρχουν στην σημερινή εποχή έντονες αλλαγές, οι οποίες πραγματοποιούνται στο διεθνές εμπόριο, όπου πραγματοποιείτε μια άνοδος της απελευθέρωσης για τα εμπορικά συστήματα και εξαπλώνεται η οικονομική αβεβαιότητα για τη χρηματοδότηση των αγορών ανάμεσα στις χώρες και την ανοδική σύνδεση μεταξύ των πελατών με τους εμπορικούς εταίρους εξαιτίας των βασικών αλλαγών σε σχέση με την τεχνολογία μεταφορών (Leonidou, 2004). Επίσης ένα

πλήθος προϊόντων που παράγονται και εξάγονται σε μια χώρα έχει πολλές συνέπειες για την εξάπλωση της οικονομίας, καθώς αυτά τα στοιχεία αφορούν την οικονομική εξάπλωση τόσο σε κάποιες χώρες, όσο και στην Ευρωπαϊκή Ένωση δηλαδή η Ε.Ε άρχισε σε έξι χώρες που είχαν μια παρεμφερή ανάπτυξη όπως είναι το Βέλγιο, Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία, Λουξεμβούργο, και η Ολλανδία. Αντίθετα, οι χώρες με μικρό ποσοστό ανάπτυξης εισχώρησαν τα επόμενα χρόνια (Grigoryan, 2012). Συνεπώς, οι οικονομολόγοι, διαπραγματεύονται για τις συνέπειες του διεθνούς εμπορίου, και δίνουν περισσότερη βαρύτητα κυρίως στο συγκριτικό πλεονέκτημα για την άνοδο της κλίμακας και για την επιθυμία των πελατών σε διάφορες ποικιλίες. Αντιθέτως, επικεντρώνονται σε εταιρείες οι οποίες κατευθύνονται στις εμπορικές κινήσεις (Bernard et al., 2007).

Παράλληλα οι αλλαγές παρουσιάζουν την μετατροπή για τον χώρο των εξαγωγών, όπου είναι ο ποιο βασικός συντελεστής που επιδράει στο χωνευτό άνθρακα για τις εμπορικές εξαγωγές της Κίνας, με αποτέλεσμα να αυξηθεί η κλίμακα για τις εξαγωγές, λόγω της μεγέθυνσης του εμπορίου στον άνθρακα. Επίσης, η αυξημένη ανθρακοποίηση της καθολικής δομής για τις εξαγωγές θα προκάλεσε μια άνοδο του άνθρακα στο εμπόριο. Όμως η τριτογενή βιομηχανία έχει επιτύχει μερική βελτίωση στο πλαίσιο των εξαγωγών (Yang et al., 2022). Έπειτα, θα είναι ελλείψεις το μέρος του εμπορίου για την παραγωγή της ηλεκτρικής ενέργειας από διάφορες πηγές που ανανεώνονται προς την παραλλαγή των εξαγωγών με το περιβάλλον. Σύμφωνα με την έρευνα, το εμπορικό άνοιγμά επηρεάζεται στην παραλλαγή των εξαγωγών και την παραγωγή της ηλεκτρικής ενέργειας από ροές που ανανεώνονται στην έξοδο του διοξειδίου του άνθρακα στην Κίνα το 1989 έως το 2019 (Li et al., 2021). Επιπρόσθετα, το εμπόριο στην μειωμένη εκπομπή του άνθρακα επισημαίνεται σε ένα πρότυπο για την ανάπτυξη του εμπορίου, η οποία εξαρτάται από την μειωμένη κατανάλωση ενέργειας και μικρές εκπομπές. Οι χωνευτές εκπομπές στο εμπόριο του άνθρακα, είναι ένα βασικό θέμα το οποίο συνδέεται με την διεθνή διακυβέρνηση του κλίματος, επίσης ο χωνευτός άνθρακας στο εμπόριο θα έχει να πραγματεύεται τις εκπομπές άνθρακα, προς το παγκόσμιο εμπόριο, όπως είναι παραγωγή και οι μετακινήσεις (Geng et al., 2022). Ενώ το εμπόριο της Κίνας εξαπλώνεται, τα θέματα που προκύπτουν από το περιβάλλον, πληθαίνει ο αριθμός της εγχώριας μελέτης, το οποίο επικεντρώνεται στο εθνικό επίπεδο και προμηθεύεται την επαφή ανάμεσα στο

εμπόριο και στην ρύπανση του περιβάλλοντος (Luo et al.,2022). Καταλήγοντας, το παγκόσμιο εμπόριο, αποκτάει δυναμικά έσοδα στην εγχώρια αγορά τα σταθερά κέρδη προέρχονται από τους πόρους ανάμεσα στα εμπορικά και μη εμπορικά τμήματα συμπεριλαμβάνοντας την ανάπτυξη της οικονομίας για το εμπόριο (Fu, 2005).

3.2 Μέθοδοι εξαγωγής

Σε σχέση με άλλες στρατηγικές παγκόσμιες εξαπλώσεις, οι εξαγωγές των προϊόντων είναι ένας απλούστερος τρόπος για να εισαχθούν οι χώρες στην αγορά των εξαγωγών. Αρχικά, η διαδικασία των εξαγωγών, είναι μια περίπλοκη σε σχέση με την συμμετοχή προς την τοπική αγορά για την εταιρεία η οποία προϋποθέτει τεράστια προσοχή. Υπάρχουν διάφορα ήδη εξαγωγών στην παγκόσμια παρουσία στο εμπόριο όπως είναι οι άμεσες εξαγωγές και οι έμμεσες εξαγωγές (Πετσιά,2006).

3.2.1 Έμμεσες εξαγωγές

Οι έμμεσες εξαγωγές, λειτουργούν ανάμεσα με έναν μεσίτη ή με μεσάζων. Ο ρόλος αυτός πραγματοποιείται από της επιχειρήσεις οι οποίες είναι ειδικευόμενες στο παγκόσμιο εμπόριο, ή από εταιρείες που είναι εξαγόμενες, οι οποίες έχουν ένα ευρύχωρο χαρτοφυλάκιο με προϊόντα (Ζαχαρόπουλος, 2018). Αρχικά, η παραγωγική διαδικασία στις έμμεσες εξαγωγές, η εταιρεία αναλαμβάνει απλώς την παραγωγή ενός προϊόντος, καθώς οι υπόλοιπες φάσεις της εξαγωγικής δραστηριότητας, αναθέτει σε μια άλλη εταιρεία ή μεσάζων ώστε να το εκτελεί. Υπάρχει ένας εύκολος τρόπος για της έμμεσες εξαγωγές ο οποίος είναι να πραγματοποιούν πωλήσεις σε μεσάζοντες προς στην χώρα παραγωγής. Κατά την διάρκεια της πώλησης με αυτή τη μέθοδο, η επιχείρηση δεν έχει καμία ευθηνή για τα έσοδα των πληρωμών από έναν πελάτη που είναι στο εξωτερικό ουδέ και για την συνεργασία στα Logistics (Λαδογιάννη, 2013).

Καταλήγοντας, οι έμμεσες εξαγωγές θεωρούνται οι πωλήσεις οι οποίες πραγματοποιούνται σε μια εξαγωγική εταιρεία προς την ξένη χώρα μεταχειρίζοντας τις εργασίες μιας ανεξάρτητης εταιρείας , η οποία δραστηριοποιείται στην εγχώρια αγορά, και εργάζεται ως διαμεσολαβητής του εξαγωγικού εμπορίου ανάμεσα στον παραγωγό της εταιρείας και του ξένου αγοραστή (Κασαπίδης, 2018).

3.2.2 Άμεσες εξαγωγές

Οι άμεσες εξαγωγές πραγματοποιούνται με την άμεση εξαγωγή διάφορων προϊόντων, με άλλα λόγια η εταιρεία έχει την δυνατότητα να αποτελειώσει την εξαγωγική δραστηριότητα με εξαίρεση τους χονδρέμπορους. Αρχικά στην άμεση εξαγωγή η επιχείρηση πρέπει να ασφαλίσει το προϊόν, άλλωστε για να το διαβιβάξει έπειτα, εισπράττει μια συμφωνία με το αντίτιμο για την αξία της παραγγελίας των πελατών του εξωτερικού (ΜΠΙΤΡΑΣ & ΣΕΡΓΗΣ, 2020). Επιπλέον, ο έλεγχος των εξαγωγών γίνεται από την εταιρεία η οποία παράγει η οποία προϋποθέτει ένα ολοκληρωμένο και στελεχωμένο τμήμα εξαγωγών. Σε αυτή την μέθοδο, απαιτεί μια ολοκληρωμένη δέσμευση, και διαχείριση όπου η εταιρεία οφείλει να οργανώσει και να αποτυπώσει ένα ολοκληρωμένο marketing plan, το οποίο να εισακούει στις συνθήκες και τα γνωρίσματα της αγοράς – στόχο με σκοπό να ερευνήσει κανάλια διανομής – πωλήσεων (Ζαχαρόπουλος, 2018).

Παράλληλα στις άμεσες εξαγωγές διασπώνται σε δύο κατηγορίες:

➤ **Ενδοεπιχειρησιακές μεταφορές**

Οι ενδοεπιχειρησιακές μεταφορές αφορούν για την πώληση των προϊόντων που δραστηριοποιούνται οι πωλήσεις από την μία εταιρεία προς την άλλη θυγατρική εταιρεία οι οποίες κινούνται σε μια ξένη χώρα (Κοτσάμπαση, 2016).

➤ **Γκρίζες εξαγωγές**

Οι γκρίζες εξαγωγές ή παράλληλες εισαγωγές, είναι οι νόμιμες εισαγωγές για διάφορα προϊόντα σε μια χώρα που προέρχονται από διανομείς οι οποίοι δεν είναι επισήμια κάτοχοι από τους εξαγωγείς (Κοτσάμπαση, 2016).

3.3 Licensing (Συμφωνίες παραχώρησης δικαιωμάτων εκμετάλλευσης)

Η συμφωνία αυτή, δίνει το δικαίωμα χρήσης τεχνολογίας ή και την τεχνογνωσία της εμπορικής ονομασίας ακόμα και το σήμα σε μια άλλη εταιρεία. Αρχικά, έχει την δυνατότητα να παράγει και να παραχωρεί διάφορα προϊόντα με το σήμα της

εταιρείας, η οποία είναι διατεθειμένη να το παραχωρήσει στην άλλη εταιρεία. Αυτή η μέθοδος αποκαλείται (**Licensor**) (Griffin & Pustay, 2015). Έπειτα, υπάρχει ένα πλήθος από εμπειρικά δεδομένα, τα οποία τεκμηριώνουν τις αγορές για την τεχνολογία, οι οποίες έχουν διογκωθεί τις δύο τελευταίες δεκαετίες. Επίσης, οι αυξανόμενες αγορές θεωρούνται ότι οι εταιρείες χαρακτηρίζουν την αδειοδότηση μια αξιόλογη επιλογή με σκοπό την ολοκλήρωση των κερδών τους για να ωφεληθούν από τη δική τους ιδιοκτησία. Επιπλέον, περισσότερες εταιρείες έχουν αποκτήσει μια ανοιχτή πολιτική αδειοδότηση της εσωτερικής τεχνολογίας προς τους άλλους που εισπράττουν εκατομμύρια δολάρια σε έσοδα με τις δραστηριότητες της αδειοδότησης (Arora et al., 2013). Όσο αναφορά τη διπλή αδειοδότηση, συναρτάται με την ιδέα της ομόχρονης χρήσης του ανοιχτού κώδικα και των ιδιοκτητών αδειών. Για παράδειγμα, σύμφωνα με την Valimaki (2003), εστιάζεται στα μέσα της παραγωγής, δηλαδή την έμμεση αξία πώλησης με ένα ελεύθερο λογισμικό και θα μπορούσε να απαρτίζεται από συμπληρωμένες υπηρεσίες και από τα συνδυασμένα αγαθά (Valimaki,2003).

Παράλληλα, περισσότεροι μεγάλοι και μικροί εκδότες του λογισμικού ιχνογραφούν να δεχθούν το SaaS (αδειοδότηση λογισμικού) στο μέλλον, και να επίκειται να πληθύνει γύρο στο 50% ετησίως. Εξάλλου, το **SaaS** έχει διαφορά από την κλασική αδειοδότηση λογισμικού, όπου περιέχει μια αγορά από τον αγοραστή αιώνιας διαχείρισης από τον εκδότη του λογισμικού, έπειτα εκπληρώνει διάφορες επενδύσεις για το υλικό και την εγκατάσταση και τη συντήρηση. Από την άλλη πλευρά, στο μοντέλο SaaS οι χρήστες είναι διατεθειμένοι να αγοράσουν μια συνδρομή που αφορά το λογισμικό και ο εκδότης του λογισμικού να διατηρεί το δικό του λογισμικό προς το υλικό (Choudhary, 2007).

Σχετικά με την αδειοδότηση του λογισμικού, η οποία εγκρίνει στον πελάτη να αγοράσει ένα λογισμικό και να το κάνει εγκατάσταση σε ένα μηχάνημα και σε ένα δίκτυο, η οποία επιδιώκει περισσότερο την προστασία των δικαιωμάτων και του πωλητή και του πελάτη. Επίσης, η επένδυση του προμηθευτή μειώνει τον κίνδυνο της πειρατείας και την επένδυση της εταιρείας, με αποτέλεσμα να ελαττώνει την απειλή σε διάφορα πρόστιμα ελέγχου από μια ήπια πειρατεία (Ferrante,2006). Η αδειοδότηση του εμπορικού σήματος είναι ανεπτυγμένη στην βιομηχανική πρακτική, που δίνει το δικαίωμα σχετικά με την αμοιβή, ώστε να μεταχειρίζεται προσωρινά την πνευματική ιδιοκτησία σε άλλο τμήμα ιδιοκτησίας για την εξάπλωση καινούργιων προϊόντων, ή για προώθηση εκδηλώσεων. Επιπλέον, μέσα σε καθημερινές νομικές

και οικονομικές ενέργειες, η αδειοδότηση εντοπίζεται στην ουσία της σύγχρονης κουλτούρας παραγωγής, η οποία δίνει σημαντικές προϋποθέσεις που προοδεύουν τα προϊόντα ή υπηρεσίες σχετικά για τις βιομηχανίες της οθόνης (Lolli, 2022). Η τεχνολογία της αδειοδότησης στη χημική βιομηχανία έχει μεγάλη επίδοση. Η συμφωνία της αδειοδότησης εφαρμόστηκε στις αρχές του 20^{ου} αιώνα για τη τήρηση των μεριδίων αγοράς και για τη πρόληψη της εισόδου για μια διεθνή χημική αγορά που εκδηλώνονταν στα ισχυρά καρτέλ (Fosfuri, 2006).

Καταλήγοντας, η υποχρεωτική αδειοδότηση εγκρίνει στις εταιρείες για τις χώρες που είναι ανεπτυγμένες να εκπέμπουν ξένες ευρεσιτεχνίες δίχως την έγκριση των αλλοδαπών κάτοχων διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας. Υπάρχουν διάφορες χώρες όπως είναι η Βραζιλία, η Ταϊλάνδη και η Ινδία, οι οποίες εφαρμόζουν την πολιτική αυτή με σκοπό να γίνουν διάφορες προμήθειες όπως φάρμακα που σώζουν ανθρώπινες ζωές σε δισεκατομμύρια ασθενών, για να υποδεικνύουν ένα μέσο πρόσβασης σε διάφορες αλλότριες τεχνολογίες περιορίζοντας την κλιματική αλλαγή (Moser & Voena, 2012).

3.4 Franchise (Συμφωνίες διεθνούς δικαιόχρησης)

Σε αυτή την συμφωνία μια εταιρεία έχει την δυνατότητα να αφήσει το δικαίωμα χρήσης και της τεχνολογίας ή την τεχνογνωσία της εμπορικής ονομασίας του σήματος στην άλλη εταιρεία με την διαφορά ότι σε αυτή την συμφωνία μεταβιβάζεται ο εξοπλισμός παραγωγής σε μια άλλη εταιρεία, καθώς παραχωρούν και υπηρεσίες (Griffin & Pustay, 2015). Η συμφωνία διεθνούς δικαιόχρησης (Franchise) εφαρμόζει κάποιους τρόπους λειτουργίας του δικαιοπάροχου τα οποία είναι:

- Ο δικαιούχος έχει την δέσμευση να καταβάλει ανταμοιβές προς τον δικαιοπάροχο (Beshel, 2000).
- Ο δικαιοπάροχος δεσμεύεται να δώσει την άδεια και την ενίσχυση στον δικαιοδόχο (Beshel, 2000).

Επίσης, στα franchise καταμερισμού προϊόντων πωλούνται τα αγαθά του δικαιοπάροχου και επικρατεί μια επαφή ανάμεσα στον προμηθευτή και στον διανομέα. Όσον αφορά το Franchise διανομής προϊόντων, ο κάτοχος του δικαιώματος

δίνει το εμπορικό σήμα και το λογότυπο σε αυτούς που το δικαιούνται, αντίθετα, δεν τους δίνει ολοκληρωμένο σύστημα για να λειτουργεί η εταιρεία τους (Beshef, 2000). Εξάλλου, οι εταιρείες franchise συναρτώνται συχνά με διάφορες έμπιστες πληροφορίες ιδιοκτησίας, οι οποίες περιλαμβάνουν τα προστατευμένα εμπορικά μυστικά. Πράγματι, το επίκεντρο της επιχειρηματικής δραστηριότητας του δικαιοπάροχου βρίσκεται σε ένα ιδιαίτερο σύστημα franchise, το οποίο προάγει ο δικαιοπάροχος για τον χειρισμό της αναλυτικής επιχειρηματικής ιδέας (VanderBroek & Turner, 2005). Παράλληλα, μια εταιρεία δικαιόχρησης έχει μια τυποποιημένη επαφή ανάμεσα στον δικαιοπάροχο και το δικαιοδόχο ,που ο δικαιοπάροχος παρέχει ή είναι δεσμευμένος να τηρήσει μια επίβλεψη την εταιρεία του δικαιοδόχου σε διάφορα τμήματα, δηλαδή με την τεχνολογία, την εκπαίδευση, που λειτουργεί ο δικαιοδόχος από ένα τακτικό εμπορικό τίτλο. Αυτή η διαδικασία υπάγεται και ελέγχεται από τον δικαιοπάροχο, όπου ο δικαιοδόχος έχει την ικανότητα να επενδύσει σε ένα κεφάλαιο στην εταιρεία του και στους δικούς του πόρους (Martin et al., 2014).

Επιπρόσθετα, στην συμφωνία δικαιόχρησης ωφελούνται και τα δύο τμήματα, τα οποία είναι ο δικαιοπάροχος ο οποίος έχει το εμπορικό σήμα οφείλει να κατασκευάζει το δικό του δίκτυο διανομής για αγαθά και υπηρεσίες, δίχως να θέλει να επενδύσει κάπου, και ο δικαιοδόχος όπου έχει τη δυνατότητα να μεταχειρίζεται μια μάρκα, την οποία δεν κατέχει. Επίσης, εκτιμάται και η εμπειρία του δικαιοπάροχου, η οποία συμβάλει και κατευθύνει ανεξάρτητα μια εταιρεία (Florea & Gales, 2022). Η κατασκευή της διακυβέρνησης των δικτύων franchise, τα οποία προορίζονται για μια ανάμιξη καταστημάτων που υπάγονται σε διάφορα καταστήματα δικαιόχρησης και αφορά ιδίως τη διεύθυνση διαφόρων συναλλαγών ανάμεσα στα κεντρικά γραφεία και στα τοπικά καταστήματα. Σχετικά με την διάρθρωση της διακυβέρνησης για τα δίκτυα της δικαιόχρησης, αφορούν στην περίπτωση της αποτελεσματικής τροποποίησης και της συνεργασίας που πετυχαίνουν εύκολα σε συγκεντρωτικά δίκτυα ή σε αποσπώμενα δίκτυα (Glaser et al.,2020). Οι δικαιοδόχοι αγοράζουν το δικαίωμα λειτουργίας για τις επώνυμες μονάδες, και για τις τεχνικές γνώσεις μάρκετινγκ, ώστε να δουλεύουν οι μονάδες αυτές. Επομένως, η μεταφορά της γνώσης στους δικαιούχους είναι απαραίτητη, ώσπου να διασφαλιστεί και να αντιλαμβάνονται και να υπακούν το επιχειρηματικό μοντέλο που αφορά για τον δικαιοπάροχο τους (Brookes & Altinay, 2017).

Ερευνητές εξακρίβωσαν πως η οικονομική δυνατότητα, η εμπειρία και οι διοικητικές ικανότητες, τα δημογραφικά γνωρίσματα και οι θέσεις έναντι στις εταιρείες αποτέλεσαν τα κριτήρια, τα οποία μεταχειριζόταν οι δικαιοπάροχοι, οι οποίοι καταστάλαξαν στην εικασία για τη στάση του δικαιούχου, η οποία είναι πιο αξιόλογη σε σχέση με άλλα κλασικά κριτήρια (Altinay et al., 2013). Υπάρχουν διάφορες απαιτήσεις, οι οποίες εστιάζουν κατευθείαν στον δικαιούχο μέχρι και στον προμηθευτή των περιουσιακών στοιχείων για την τοπική αγορά, όπως είναι περιουσιακά στοιχεία για την τοπική γνώση που έχουν ένα χαρακτήρα πληροφορίας και διοικητικών πόρων, και στα χρηματοοικονομικά στοιχεία. Παράλληλα, τα περιουσιακά στοιχεία της γνώσης για τον δικαιούχο άπτονται προς την τεχνογνωσία της τοπικής αγοράς τα οποία αποτελούνται από τα περιουσιακά στοιχεία της “εξερεύνησης” και “εκμετάλλευσης”. Το στοιχείο εξερεύνησης περιέχει τη γνώση που αφορά την τοπική αγορά και τις δυνατότητες της καινοτομίας, ενώ τα περιουσιακά στοιχεία για την εκμετάλλευση επικεντρώνονται στον έλεγχο της ποιότητας και στη διοίκηση ανθρώπινου δυναμικού ως προς τις διοικητικές ικανότητες (Windsperger & Dant, 2006).

3.5 Εμπορικοί Δασμοί

Ο δασμός είναι δημόσιος φόρος που είναι έμμεσος και αποκτάει κύρος σε αναλυτικά προϊόντα τα οποία εξάγονται ή εισάγονται σε μια χώρα διεγείροντας με αυτή την μέθοδο ένα οικονομικό περιορισμό προς το ελεύθερο εμπόδιο τους. Με αυτό το σύστημα, μεταχειρίζεται κατά κανόνα σε περίπτωση που μια εγχωρία χώρα που παράγει προϊόντα ξεκινάει και έχει μειώσεις στις πωλήσεις και σε εισαγωγές από αλλοδαπούς ανταγωνιστές ώστε να πληθαίνει η ζήτησή τους, καθώς υπάρχει και το ενδεχόμενο να υπάρξουν στρατηγικοί λόγοι με αποτέλεσμα να τηρηθεί η παραγωγή της εγχώριας ικανότητας (Τσάμπουρας,2018). Όταν η ΕΟΚ ιδρύθηκε το 1957 στάθηκε στην κοινή αγορά, χρησίμευε αρκετός χρόνος για να επιτευχθεί αυτό, οι τελωνειακοί δασμοί ανάμεσα στις χώρες του ΕΟΚ έχουν καταργηθεί στις 1^η Ιουλίου 1968, όπου χρειάστηκε περισσότερος χρόνος ώστε να εγκαταλειφθούν και άλλοι φραγμοί που εμπόδισαν τις συναλλαγές στο τέλος του 1992 όπου ολοκληρώθηκε η ενιαία αγορά (Ηλιοπούλου, 2015).

Επίσης, με την απελευθέρωση των τιμών του εμπορίου το 1992, επέβαλαν τους δασμούς εισαγωγών και εξαγωγών, οι δασμοί εξαγωγών είναι δασμοί που δεν είναι

συνηθισμένοι για τα διεθνή στοιχεία τα οποία εφαρμόστηκαν σε περισσότερες κατηγορίες εξαγωγών στις αρχές του 1992, με την προσμονή να καλύψουν το κενό για τις διαφορές μεταξύ των εγχώριων και ξένων τιμών που δημιουργήθηκαν μετά την απελευθέρωση των τιμών (Κοκκινάκη, 2006). Σύμφωνα με τον συγγραφέα Σιάδημας (2006) στο διεθνές εμπορικό σύστημα, μια εταιρεία η οποία, ζητάει να ασχοληθεί με το εξωτερικό εμπόριο, οφείλει να πουλήσει τα προϊόντα της σε μία ξένη χώρα ,αλλά η εταιρεία θα αντιμετωπίσει περισσότερους εμπορικούς φραγμούς. Υπάρχουν και συνηθισμένοι δασμοί, οι οποίοι είναι φόροι που επιβάλλονται από μια αλλοδαπή κυβέρνηση σε διάφορα εισαγόμενα προϊόντα, αυτοί οι δασμοί μπορούν να αυξήσουν τα κέρδη που λέγονται δασμοί εισπρακτικοί ή να προστατεύονται οι εγχώριες εταιρείες που είναι οι προστατευτικοί δασμοί (Σιάδημας, 2006). Επίσης, οι δασμοί κατατάσσονται σε:

- **Δασμοί επί της αξίας:** εκφράζει ως ένα σταθερό ποσοστό για την αξία ενός προϊόντος (Salvatore, 2019).
- **Συγκεκριμένος δασμός:** εκφράζει ως ένα σταθερό ποσό ανά φυσική μονάδα του προϊόντος (Salvatore,2019).
- **Συνδυαστικός δασμός:** είναι ένας δασμός που συνδυάζεται με έναν δασμό επί της αξίας και με τον συγκεκριμένο δασμό (Salvatore, 2019).

Παράλληλα, οι δασμοί υπάγονται σε μια κατηγορία των έμμεσων φόρων και στους φόρους κατανάλωσης. Στην συνέχεια, τα εμπορεύματα τα οποία προέρχονται από άλλες χώρες, ή και από μέλη της Ευρωπαϊκής ένωσης, δεν αποκτούν δασμούς διότι δεν υπάρχουν σύνορα ανάμεσα στα κράτη και στα μέλη. Τελωνιακοί δασμοί είναι οι δασμοί που εισπράττονται σε διάφορους συνοριακούς τύπους εισόδου ή εξόδου , ενώ πραγματοποιείται σε μεταφερόμενα εμπορεύματα κατά την εισαγωγή και την παραλαβή (Αφροδάκης, 2014). Καταλήγοντας, οι δασμοί σε ανεπτυγμένες χώρες απαρτίζουν ένα αξιόλογο τμήμα για τα συνολικά φορολογικά έσοδα, επειδή οι φόροι, όπως είναι το Φ.Π.Α και ο φόρος εισοδήματος, αναζητούν ένα τεράστιο κόστος για την είσπραξη. Αυτές οι χώρες, δέχονται πιέσεις από τους παγκόσμιους οργανισμούς , όπως είναι ο παγκόσμιος οργανισμός εμπορίου, και δέχονται από τους εμπορικούς εταίρους την μείωση των δασμών τους (Σουλτάνη, 2018).

3.5.1 GATT (Γενική συμφωνία δασμών και εμπορίου)

Στην GATT (Γενική συμφωνία δασμών και εμπορίου) εκτελούν εντολές ανάμεσα στα κυρίαρχα κράτη με βάση την αμοιβαία συμφωνία, ώστε να μετριάσουνε την ελευθερία της κίνησης τους με αποτέλεσμα να κατευθυνθούν στο διεθνές εμπόριο. Σε αυτή την περίπτωση, το σύστημα είναι ένα πλήθος από δασμολογικούς πίνακες, τα οποία προσδιορίζουν τους μεγάλους παράγοντες, τα οποία έχουν την δυνατότητα να καθιερώσουν δασμούς τα στελέχη της GATT (Gadbow, 1983). Αρχικά, η Γενική συμφωνία δασμών και εμπορίου ιδρύθηκε το 1944, σε αυτό το έτος στο Bretton woods και στο New Hampshire (πόλεις στις ΗΠΑ), οι αντιπρόσωποι των Ηνωμένων πολιτειών και της Μ. Βρετανίας, υπέβαλαν ένα άρτιο οικονομικό και χρηματοπιστωτικό σχέδιο μετά τον 2^ο Παγκόσμιο Πόλεμο για την περεστρόικα (ανασυγκρότηση) και την εξάπλωση των χωρών. Επίσης, οι εκπρόσωποι είχαν ένα όραμα για τη δημιουργία τριών παγκοσμίων οικονομικών και τραπεζικών ιδρυμάτων, δύο από αυτά πήραν μέρος η παγκόσμια τράπεζα και το ΔΝΤ (διεθνές νομισματικό ταμείο), τα οποία ιδρύθηκαν για να επιλύσουν διάφορα νομισματικά προβλήματα (Kennedy, 1997). Επιπλέον, στο θεσμικό πλαίσιο μέσα που υπογράφουν τα έθνη της GATT, έχουν δεχθεί για την ελάττωση των δασμών τα οποία απέχουν από διάφορες τιμές σε βάρος των προϊόντων, τα οποία παράγονται στο εξωτερικό. Γενικά δίνουν μια ίση αντιμετώπιση στις εισαγωγές, οι οποίες απαρτίζονται από μια σειρά από μέτρα που οφείλουν να συνηθίζουν οι συμβαλλόμενες χώρες που έχουν την ικανότητα να καταφύγουν σε μια περίπτωση επίπτωσης στη ελευθερία του ανταγωνισμού (Basile, 1992).

3.5.2 Δασμοί εισαγωγών εξαγωγών

- **Δασμοί εισαγωγών** : Δασμός εισαγωγών ορίζεται σε περίπτωση που το καθιερώσει η χώρα στα εμπορεύματα που εισάγονται σε μια άλλη χώρα ή σε συνασπισμένες χώρες, όπως είναι η Ε.Ε (Τσάμπουρας, 2018).
- **Δασμοί εξαγωγών**: Ο δασμός εξαγωγών εφαρμόζεται σε μια χώρα για τα προϊόντα που εξάγει σε μια άλλη χώρα ή σε χώρες, που είναι συνασπισμένες. Αυτοί οι δασμοί επιβάλλονται όταν εκτελωνίζονται τα εμπορεύματα στις επίσημες εισόδους και εξόδους της χώρας που υπάρχουν τελωνειακές αρχές,

οι οποίες μπορούν να είναι μεθοριακοί ή και σιδηροδρομικοί σταθμοί ή σε λιμένες και αεροδρόμια (Τσάμπουρας, 2018).

Συμπεράσματα

Καταλήγοντας, σε αυτό το κεφάλαιο κατανοήσαμε την λειτουργία των τύπων διεθνών δραστηριοτήτων, για να επεκταθούν οι εταιρείες και να επωφεληθούν στο παγκόσμιο εμπόριο. Με αυτούς τους τύπους οι χώρες έχουν την δυνατότητα να μεγιστοποιήσουν τα κέρδη τους εξάγοντας ή εισάγοντας προϊόντα. Εκτός από τις εξαγωγές των προϊόντων προσδιορίσαμε και τους εμπορικούς δασμούς, όπου επιβάλλονται στις χώρες για τα εμπορεύματα με αποτέλεσμα να αποκτούν έσοδα και να προστατεύουν την εγχώρια παραγωγή τους, καθώς χρηματοδοτούνται σε τελωνεία. Ακόμα κατορθώσαμε να εντοπίσουμε και τις συμφωνίες παραχώρησης δικαιωμάτων εκμετάλλευσης, και της συμφωνίες διεθνούς δικαιοχρησίας, αυτές οι συμφωνίες μπορούν να παραχωρούν άδειες, όπως το εμπορικό σήμα μιας εταιρείας, καθώς και την τεχνογνωσία της, ακόμα και τους μεθόδους παραγωγής της.

Κεφάλαιο 4: Διεθνές εμπόριο και Ε.Ε

Εισαγωγή

Στο κεφάλαιο αυτό, θα αναλύσουμε για το διεθνές εμπόριο και την Ε.Ε, καθώς είναι και το θέμα της παρούσας πτυχιακής εργασίας. Αρχικά, σε αυτό το κεφάλαιο παρουσιάζει την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Ένωσης με διάφορες συνθήκες, όπως είναι η συνθήκη του Μάαστριχτ η οποία βοήθησε την Ευρωπαϊκή Ένωση να αναπτύξει κάποιες ρυθμίσεις στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα. Επίσης μια άλλη συνθήκη είναι η συνθήκη της Λισαβόνας, η οποία επέβαλε κάποια πρωτόκολλα για την εξωτερική πολιτική της Ε.Ε, καθώς και ρύθμισε τις δραστηριότητες της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το εμπόριο της. Έπειτα επικρατεί και η αρμοδιότητα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπου επικρατούσε ο εθνικός έλεγχος για τις ξένες επενδύσεις από τα κράτη της Ε.Ε για να μην εσωκλείουν την αρμοδιότητα της. Υπάρχει και άλλη μια συνθήκη η οποία είναι η Συνθήκη της Ρώμης, σε αυτή την συνθήκη ιδρύθηκε η Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα Ε.Ο.Κ., όπου λειτούργησε η Ευρωπαϊκή Ένωση.

4.1 Συνθήκη Μάαστριχτ

Το 1991 τον Δεκέμβριο, τα μέλη της Ευρωπαϊκής κοινότητας, συμφώνησαν στο Μάαστριχτ στις Κάτω Χώρες, με σκοπό την δημιουργία συνθήκης της ευρωπαϊκής ένωσης. Αρχικά, ανάμεσα σε άλλα κράτη, η συνθήκη του Μάαστριχτ ενίσχυσε το ευρωπαϊκό κοινοβούλιο, που επισήμανε και ανάπτυξε τις ρυθμίσεις της Ε.Κ. (Ευρωπαϊκή κοινότητα), για τον τομέα της υψηλής τεχνολογίας, και εμπόδισαν την Ε.Κ. να είναι πιο δραστήρια στην κοινωνική πολιτική, η οποία ανέθεσε προς την κοινότητα καινούργιες αρμοδιότητες που αφορούν τον τομέα της εξωτερικής πολιτικής και την πολιτική άμυνα (Grieco, 1996). Επίσης, η πορεία για την έγκριση της συνθήκης του Μάαστριχτ, ήταν παρατεταμένη και επίμονη, με την πρόσφατη απόφαση του Γερμανικού συνταγματικού δικαστηρίου να αναφέρει ότι η συνθήκη είναι κατάλληλη με το γερμανικό δίκαιο, πάντως η συνθήκη μακροχρόνια εμποδίστηκε από τα κράτη, όπως είναι η Αγγλία, η Γαλλία, η Δανία, οι οποίες θέλησαν να μην πάρουν μέρος σε αυτή την συνθήκη. Η συνθήκη αυτή υπογράφηκε

στις 7 Φεβρουαρίου το 1992, η οποία τέθηκε σε ισχύ στις 1 Νοεμβρίου το 1993, που μετατόπισε, τις συνθήκες όπως την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα και την ενιαία ευρωπαϊκή πράξη, που χρειάζονται για την βάση της ευρωπαϊκής κοινότητας. Παρόλα αυτά, η οικονομική νομισματική ένωση (ONE), υποχρεούταν να κερδίσει όλα τα κέρδη από την οικονομική κρίση της ενιαίας αγοράς (Abbey, 1993).

Παράλληλα, ένα κοινό νόμισμα σε μια κεντρική τράπεζα θα ελάττωνε το κόστος για τις συναλλαγές, και θα διεύθυνε την αβεβαιότητα που θα εξορθολογικοποιούσαν τα χρηματοοικονομικά κυρίως και την εμπορική πλευρά της περιφερειακής οικονομίας. Η προετοιμασία της ONE για την συνθήκη, καθιέρωσε μια σειρά από διάφορα αντικείμενα σύγκλισης, με την σιγουριά ότι τα αυξημένα επίπεδα οικονομικής ομοιομορφίας, υπήρχαν να λειτουργήσει η Ευρωπαϊκή Ένωση (Caporaso & Kim, 2012). Επιπλέον, η συνθήκη αυτή οδήγησε στην δημιουργία του ευρώ, το οποίο αναφέρεται ως δομή πυλώνων για την Ευρωπαϊκή ένωση, ο πυλώνας της κοινής εξωτερικής πολιτικής της πολιτικής ασφάλειας, της δικαιοσύνης, και των εσωτερικών υποθέσεων. Στον πρώτο πυλώνα εντοπιζόταν τα εθνικά όργανα της Ε.Ε, ώσπου η επιτροπή του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου και το ευρωπαϊκό δικαστήριο, αποκτούσαν μια τεράστια δύναμη και επιρροή. Έπειτα οι δύο πυλώνες αφορούσαν σημαντικά για τον διακυβερνητικό χαρακτήρα με την προϋπόθεση να λαμβάνονται οι αποφάσεις από διάφορες επιτροπές που αποτελούσαν από τους πολιτικούς και αξιωματικούς από τα κράτη της Ε.Ε (Treaty, 1992).

Σύμφωνα με τον συγγραφέα Baskaran (2009), υπάρχει ένα πλήθος από δεδομένα, τα οποία συλλέγουν πληροφορίες για της 23 χώρες του ΟΟΣΑ (Οργανισμός Οικονομικής Ανάπτυξης), για την περίοδο 1975-2006, ώσπου δεκαπέντε κράτη έχουν υπογράψει την συνθήκη Μάαστριχτ που κατατάσσονται στην ομάδα που υπογράφηκε η συμφωνία. Συνεπώς, η Συνθήκη Μάαστριχτ, δεν εγκρίθηκε πλήρως έως το 1993, διότι οι προτάσεις της ήταν γνωστές από το 1992, και τα κράτη που αποφάσισαν να πάρουν μέρος στην διαδικασία της πλήρους νομισματικής ολοκλήρωσης μπόρεσαν να ξεκινήσουν το 1992 να προσαρμόζουν τις οικονομίες τους μέχρι την πλήρη νομισματική ολοκλήρωση του 1993 (Baskaran,2009). Καταλήγοντας, η συνθήκη Μάαστριχτ στηρίχθηκε σε δύο ξεχωριστές διακυβερνητικές διασκέψεις, που ήταν η οικονομική και νομισματική ένωση (ONE), και η πολιτική ένωση, όμως η μεταρρύθμιση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας προσανατολίστηκε σε μια οικονομική κάμψη πολιτικών κρίσεων στις χώρες Ιράκ, Κουβέιτ, Σοβιετική Ένωση,

Γιουγκοσλαβία και σε άλλες δύσκολες καταστάσεις, όπως ήταν η επανένωση της Γερμανίας και η παραμονή των Βρετανικών εκλογών (Falkner, 2002).

4.2 Η Συνθήκη της Λισαβόνας με βάση το διεθνές εμπόριο

Ο στόχος της Συνθήκη της Λισαβόνας έχει να κάνει με τη διασφάλιση της Ευρωπαϊκής Ένωσης ότι θα διαμείνει αποτελεσματική στην χάραξη της πολιτικής μετά από την διερεύνηση. Το σχέδιο της συνταγματικής συνθήκης, το οποίο προπορεύτηκε για την λειτουργία της Ε.Ε επιζητάει να καταστήσει την λήψη αποφάσεων της Ε.Ε. Σύμφωνα με τον συγγραφέα Woolcock (2010), η συνθήκη της Λισαβόνας, πιθανόν μπορεί να επηρεάσει τη χάραξη της πολιτικής, καθώς και τις διαπραγματεύσεις που αφορούν την Ε.Ε για τον τομέα της εξωτερικής εμπορικής πολιτικής (Woolcock, 2010). Επίσης, η συνθήκη της Λισαβόνας δεν διατύπωσε μόνο την κοινή εμπορική πολιτική παρουσιάζοντας τους γενικούς στόχους της πολιτικής εξωτερικής δράσης για την Ε.Ε, αλλά μεταρρύθμισε δηλωτικά τόσο το πεδίο εφαρμογής της, όσο και της διαδικασίες τις. Οι αξιόλογες αλλαγές που συνεπαγόταν είχαν να κάνουν για το διευρυμένο πεδίο των αποκλειστικών αρμοδιοτήτων των κεντρικών αντισυμβαλλόμενων (CCP), σύμφωνα με το άρθρο 207 της συνθήκης λειτουργίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης όπως για σχέσεις με ξένες επενδύσεις και τη μεγέθυνση του ρολού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (Van der Loo & Hahn,2020). Επιπλέον, υπάρχει μια διαπραγμάτευση σχετικά με τον τομέα της εφαρμογής για την μοναδική αρμοδιότητα του Ε.Κ (Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο), που σχετίζεται με το πεδίο του εμπορίου, το σχέδιο για την συνταγματική συνέλευση που ήταν υπέρ της απλούστευσης και της εξάπλωσης αρμοδιότητα της Ε.Ε, που μεταφέρθηκε στην συνθήκης της Λισαβόνας (Woolcock, 2010).

Επίσης, η επιτροπή κέρδιζε το μονοπώλιο για την πρωτοβουλία του ολοκληρωμένου τίτλου iv (Διαδικασία εσωτερικής αγοράς) προς το τέλος της προσωρινής περιόδου. Σύμφωνα με τον συγγραφέα Peers (2008), η συνθήκη της Λισαβόνας η QMV (Ψηφοφορία με ειδική πλειοψηφία), και η συν απόφαση που μετονομάστηκε σε “νομοθετική διαδικασία”, θα εξαπλωθεί σε μέτρα, τα οποία αφορούν την νόμιμη μετανάστευση. Σύμφωνα με την συνήθη νομοθετική διαδικασία, θα λειτουργεί σε μετρά τα οποία έχουν να κάνουν με καταλόγους θεωρήσεων, δεδομένου ότι θα

βοηθήσει την τρέχουσα εξουσία του Ε.Κ. σε αυτά τα θέματα (Peers, 2008). Επιπρόσθετα, δεδομένου του αρνητικού δημοψηφίσματος που έγινε στην Ιρλανδία η συνθήκη της Λισαβόνας φάνηκε πως είναι η πιο πρόσφατη εξέλιξη σε μια ακολουθία των αποτυχιών για το ευρωπαϊκό σύνταγμα. Παρόλα αυτά, οι συνθήκες του Μάαστριχτ και της Νίκαιας εξάπλωσαν την ψηφοφορία με την ειδική πλειοψηφία (QMV), και η συνθήκη της Λισαβόνας επέβαλε για πρώτη φορά ότι το συμβούλιο αποφασίζει με την ειδική πλειοψηφία, εκτός αν οι υπόλοιπες συνθήκες το επέβαλαν διαφορετικά (Siebersson, 2009).

Σύμφωνα με τις πρακτικές θεσμικών οργάνων της Ε.Ε στο μέρος των διεθνών συμφωνιών, είναι αναγκαίο να εντοπιστεί το επίπεδο διαπραγματεύσεων ή και τα στάδια της λήψης αποφάσεων, τα οποία λειτουργούν, αλλά και οι στρατηγικές που χρησιμοποιούν διάφορους παράγοντες για τη μεγιστοποίηση της επιρροής τους. Αυτά τα διαφορετικά στοιχεία δεν είναι σταθερά κατά την πάροδο του χρόνου, αλλά οφείλουν να χαρτογραφηθούν κατά την αρχή μέχρι το τέλος της συνθήκης της Λισαβόνας (Servent, 2014). Καταλήγοντας, η συνθήκη της Λισαβόνας αποτελεί ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά για τις τρέχουσες συνταγματικές ρυθμίσεις, σύμφωνα με τον συγγραφέα Koutrakos (2017). Η συνθήκη αυτή έβγαλε ένα σύστημα συνονθύλευμα, το οποίο θεωρείται ασυνεχές χωρίς καμία επιτυχία. Η έκθεση προς το Ευρωπαϊκό συμβούλιο και προεδρία της συνέλευσης για το μέλλον της Ευρώπης που συγκρότησε τη συνθήκη της Λισαβόνας ισχυρίστηκε ότι η κατάργηση των πυλώνων θα προσαρμοζόταν σε αυτές τις προϋποθέσεις διαυγείας και απλοποίησης (Koutrakos, 2017).

4.3 Η εμπορική αρμοδιότητα της Ε.Ε

Αρχικά, η κοινή εμπορική πολιτική δείχνει ότι είναι αξιόλογη πολιτική για την Ε.Ε, η οποία έχει αναλάβει η υπερεθνική αρμοδιότητα από την αρχή. Αυτή η ιδέα αφορά τα εθνικά κράτη που θα είχαν τη δυνατότητα να παραιτηθούν από ένα αξιόλογο τομέα για της εξωτερικές τους υποθέσεις που συνέχιζε να είναι επαναστατική. Όμως η μεταβίβαση της αρμοδιότητας για το εμπόριο στην υπερεθνική αρχή δεν παρουσίαζε πάντα πολιτικές αντιπαραθέσεις (Meunier & Nikolaidis, 2005). Επίσης, στο

παρελθόν, οι χώρες της Ε.Ε . είχαν την πρόθεση να διαφυλάξουν τον εθνικό έλεγχο για τις ξένες επενδύσεις με αποτέλεσμα να μην συμπεριληφθούν στη αρμοδιότητα της Ε.Ε. Στη σύνοδο κορυφής της Νίκαιας που έλαβε χώρα το 2000, τα μέλη της Ε.Ε αποφάσισαν να μεταφέρουν το άρθρο 133 που αφορά την συνθήκη της Ρώμης εξαπλώνοντας την αρμοδιότητα της Ε.Ε σε διαφορετικούς νέους τομείς, όπως είναι οι οπτικοακουστικές υπηρεσίες και οι επενδύσεις, καθώς οι επενδύσεις με την συνθήκη της Νίκαιας ήταν από τα λιγότερα ευαίσθητα ζητήματα που συνέχιζαν να κινούνται στους κανόνες και τις διαδικασίες της διακυβέρνησης (Chaisse, 2012). Σύμφωνα με τον συγγραφέα Leczykiewicz (2005), η εμπορική πολιτική έχει καθοριστεί από το Ευρωπαϊκό δικαστήριο (ΔΕΚ) ως ένα από τους τομείς που η κοινότητα έχει μια μοναδική αρμοδιότητα. Το άρθρο 1-13 για τη συνταγματική συνθήκη είναι πιθανόν να κωδικοποιήσει εκείνη τη νομολογία, αναφέροντας κατηγορηματικά ότι η κοινή εμπορική πολιτική υπάγεται σε μια από τις μοναδικές αρμοδιότητες των μελών της Ε.Ε (Leczykiewicz, 2005).

Με τη συνθήκη του Μάαστριχτ, η οποία προχώρησε ένα βήμα παραπέρα, καθορίζοντας διάφορες καινούργιες αρμοδιότητες , με έναν τρόπο που ταυτόχρονα της συγκρατούσε. Επιπλέον οι νέες αρμοδιότητες δημιουργήθηκαν στα τμήματα, όπως του πολιτισμού, της εκπαίδευσης, της δημόσιας υγείας καθώς και της βιομηχανικής πολιτικής, αντίθετα, σε κάθε ένα από τους τομείς βρίσκονται σε επιφύλαξη για κάθε νομικό μέτρο που δεχόταν με βάση εκείνες τις διατάξεις επιβάλλοντας να είναι μέτρα κινήτρων δίχως να εναρμονίζονται οι εθνικές νομοθεσίες και οι κανονισμοί (Garben, 2015). Η πιο ουσιωδέστερη απήχηση για τα θεσμικά όργανα της Ε.Ε, που αφορούν την εξωτερική πολιτική προσδιορίζονται κατά πόσο οι κυβερνήσεις των μελών οφείλουν να πάρουν μέρος σε παγκόσμιες διαπραγματεύσεις μέσω την Ε.Ε ή να διαλέξουν να πάρουν μέρος μονομερώς. Ειδικότερα, το κεκτημένο προσδιορίζει αν η αρμοδιότητα για τα συγκεκριμένα θέματα υπαγόταν στην Ε.Ε, στα κράτη μέλη(εκτός Ε.Ε), ή και στα 2, με άλλα λόγια η μοναδική εξωτερική αρμοδιότητα είναι στην Ε.Ε (που συμβαίνει και στην κοινή εμπορική πολιτική), οι κυβερνήσεις των μελών δεν έχουν τη δυνατότητα να επιζητούν μονοκομματικές πολιτικές (Young, 2002). Εξάλλου, η νομοθέτηση σε κάθε τμήμα, η Ε.Ε οφείλει να παρέχει της απαραίτητες νομοθετικές αρμοδιότητες. Τα μέλη της Ε.Ε αποκτούν νομοθετικές αρμοδιότητες, σε περίπτωση που οι συνθήκες εκτελέσουν αυτές της αρμοδιότητες, τότε θα πετύχουν τους στόχους τους που θα τίθενται στα

μέλη της Ε.Ε. Αυτό συνεπάγεται για κάθε νομοθετική πράξη που οφείλουν να βασιστούν σε μια διάταξη της συνθήκης, με αποτέλεσμα να δικαιολογήσει μια πράξη του ευρωπαϊού νομοθέτη, που σημαίνει ότι οι νομοθετικές πράξεις επιβάλλονται να παρέχουν μια νομική βάση (Ramalho, 2016).

Καταλήγοντας, σε αυτό το σημείο οφείλεται να εξεταστεί το πλαίσιο επιχειρημάτων, τα οποία διατυπώνονται πρόσωπο με πρόσωπο στο δικαστήριο από τα κράτη μέλη της Ε.Ε. Τα μέλη ισχυρίζονται ότι επιβάλλονται να πλησιάζουν το στο πλαίσιο της νομολογίας του δικαστηρίου σχετικά με τις μεικτές συμφωνίες, υποδηλώνουν ότι υπήρχε μια ένωση αρμοδιότητας σε ένα βαθμό, καθώς και η Ε.Ε είχε εκτελέσει της αρμοδιότητες της και καθιέρωσε τις διατάξεις για να εφαρμοστεί η συμφωνία (Rosas, 2015).

4.4 Η συνθήκη της Ρώμης

Αρχικά, σύμφωνα με τους συγγραφείς Felice & Sandonà (2017), οι ιδρυτές της Ευρωπαϊκής Κοινότητας ήταν ο Alice de Gasperi και ο Konrad Adenauer. Ο De Gasperi απεβίωσε το 1954, όμως έπαιξε ένα καθοριστικό ρόλο στη προκαταρκτική διαδικασία, ώσπου έφερε την ίδρυση της συνθήκης της Ρώμης, η οποία υπογράφηκε το 1957 από τον χριστιανοδημοκράτη Antonio Segni, ο οποίος ήταν οπαδός του De Gasperi και από τον φιλελεύθερο Gaetano Martino, που ήταν ο πρωθυπουργός της Ιταλίας, καθώς και ο υπουργός εξωτερικών (Felice & Sandonà, 2017). Πάντως, η ψηφοφορία του Ιουλίου το 1957 έπρεπε να επανεξεταστεί στο πλαίσιο αυτό, λαμβάνοντας υπόψη την Ευρωπαϊκή πολιτική, η οποία ακολούθησε το SPD (Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα Γερμανίας), καθώς πραγματοποιήθηκε σε αυτό το πλαίσιο, η επιλογή της ενίσχυσης για την κοινή αγορά, κυρίως για τους συγκεκριμένους λόγους, οι οποίοι πρότρεψαν το SPD να αποδεχτεί το περιεχόμενο της συνθήκης, η οποία υπογράφηκε στην Ρώμη στις 25^η Μαρτίου το 1957 (d'Ottavio, 2007). Η πρώτη απόφαση, που αφορά την Συνθήκη της Ρώμης έχει μια συμβολική βαρύτητα, με άλλα λόγια η ανάλυση των προϊόντων για το χοιρινό κρέας εκλέγει διάφορα σημεία, τα οποία εγκλείουν την συζήτηση αυτήν, καθώς περιλαμβάνει το γεγονός ότι, οι παγκόσμιες εμπορικές συνθήκες, όπως η Συνθήκη της Ρώμης, περιέχει ειδικούς όρους διασφάλισης για να διαχειρίζονται οι διακρατικές εμπορικές διαφορές.

Παράλληλα, οι όροι διακρινόταν από τα μέλη της Ε.Ε, ώστε να απαιτήσουν την προηγούμενη άδεια από τα Ευρωπαϊκά θεσμικά όργανα, για την νόμιμη ενεργοποίησή τους. Σε συνδυασμό με τις διαδικασίες αθέτησης και τις διατάξεις, που αφορά το διακηρυκτικό καθεστώς των αποφάσεων του δικαστηρίου, η συνθήκη της Ρώμης έδινε ένα ελλιπές στοιχείο σε ανεπαρκές πλαίσιο για να αντιμετωπίσει τα ζητήματα της συμμόρφωσης με την Ευρωπαϊκή Συνθήκη ανάμεσα των μελών της Ε.Ε. (Horsley, 2021). Συνεπώς, η προσπάθεια της Ευρωπαϊκής Επιτροπής δεν είχε επιτυχία να υποστηρίξει την εντολή για της υπηρεσίες, με βάση τις θεμελιώδεις ελευθερίες της Συνθήκης της Ρώμης, αλλά η αραιωμένη άποψη, η οποία συμφωνήθηκε πρόσφατα δεν βοήθησε στην άνοδο των εμπορικών υπηρεσιών. Επιπλέον, δεν ακολουθήσε το ζήτημα της οικονομικής ολοκλήρωσης για την Συνθήκη της Ρώμης, καθώς οι συνέπειες στην πολιτική οφείλουν να είναι προφανής, ώστε να τιμηθεί το πνεύμα της Συνθήκης της Ρώμης, ώσπου το Ευρωπαϊκό πρόγραμμα οφείλει να επιστρέψει σε τροχιά (Etixon et al., 2007). Επίσης όσον αναφορά με το άρθρο 119 για την ίδρυση της συνθήκης Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (Ε.Ο.Κ.) το 1957 είχε μια αποκλειστική διάταξη που προσδιόρισε την αρχή της ίσης αμοιβής για τους άνδρες και της γυναίκες για να έχουν ίση εργασία και ισοδύναμη αξία. Ο στόχος αυτός ήταν απόλυτα οικονομικός, ο οποίος να εξαφανίσει της διαστρεβλώσεις του ανταγωνισμού ανάμεσα στις εγκατεστημένες εταιρείες εντός της κοινότητας. Η νομοθεσία της Γαλλίας, που βεβαιώνει την ίση αμοιβή ανάμεσα στους άνδρες και στις γυναίκες, έδειχνε μια ανησυχία ότι η ύπαρξη μιας γυναίκας που έχει μια μικρή αξία στο εργατικό δυναμικό και σε άλλα μέλη της Ε.Ε θα μπορούσε να βάλει σε κίνδυνο τη Γαλλική οικονομία και της εταιρείες της σε κατώτερη θέση, η οποία αναφέρεται αποκλείστηκε στην ίση αμοιβή και στην ίση εργασία (Ghailani, 2013).

Επιπρόσθετα, οι συντάκτες της Συνθήκης της Ρώμης, πίστευαν για τους εαυτούς τους ως απαλλαγμένους από διάφορες ευθύνες, καθώς εγκρίναν συλλογικά το Ευρωπαϊκό προπατορικό αμάρτημα για την πρόκληση του πολέμου. Συνεπώς αντεπεξερχόταν το νέο καθήκον ολοκλήρωσης με υπευθυνότητα, στην ώριμη ηλικία τους, δίχως να χρειάζεται να ξεφύγουν τους κινδύνους, οι οποίοι θα έβαζαν σε κίνδυνο την καριέρα τους. Πράγματι, έγιναν υπεύθυνοι όχι για τον “Θεό” ή την ιστορία, όπως σε διάφορα εξτρεμιστικά καθεστώτα, ή και του έθνους, όμως στην Ευρώπη απάλλαξαν την ψευδή αρειανή χροιά που τους έδωσε ο Χίτλερ (Boening & Domínguez 2008).

Όταν ιδρύθηκε η Ευρωπαϊκή οικονομική κοινότητα (ΕΟΚ), από την Συνθήκη της Ρώμης, δεν περιείχε καμία κατηγορηματική αναφορά για την ιδέα της περιβαλλοντικής πολιτικής ή και της προστασίας. Ο στοιχειώδεις στόχος των έξι ιδρυτικών μελών ήταν να παραχθεί μια “κοινή αγορά”, όπου τα αγαθά και οι άνθρωποι, οι υπηρεσίες και τα κεφάλαια, έχουν την ικανότητα να κινούνται με δίχως εμπόδια. Σύμφωνα με τον συγγραφέα Hildebrand (1992) υπάρχουν δύο άρθρα, που στις αρχικές συνθήκες θεωρούνται μια άμεση ένδειξη, όπως δήλωσε ο Rolf Wagenbau, ο οποίος δήλωσε ότι “οι φιλοδοξίες των ιδρυτών πατέρες υπερέβαιναν κατά πολύ τον στόχο της κοινής αγοράς” (Hildebrand, 1992). Καταλήγοντας, η ιστορία δίνει πολλά παραδείγματα για την θεσμική αποσύνδεση αξιολογών τομέων ολοκλήρωσης, τα οποία προκλήθηκαν από ακραίες εσωτερικές αντιφάσεις, θα ήταν αρκετό να εστιαστεί κυρίως στα ειδικότερα αποτελέσματα, με σκοπό την άνοδο του πλούτου και της τήρησης ειρήνης, η οποία αποδίδεται σε μια ευρύτερη ζώνη ελευθέρων συναλλαγών, καθώς είναι η εσωτερική αγορά, για αυτό τον λόγο χάρη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία πέτυχε ένα ολοκληρωμένο Ευρωπαϊκό σχέδιο, που πραγματοποιήθηκε από την Συνθήκη της Ρώμης (Schäfer, 2007).

Συμπεράσματα

Συνοψίζοντας, στο κεφάλαιο διεθνές εμπόριο και Ε.Ε παρουσιάστηκαν οι συνθήκες, τα οποία αφορούσαν για τις ρυθμίσεις και την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που καταφέραμε να τα επεξηγήσουμε, καθώς παρουσιάστηκαν και οι αρμοδιότητες της. Έπειτα με αυτές της συνθήκες που επεξηγήθηκαν, η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει αναπτύξει το εμπόριο της, καθώς και στην εξωτερική της πολιτική με αποτέλεσμα να κυριαρχεί στο παγκόσμιο εμπόριο εξάγοντας προϊόντα, ενώ να συνεργάζεται και με άλλες χώρες στρατηγικά στην πολιτική της.

Κεφάλαιο 5ο: Διεθνές εμπόριο εντός Ευρωπαϊκής Ένωσης και άλλων χωρών

Εισαγωγή

Σκοπός της μελέτης είναι να αναλύσουμε διάφορα στοιχεία σχετικά για τις εμπορικές δραστηριότητες εντός Ε.Ε και εκτός, καθώς καταφέραμε να αναλύσουμε διαγραμματικά στοιχεία. Τα στοιχεία αυτά τα εντοπίσαμε από την ιστοσελίδα World Bank για το Α.Ε.Π (Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν), καθώς και τα υπόλοιπα δεδομένα τα αντλήσαμε από την ιστοσελίδα Eurostat. Πρώτον και κύριο, θα αρχίσουμε με το Α.Ε.Π της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπου αναλύουμε το Α.Ε.Π για κάθε μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης από την χρονιά 2000 έως 2021. Έπειτα ακολουθούν και οι εξαγωγές της Ευρωπαϊκής Ένωσης με ποσοστιαία βάση, όπου αναλύουν της εξαγωγές της με ποσοστά. Εκτός από της εξαγωγές είναι και οι εισαγωγές της Ε.Ε με ποσοστιαία βάση και αυτή καθώς αναλύονται διαγραμματικά στο παρακάτω υποκεφάλαιο, καθώς αναλύονται και οι χώρες εκτός Ε.Ε, όπως είναι η Ιαπωνία, η Ρωσία, και οι ΗΠΑ. Στην συνέχεια ακολουθεί και το εμπορικό ισοζύγιο της Ε.Ε που σε αυτή την φάση καταλαβαίνουμε αν η Ευρωπαϊκή Ένωση πραγματοποιεί περισσότερες εξαγωγές από εισαγωγές, για κάθε χρόνο που εξαρτάται από το ποσοστό της. Κατά ακολουθίαν, το κεφάλαιο περιλαμβάνει τα διαγράμματα, τα οποία είναι οι εισαγωγές της Ε.Ε και οι εξαγωγές της σε εκατομμύρια ευρώ, με άλλα λόγια αναλύουν πόσες εξαγωγές και εισαγωγές πραγματοποιούσαν σε εκατομμύρια ευρώ.

5.1 Το Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν (ΑΕΠ) της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Την δεκαετία του 2000 σύμφωνα με το ΑΕΠ της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το 2009 υπήρχε μια μείωση του ΑΕΠ κατά -4,3%, καθώς η Ευρωπαϊκή κρίση ή αλλιώς η

κρίση της ευρωζώνης, ήταν μια κρίση χρέους μακροχρόνια εκείνη την περίοδο, η οποία άρχισε στην Ευρωπαϊκή Ένωση μέσα στο έτος 2009 έως στα τέλη της δεκαετίας του 2010. Επιπλέον, το 2000 η Ε.Ε είχε ποσοστό ΑΕΠ 3,9%, το οποίο ήταν υψηλότερο σε σχέση με τα επόμενα έτη μέχρι το 2010. Από την άλλη μεριά, το 2021 το Α.Ε.Π της Ευρωπαϊκής Ένωσης είχε μια άνοδο με ποσοστό 5,4% όπου οι οικονομικές δραστηριότητες συνέχιζαν να επιδρούν από τα μέτρα περιορισμού κατά του COVID-19, ενώ το 2020 είχε μια πτώση του ΑΕΠ γύρω στα -5,7% εξαιτίας της πανδημίας που επικράτησε εκείνο το χρονικό διάστημα, σε σχέση με το Α.Ε.Π του έτους 2019, το οποίο αυξήθηκε πριν από την πανδημία με ποσοστό κατά 1,8%.

Παράλληλα την δεκαετία του 2010 το χαμηλότερο ΑΕΠ ήταν το έτος 2012 και 2013. κατά ακολουθία το 2012 το ΑΕΠ της Ευρωπαϊκής Ένωσης κυμαινόταν στο -0,7%, όπου οι εμπορικές αποδόσεις της Ε.Ε ήταν σε μια αδύναμη κατάσταση, οι εισαγωγές και εξαγωγές της Ε.Ε δραστηριοποιούνταν με μια καθυστέρηση, καθώς το διεθνές εμπόριο ήταν σε αναστολή εξαιτίας αργής οικονομικής ανάπτυξης στα κράτη με υψηλό εισόδημα, σε μια περίοδο αβεβαιότητας που επικρατούσε τότε. Συνεπώς, το 2013 το ΑΕΠ ήταν -0,1%, το οποίο ήταν πιο χαμηλό από το 2012, καθώς οι εισαγωγές και εξαγωγές της Ε.Ε καθυστερούσαν, ενώ μειωνόντουσαν οι εμπορικές κινήσεις μέσα στην Ε.Ε, η εξάπλωση των αγορών εκτός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εξακολουθούσε να βοηθάει στο σχηματισμό εμπορικών αποτελεσμάτων για την Ε.Ε, η οποία δεν μπορούσε να εξισορροπήσει την χαμηλή ζήτηση εξαγωγών από τα μέλη της Ε.Ε. Αντίθετα το 2011, το ποσοστό του ακαθάριστου εγχώριου προϊόν ήταν με ποσοστό 1,9%, όπου εκείνη την χρονιά η Ε.Ε είχε αυξημένη ζήτηση στο εγχώριο εμπόριο, τονίζοντας, ότι δεν είχαν επεκταθεί και οι εμπορικές δραστηριότητες της σε διεθνές επίπεδο, ενώ μειώθηκε και η παραγωγική της διαδικασία. Επιπρόσθετα, το 2014 επαυξήθηκε το ποσοστό του ΑΕΠ της Ε.Ε με ποσοστό 1,6%, διότι είχε υψηλές εξαγωγές στο εγχώριο εμπόριο από τις εισαγωγές διαμορφώνοντας τον πλούτο της ένωσης, και τις δραστηριότητες της, έπειτα το 2015 ανέβηκε το ποσοστό του Α.Ε.Π κατά 2,3% που σημαίνει ότι οι εξαγωγές της Ε.Ε ήταν σταθερές, αλλά εισήγαγε λιγότερα προϊόντα από τα υπόλοιπα κράτη. Το 2017 ανέβηκε το ποσοστό Α.Ε.Π με 2,8%, όπου οι εξαγωγές αυξήθηκαν περισσότερο από τα προηγούμενα έτη με χαμηλότερες εισαγωγές, με υψηλότερη

ανάπτυξη. Καταλήγοντας, η Ε.Ε αποκτάει υψηλότερο ποσοστό Α.Ε.Π, διότι υπάρχει περισσότερο ζήτηση και αυτό επεκτείνει τον πλούτο της στο να αναπτυχθεί στο παγκόσμιο εμπόριο και να δραστηριοποιούνται σε ένα μεγάλο βαθμό στο να εξάγουν αγαθά σε όλες της χώρες του κόσμου.

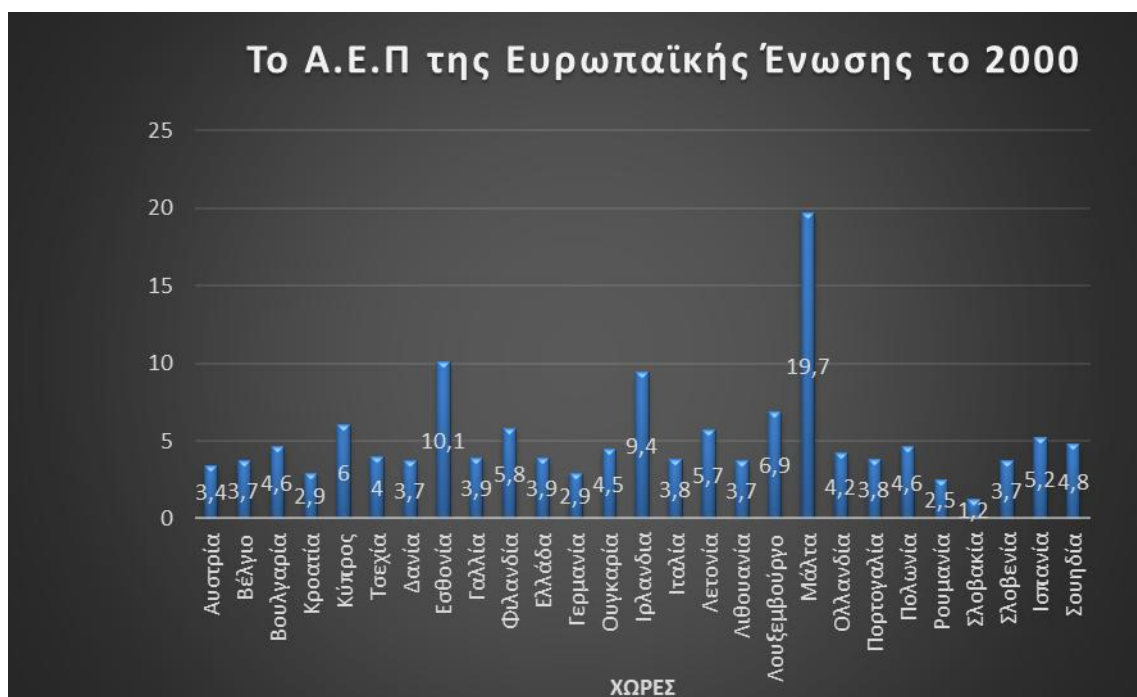

Εικόνα 5.1 Το Α.Ε.Π (Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν) της Ευρωπαϊκής Ένωσης Πηγή: [World Development Indicators / DataBank \(worldbank.org\)](https://data.worldbank.org/indicators)

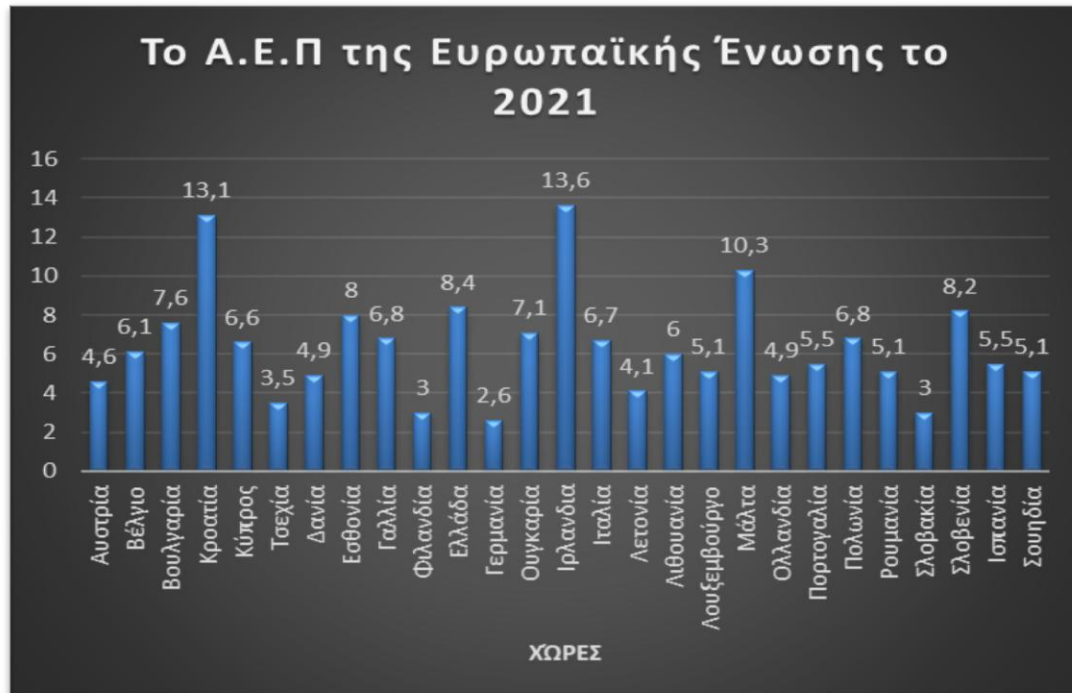
5.1.2 Σύγκριση Α.Ε.Π μελών της Ε.Ε έτος 2000-2021

Αρχικά, την χρονιά 2000 το μεγαλύτερο ποσοστό Α.Ε.Π το είχε η Μάλτα με ποσοστό 19,7%, καθώς το κατά κεφαλήν Α.Ε.Π ήταν σε αξία 10.482 δολάρια, καθορίζοντας την βελτίωση κατά κεφαλήν Α.Ε.Π είναι σημαντικό να παρατηρηθεί, ότι πριν την δεκαετία του 2000 είχε αξία 7.038 δολάρια κατά κεφαλήν εισόδημα την δεκαετία του 1990. Από την άλλη πλευρά, το χαμηλότερο Α.Ε.Π το είχε η Σλοβακία, η οποία είχε τιμή 1,2%. Στο διάστημα 2000 μέχρι το 2008 η Σλοβακία αναπτύχθηκε γύρω στο 6% ετήσιος κατά κεφαλήν ανάπτυξης, με αποτέλεσμα η Σλοβακία ελάττωσε δηλωτικά το οικονομικό χάσμα, η οποία χωρίστηκε από τις ανεπτυγμένες δυτικές χώρες της Ευρώπης. Το Α.Ε.Π κατά κεφαλήν της Σλοβακίας πλήθυνε κατά 64% το 2008. Το 2021 το μεγαλύτερο Α.Ε.Π το είχε η Ιρλανδία κατά 13,6%, όπου το ακαθάριστο εγχώριο προϊόν έφτασε στα 100.172 δολάρια ανά κάτοικο και 504,18 δις. Δολάρια για

το σύνολο της χώρας. Από την άλλη πλευρά το χαμηλότερο Α.Ε.Π εκείνη την χρονιά το είχε η Γερμανία με ποσοστό 2,6%, με κατά κεφαλήν εισόδημα 3,60.75 δολάρια. Η Γερμανία συγκεντρώνεται ανάμεσα στις 20 χώρες το μεγαλύτερο κατά κεφαλήν ακαθάριστο εγχώριο προϊόν, τονίζοντας ότι η χώρα αυτή είναι η κορυφαία στις εξαγωγές και εισαγωγές προϊόντων προσπερνώντας την Κίνα και τις ΗΠΑ, όπου αυτές οι χώρες κυριαρχούν στο παγκόσμιο εμπόριο. Επιπλέον, η Ελλάδα το 2000 είχε ποσοστό Α.Ε.Π 3,9%, η οποία εισήγαγε περισσότερα προϊόντα από το να εξάγει, με άλλα λόγια εισάγει προϊόντα από χώρες της Ε.Ε, για αυτό τον λόγο η χώρα μας δεν έχει αυξανόμενο Α.Ε.Π Το 2021 η χώρα μας είχε ποσοστό ΑΕΠ 8,4%, που σημαίνει ότι τα ελληνικά προϊόντα εξάχθηκαν περισσότερο σε σύγκριση με το έτος 2000, καθώς εισάγει, ακόμα αγαθά από τις χώρες της Ε.Ε ή και από χώρες εκτός συνόρων της Ε.Ε, όπως την Κίνα, την Ιαπωνία, και τις Η.Π.Α.

Εικόνα 5.1.1.1 Το Α.Ε.Π κάθε χώρας της Ε.Ε του έτους 2000 Πηγή: [World Development Indicators / DataBank \(worldbank.org\)](https://data.worldbank.org/)

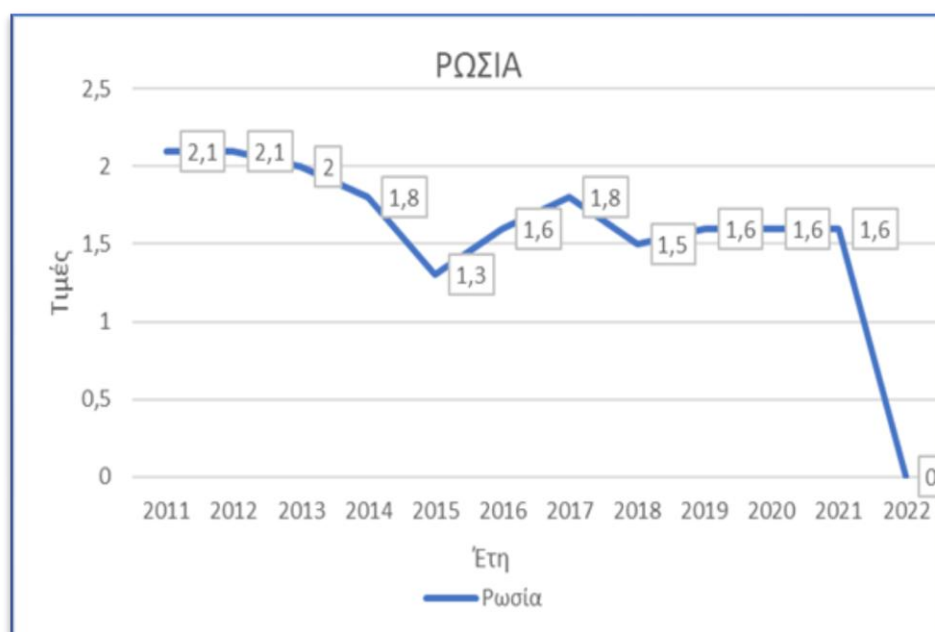
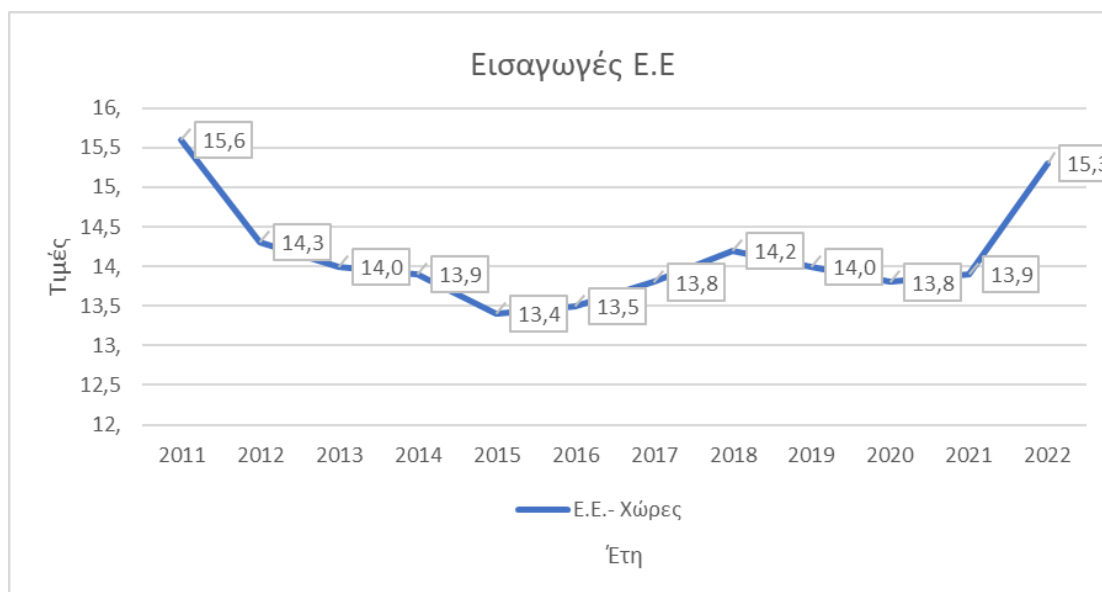

Εικόνα 5.1.1.2 Το Α.Ε.Π των χωρών της Ε.Ε του έτους 2021 Πηγή: [World Development Indicators / DataBank \(worldbank.org\)](https://data.worldbank.org/)

5.2 Οι εισαγωγές της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των υπολοίπων χωρών

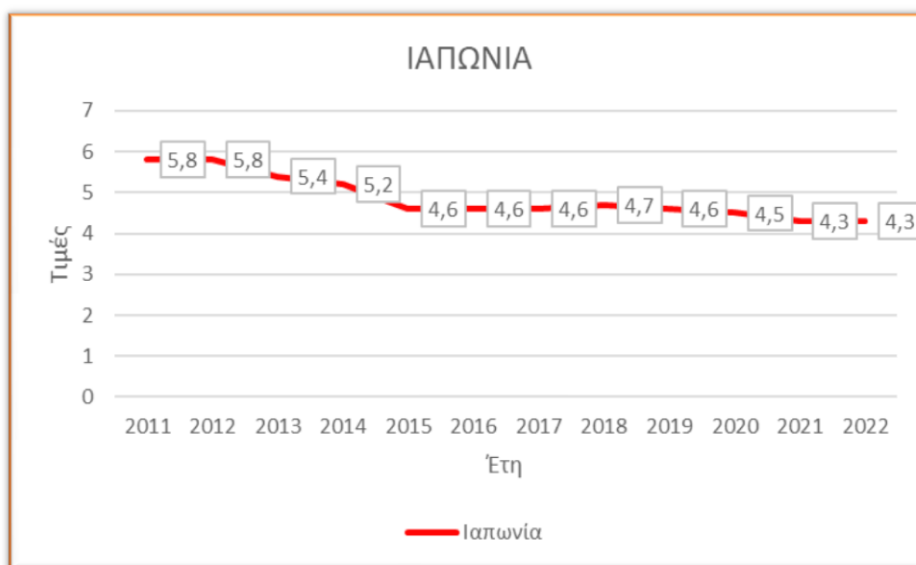
Το 2011 οι εισαγωγές της Ε.Ε είχαν μια άνοδο κατά 15,6%, όπου ήταν υψηλότερες σε σχέση με τα επόμενα έτη, καθώς οι ΗΠΑ είχαν ποσοστό εξαγωγής 15,3%, η οποία δεν επωφελούνταν στο εμπόριο μετά την Ε.Ε. Ωστόσο, το 2012 μειώθηκε το ποσοστό σε 14,3%, όπου εκείνη την περίοδο ήταν σε μια οικονομική αβεβαιότητα, διότι το παγκόσμιο εμπόριο χαρακτηριζόταν από μια περιορισμένη συνθήκη πρόοδου, γεγονός που παρεμπόδιζε περαιτέρω ανάπτυξη των ανεπτυγμένων μελών της Ε.Ε. Πάντως, εκείνη την περίοδο, οι Η.Π.Α είχαν υψηλό ποσοστό από την Ε.Ε, καθώς επωφελούνταν στο εγχώριο εμπόριο και υπήρχε μια ανάπτυξη στην χώρα αυτήν. Από το 2013 μέχρι και σήμερα οι Η.Π.Α ξεπερνούσε την Ε.Ε στο εμπόριο και αποκτούσε ένα αυξημένο ποσοστό σε σχέση με τις άλλες χώρες, η οποία κυριαρχούσε στο παγκόσμιο εμπόριο μαζί με την Κίνα, καθώς είχαν και υψηλότερο Α.Ε.Π παγκοσμίως. Το 2014 το πιο χαμηλό ποσοστό εισαγωγών το είχε η Ρωσία η οποία έχει επηρεαστεί από την παράνομη κατάληψη της Κριμαίας ενώ επηρεάστηκε η σχέση Ε.Ε-Ρωσίας, καθώς οι τομείς του εμπορίου έχουν μπει σε αναστολή με αποτέλεσμα να μην εισάγουν αγαθά. Το 2022 οι Η.Π.Α είχαν μια ανοδική πορεία στις εισαγωγές με ποσοστό 16,3%, η οποία δεχόταν περισσότερα προϊόντα από άλλες χώρες, κυρίως δεχόταν παραπάνω αγαθά από την Ε.Ε, όπως τρόφιμα, αυτοκίνητα, αργό πετρέλαιο,

και συσκευασμένα φάρμακα, όπου τα εισήγαγε περισσότερο από την Κίνα, το Μεξικό, την Ιαπωνία, τον Καναδά, και την Γερμανία, καθώς ήταν επωφελούμενη στο εγχώριο εμπόριο. Η Ευρωπαϊκή Ένωση είχε 15,3% ποσοστό εισαγωγών, καθώς δεχόταν αγαθά από διάφορες χώρες, όπως την Κίνα, την Τουρκία, τις Η.Π.Α, την Ιαπωνία, το Ηνωμένο Βασίλειο, ενώ τα αγαθά που εισήγαγε ήταν πετρέλαιο, ορυκτά καύσιμα, λάδια, προϊόντα απόταξης.

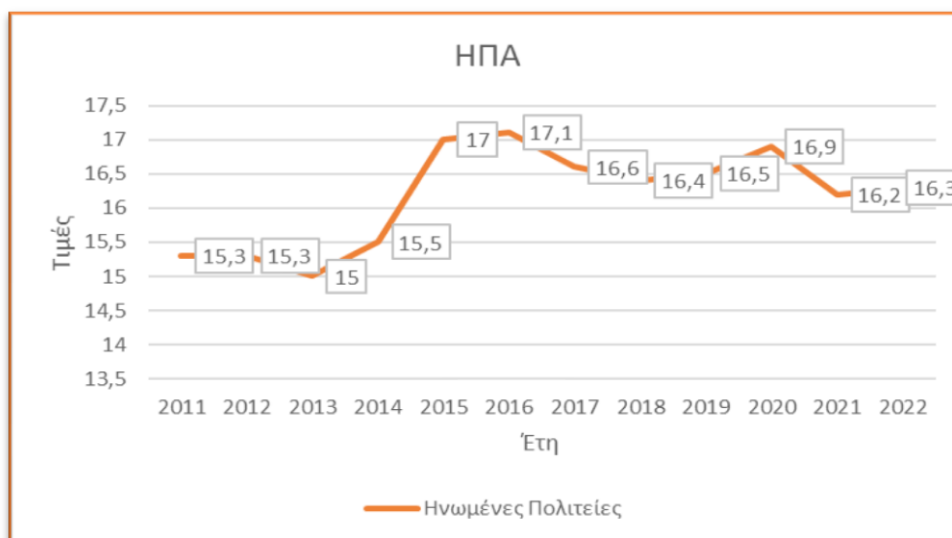

Εικόνα 5.2 Οι εισαγωγές της Ε.Ε
Πηγή : [Statistics](#) / [Eurostat](#) (europa.eu)

(eu)

Εικόνα 5.2.1 Οι εισαγωγές της Ρωσίας Πηγή: [Statistics / Eurostat \(europa.eu\)](https://statistics.eurostat.europa.eu)

Εικόν
α
5.2.2

Οι εισαγωγές της Ιαπωνίας Πηγή: [Statistics / Eurostat \(europa.eu\)](https://statistics.eurostat.europa.eu)

Στην συνέχεια, παρατηρούμε στην εικόνα 5.2.3 οι εισαγωγές των ΗΠΑ είναι περισσότερες από την Ιαπωνία, την Ρωσία, και την Ε.Ε, διότι οι ΗΠΑ δεν παράγουν πολλά προϊόντα για να τα εξάγουν σε σχέση με τις υπόλοιπες χώρες. Το 2017 οι ΗΠΑ είχαν τις περισσότερες εισαγωγές κατά 17%, που σημαίνει ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν ήταν παραγωγικές, καθώς εισήγαγε πολλά αγαθά από κράτη της Ε.Ε και την Ρωσία και την Ιαπωνία. Η Ρωσία το 2011 δεχόταν περισσότερα αγαθά κατά 2,1%, το οποίο είναι μεγάλο ποσοστό για τις εισαγωγές της, ενώ η Ιαπωνία ξεπέρασε την Ρωσία κατά 5,8%, με άλλα λόγια η Ιαπωνία ως παραγωγική χώρα εκείνη την εποχή δεχόταν προϊόντα από χώρες εκτός συνόρων, επειδή παρουσιάστηκαν προβλήματα από τον ισχυρό σεισμό που πραγματοποιήθηκε τότε, καθώς υπήρχαν πολλές συνέπειες στην οικονομία της. Η Ευρωπαϊκή Ένωση εκείνη την εποχή είχε περισσότερες εισαγωγές από τις υπόλοιπες χώρες, καθώς ξεπέρασε και τις υπόλοιπες χώρες, λόγω της κρίσης, που επηρεάστηκε την δεκαετία του 10', καθώς δεν ήταν παραγωγική, με αποτέλεσμα να δέχεται αγαθά από άλλες χώρες, δίχως να υπάρχει ζήτηση των προϊόντων της σε άλλες χώρες. Από το 2012 μέχρι το 2021 οι εισαγωγές της Ε.Ε είχαν μειωθεί, ενώ ήταν παραγωγική, καθώς εξήγαγε προϊόντα παγκοσμίως και είχαν μεγάλη ζήτηση.

Όπως αναφέρεται στην εικόνα 5.2.1, το 2022 υπήρξε μια κάμψη της Ρωσικής οικονομίας, εξαιτίας του πολέμου που επικρατούσε με την Ουκρανία, καθώς η Ρωσία δέχθηκε κυρώσεις από τις ΗΠΑ, και την Ε.Ε με αποτέλεσμα να μην εξάγουν και να εισάγουν προϊόντα από άλλες χώρες. Οι ΗΠΑ ως συνήθως είχε περισσότερες εισαγωγές με ποσοστό 16,3%, σε σχέση με τις προηγούμενες εισαγωγές που ήταν 16,2%, φτάνοντας κοντά στα 4 εκατομμύρια δολάρια τονίζοντας, ότι οι ΗΠΑ είχαν αυξημένο εμπορικό έλλειμα, εξαιτίας της ανόδου των εισαγωγών. Επίσης, η Ιαπωνία εκείνη την περίοδο είχε 4,3% ποσοστό εισαγωγών, το οποίο υπερβαίνει το ποσοστό των εξαγωγών, το οποίο είναι 3,8% που είχε έλλειμα εμπορίου, λόγω αυξανόμενων

εισαγωγών, καθώς δεν υπάρχει ζήτηση των προϊόντων της σε χώρες εκτός συνόρων, και εκτείνοντας στα 9 εκατομμύρια γιέν. Επίσης, η Ε.Ε είχε επηρεαστεί από τον πόλεμο της Ρωσίας, καθώς είχαν αυξηθεί οι εισαγωγές της κατά 15,3%, με αποτέλεσμα να μην εξάγουν προϊόντα στην Ρωσία, λόγω κυρώσεων που επέβαλαν σε αυτήν, και αυτή ήταν η αιτία που η Ε.Ε έχει υψηλότερες εισαγωγές. Σε αυτό το σημείο αναλύθηκαν οι εισαγωγές της Ιαπωνίας, της Ρωσίας, και των ΗΠΑ και της Ε.Ε, όπου οι χώρες Ιαπωνία και ΗΠΑ εισάγουν περισσότερα προϊόντα σε σχέση με την Ρωσία και την Ε.Ε, οι οποίες εξάγουν περισσότερα αγαθά και υπάρχει μια ζήτηση των προϊόντων τους σε άλλες χώρες, καθώς το Α.Ε.Π της Ρωσίας και της Ε.Ε είναι αυξημένο και δεν παρουσιάζουν εμπορικό έλλειμμα σε σχέση με την Ιαπωνία και τις ΗΠΑ, οι οποίες έχουν εμπορικό έλλειμμα με λιγότερες εξαγωγές.

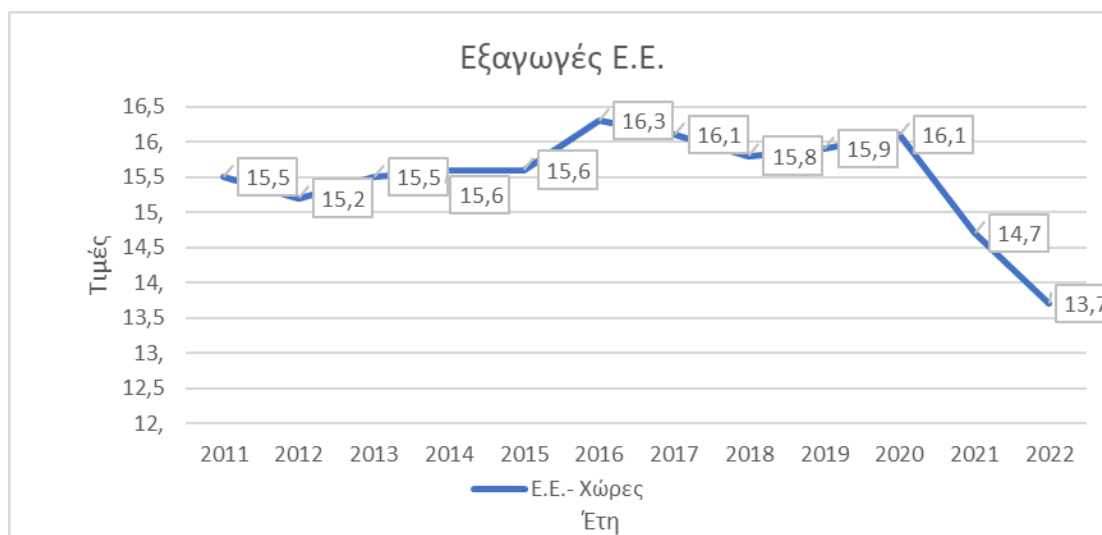
Καταλήγοντας συγκρίνοντας τις χώρες αυτές οι ΗΠΑ έχουν τις μεγαλύτερες εισαγωγές παγκοσμίως, καθώς ξεπερνάει και την Ευρωπαϊκή Ένωση, με αποτέλεσμα η χώρα να μην είναι τόσο παραγωγική όσο πρέπει, με αποτέλεσμα, να έχει λιγότερες εξαγωγές και να μην επωφελείται από το εμπόριο. Η Ιαπωνία έχει μια άνοδο των εισαγωγών σε σχέση με την Ευρωπαϊκή Ένωση, διότι η οικονομία της χώρας έχει επηρεαστεί, ενώ παρουσιάζει και μια άνοδο στον πληθωρισμό της, με αποτέλεσμα να επηρεαστεί και το εμπορικό ισοζύγιο της, αλλά οι εισαγωγές της δεν είναι αυξανόμενες όπως των Ηνωμένων Πολιτειών, καθώς εξάγει τα προϊόντα της παγκοσμίως σε έναν μεγάλο βαθμό με ανοδική παραγωγή. Η Ρωσία παρέχει έναν μικρό ποσοστό εισαγωγών σε σχέση με τις υπόλοιπες χώρες, επειδή εξάγει προϊόντα όπως το σιτάρι, πρώτες ύλες και φυσικό αέριο στην Ευρωπαϊκή ένωση και σε όλο τον κόσμο. Αντίθετα, οι εισαγωγές της είχαν μια πτωτική πορεία το 2022, λόγω κυρώσεων που δέχθηκε από τις δυτικές χώρες, εξαιτίας του πολέμου Ρωσίας – Ουκρανίας.

5.3 Οι εξαγωγές της Ε.Ε και των υπόλοιπων κρατών

Στο παρακάτω διάγραμμα φαίνεται ότι η Ε.Ε έχει περισσότερες εξαγωγές από τις Η.Π.Α. η οποία επωφελείται στο εγχώριο εμπόριο, παρόλα αυτά η Ε.Ε εξάγει σε διάφορες χώρες εντός Ε.Ε και εκτός, καθώς η Ε.Ε εξάγει σε χώρες όπως στις Η.Π.Α., στην Κίνα, οι οποίες έχουν έναν βασικό ρόλο στο εμπόριο. Το 2011 η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει ένα ποσοστό της τάξεως του 15,5%, το οποίο είναι υψηλότερο σε σχέση

με τα υπόλοιπα έτη, που είναι χαμηλά. Το 2012, η Ε.Ε είχε ένα ποσοστό που είναι 15,2%, που είναι κατά 0,3% χαμηλότερο σε σχέση με το έτος 2011, καθώς εκείνο το έτος είχε αυξηθεί το Α.Ε.Π της Ε.Ε, λόγω της εξαγωγής των προϊόντων της. Το 2016 η Ε.Ε ξεπέρασε τις Η.Π.Α κατά 16,3%, που σημαίνει ότι ήταν επωφελούμενη στο παγκόσμιο εμπόριο εξάγοντας διάφορα προϊόντα σε χώρες εκτός Ε.Ε, όπως Τουρκία, Η.Π.Α, Η.Β, Ιαπωνία, και Κίνα. Το 2020 στην περίοδο της πανδημίας Covid-19, η Ε.Ε είχε ποσοστό 16,1%, η οποία εξήγαγε φάρμακα αναμειγμένων αγαθών, καθώς η Ε.Ε τότε εξήγαγε αίμα ανθρώπων και ζώων σε μικροβιακές καλλιέργειες. Ακόμα, η Ε.Ε εξήγαγε οχήματα με κινητήρα εμβολοφόρο, εκτός από τα οχήματα η Ευρωπαϊκή Ένωση εξήγαγε και αεροσκάφος χωρίς φορτίο με βάρος πάνω των 15. Επιπλέον, το 2021 οι εξαγωγές της Ε.Ε μειώθηκαν κατά 14,7% με τα περιοριστικά μέτρα κατά του COVID-19, το συνολικό επίπεδο του εμπορίου για τα αγαθά (εισαγωγές, εξαγωγές), που κατέγραψε η Ε.Ε ήταν 4.299 δις ευρώ , το οποίο δεν περιλαμβάνει το ενδοκοινοτικό εμπόριο, καθώς το εμπόριο εκτός της Ε.Ε κατέγραψε μια ισχυρή βελτίωση στις μειώσεις των εξαγωγών και των εισαγωγών, τα οποία σημειώθηκαν το 2020 εξαιτίας των συνεπειών της πανδημίας για τον κορονοϊό.

Παράλληλα, το 2022 οι εξαγωγές μειώθηκαν περισσότερο κατά 13,7%, διότι επικρατούσε ο πόλεμος ανάμεσα στην Ρωσία και στην Ουκρανία, με αποτέλεσμα να αδυνατεί η Ε.Ε να εξάγει προϊόντα σε αυτές της χώρες, λόγω κυρώσεων που επιβλήθηκαν τότε. Η Ε.Ε εξήγαγε στην Ρωσία αγαθά, όπως πλαστικά, οχήματα, αεροσκάφη, κακάο, λάδι, καφέ και άλλα διάφορα τρόφιμα. Οι Η.Π.Α. σε αυτό το σημείο είχαν μειωμένες εξαγωγές κατά 10,4%, όπου η Ε.Ε υπερβαίνει με μεγάλη διαφορά στις εξαγωγές, καθώς και οι Η.Π.Α. δεν εξάγει περισσότερα αγαθά στην Ε.Ε. Καταλήγοντας, η Ε.Ε καθημερινά εξάγει προϊόντα σε αξία εκατομμυρίων ευρώ, και εισάγει. Η Ευρωπαϊκή Ένωση ως κυρίαρχη στις εξαγωγές των βιομηχανικών αγαθών σε όλο τον κόσμο, καταλαμβάνει την μεγαλύτερη εξαγωγική αγορά σε 80 χώρες, καθώς τα μέλη της Ε.Ε αποτελούν ένα μεγάλο ποσοστό των διεθνών εξαγωγών και εισαγωγών.

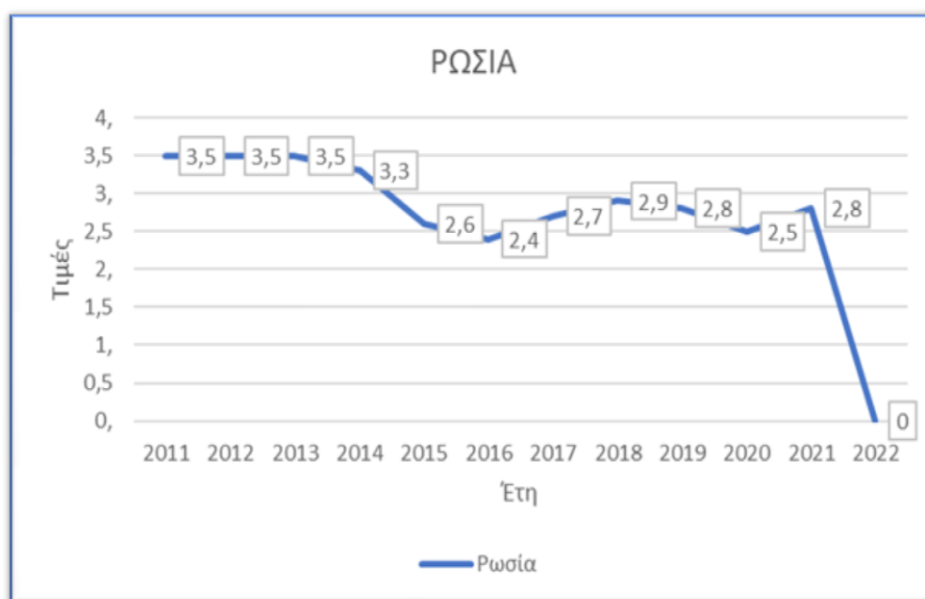

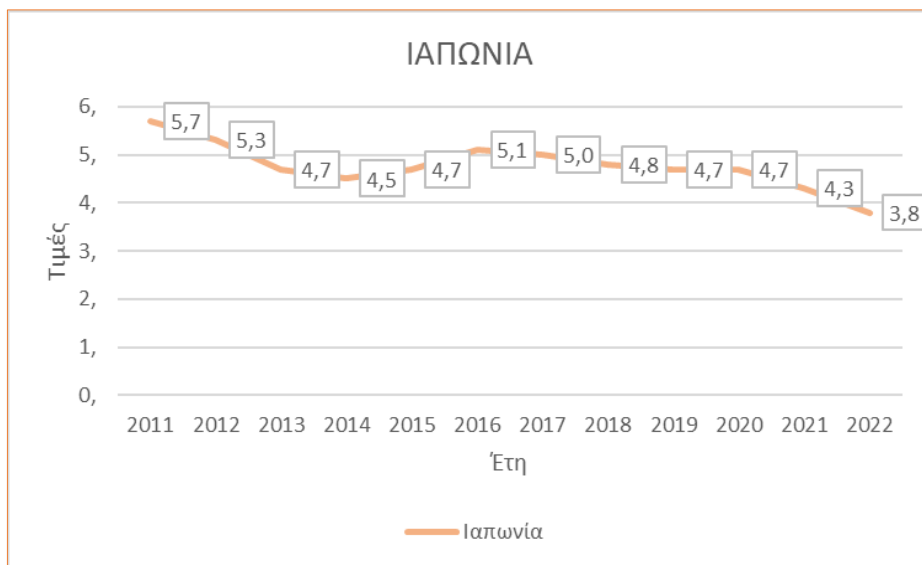
Εικόνα 5.3 Οι εξαγωγές της Ε.Ε Πηγή: [Statistics / Eurostat \(europa.eu\)](https://statistics.eurostat.eu)

Στις εικόνες 5.3.1, 5.3.2 και 5.3.3 αναφέρονται οι εξαγωγές των χωρών ΗΠΑ, Ρωσία, Ιαπωνία, συγκρίνοντας αυτές τις χώρες. Οι ΗΠΑ έχουν υψηλότερο ποσοστό εξαγωγών σε σχέση με την Ιαπωνία και με την Ρωσία, αλλά δεν ξεπερνάει την Ευρωπαϊκή Ένωση στις εξαγωγές, διότι εξάγει λιγότερα προϊόντα σε σχέση με την Ε.Ε, όπως αυτοκίνητα, πρώτες ύλες. Πάντως αξίζει να σημειωθεί, ότι οι ΗΠΑ εισάγουν περισσότερα αγαθά από διάφορες χώρες όπως τις χώρες της Ε.Ε και συγκεκριμένα την Ελλάδα, με άλλα λόγια η χώρα μας εξάγει περισσότερα τρόφιμα, όπως γαλακτοκομικά προϊόντα, λαχανικά, φρούτα, και άλλα πολλά. Η Ιαπωνία είναι η χώρα με λιγότερες εξαγωγές, σε όλο τον κόσμο, καθώς είναι μια χώρα που δεν είναι οικονομικά ενισχυμένη, αλλά εξάγει τα αγαθά της παγκοσμίως, ενώ έχει και βαριές αυτοκινητοβιομηχανίες, οι οποίες έχουν ανταγωνισμό με τις Ευρωπαϊκές βιομηχανίες. Εκτός από τα αυτοκίνητα, η Ιαπωνία εξάγει και πρώτες ύλες, όπως ανταλλακτικά, χάλυβα, ακόμα και τεχνολογικά προϊόντα (κινητά τηλέφωνα, οθόνες κ.α.). Το μεγαλύτερο ποσοστό της Ιαπωνίας ήταν το 2011 με ποσοστό 5,7%, με άλλα λόγια εξήγαγε πολλά προϊόντα τότε, αλλά από το διάστημα 2012 και μετά είχαν μειωθεί οι εξαγωγές της, διότι είχε ανταγωνισμό με τις υπόλοιπες χώρες, καθώς είχε επηρεαστεί και από φυσικές καταστροφές. Η Ρωσία είναι η χώρα, η οποία έχει μικρότερο ποσοστό εξαγωγών σε σχέση με τις ΗΠΑ και Ιαπωνία, όμως τα ποσοστά των εξαγωγών της υπερβαίνουν το ποσοστό των εισαγωγών και αυτό δείχνει, ότι δεν υπάρχει εμπορικό έλλειμμα, διότι εξάγει αγαθά, όπως είναι το σιτάρι, το φυσικό αέριο

και διάφορα αλκοολούχα ποτά. Όπως παρατηρείτε στο διάγραμμα, από το 2011 μέχρι το 2013 οι εξαγωγές της Ρωσίας είναι σταθερές με ποσοστό 3,5%. Αντίθετα, το 2014 δεν είχαν μειωθεί υπερβολικά οι εξαγωγές, η οποία είχε ποσοστό 3,3%. Επίσης, από το 2015 μέχρι το 2021 οι εξαγωγές τις έχουν συρρικνωθεί, διότι η Ρωσία εκείνη την εποχή δεν ήταν πολύ παραγωγική, με αποτέλεσμα να μην εξάγουν περισσότερα αγαθά.

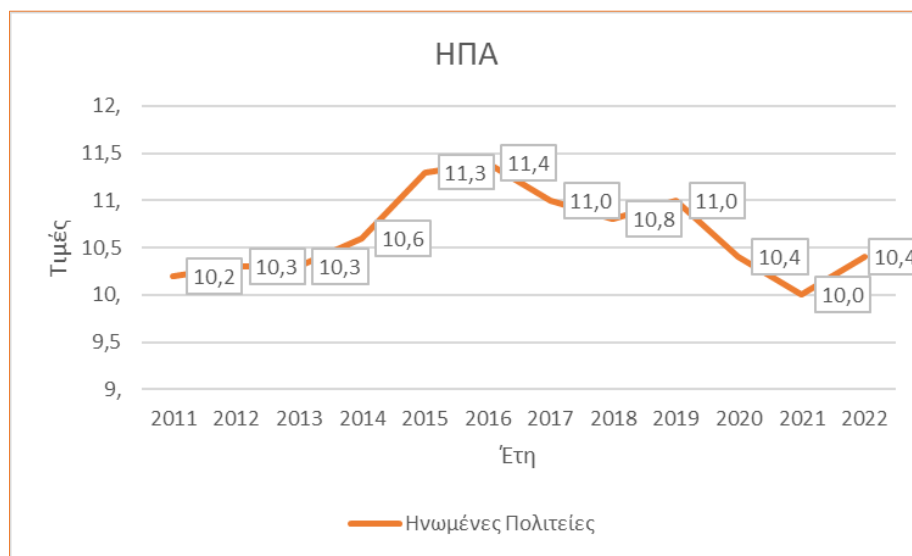
Εικόνα 5.3.1 Οι εξαγωγές της Ρωσίας Πηγή: [Statistics / Eurostat \(europa.eu\)](https://ec.europa.eu/eurostat)

Εικόνα

5.3.2 Οι εξαγωγές της Ιαπωνίας Πηγή: [Statistics / Eurostat \(europa.eu\)](https://statistics.eurostat.europa.eu)

Εικόνα 5.3.3 Οι εξαγωγές των ΗΠΑ Πηγή: [Statistics / Eurostat \(europa.eu\)](https://statistics.eurostat.europa.eu)

5.4 Το εμπορικό ισοζύγιο της Ε.Ε σε εκατομμύρια ευρώ

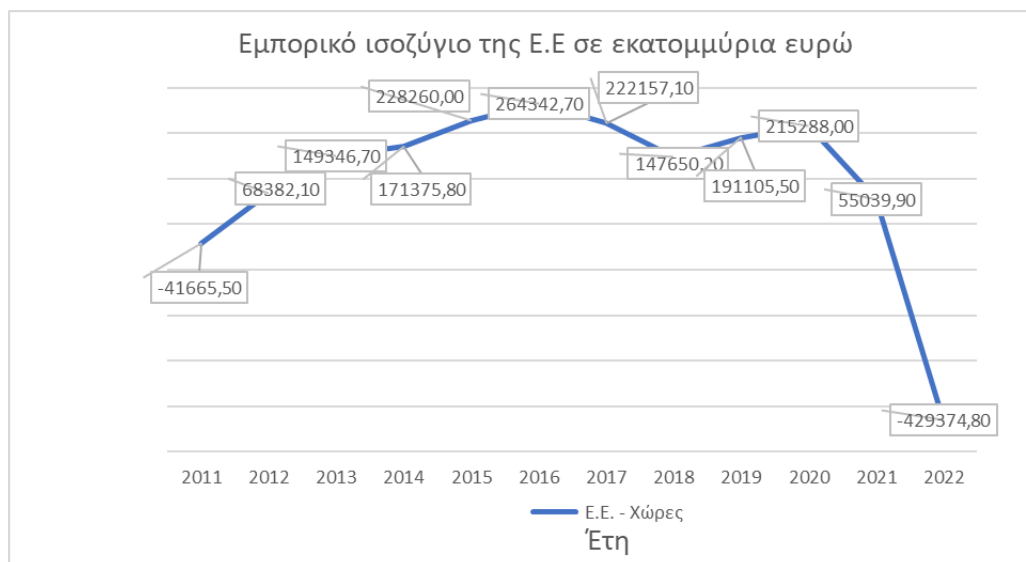
Αρχικά, το εμπορικό ισοζύγιο υπολογίζει τη διαφορά αξίας ανάμεσα των εισαγόμενων προϊόντων και των εξαγόμενων. Σε περίπτωση που ο αριθμός είναι

θετικός, τότε απεικονίζει, ότι πολλά αγαθά εξήχθησαν από το να εισαχθούν, αντίθετα, αν είναι αρνητικό τότε τα αγαθά εισήχθησαν και σε αυτό το σημείο λαμβάνεται ως πτώση για τα αγαθά της Ε.Ε. Το 2011 το εμπορικό ισοζύγιο ήταν -4.1665,50 ευρώ, καθώς τότε η Ευρωπαϊκή Ένωση εισήγαγε περισσότερα αγαθά από εκείνα που εξήγαγε, γι' αυτό το λόγω η τιμή του ισοζυγίου έπεσε. Το 2012 η τιμή του ισοζυγίου ανέβηκε κατά 6.8382,10 ευρώ, διότι η Ε.Ε εξήγαγε πολλά αγαθά με λιγότερες εισαγωγές. Ακόμα έχει ξεπεράσει και τις Η.Π.Α. όπου η τιμή της ήταν σε - 614.683,8 δολάρια, ενώ δεν ήταν επωφελημένη τόσο στο παγκόσμιο εμπόριο, καθώς η χώρα αυτή παίζει έναν βασικό ρόλο στο εμπόριο. Ακόμα η Ρωσία έχει ξεπεράσει τις Η.Π.Α. με αξία 162.339,3 δολάρια που σημαίνει ότι η Ρωσία δραστηριοποιόταν στο διεθνές εμπόριο θετικά με περισσότερες εξαγωγές από εισαγωγές. Το 2013 το ισοζύγιο της Ε.Ε τέθηκε σε πλεόνασμα 14.9346,70 δολάρια, αυτό παρουσιάζει ακόμα μια ανοδική πορεία για το εμπόριο, καθώς εξήγαγε περισσότερα προϊόντα, διότι η Ρωσία έτεινε να έχει μια άνοδο κατά 159.868,1 δολάρια, η οποία ξεπερνούσε και την Ε.Ε στις εξαγωγές των αγαθών, ακόμα ξεπερνάει και την Ιαπωνία, η οποία είχε χαμηλότερες εξαγωγές και είχε πτώση τιμής κατά -88.900,5 δολάρια. Στο έτος 2014 η Ε.Ε είχε τιμή 17.1375,80 εκατομμύρια δολάρια, η οποία τέθηκε σε μια ανοδική πορεία περισσότερο ξεπερνώντας ξανά τις Η.Π.Α. και την Ιαπωνία, οι οποίες παρουσιάζουν ελλειμματικές τιμές, διότι εισήχθησαν περισσότερα προϊόντα από αυτά που εξήχθησαν. Η Ρωσία εκείνη την περίοδο είχε μια μειωμένη τιμή με μικρή διαφορά που ήταν 158.94,8 δολάρια, αλλά αυτό δείχνει, ότι εξήγαγε, ακόμα περισσότερα αγαθά. Η Νότια Κορέα είχε τιμή 35.768 εκατ. δολάρια, καθώς είναι η χώρα μετά την Ρωσία που εξήγαγε περισσότερα αγαθά, καθώς ήταν ωφελημένη στο εμπόριο παγκοσμίως, διότι δέχθηκε λιγότερες εισαγωγές από άλλες χώρες. Επιπλέον, το 2015 η Ε.Ε ανέβηκε με πλεόνασμα 228260,00 δολάρια. Για ακόμα μια φορά ανέβηκε η τιμή της με μεγαλύτερη διαφορά, καθώς σε αυτό το σημείο παρατηρείται ότι ξεπέρασε την Ρωσία, η οποία είναι μεγαλύτερη χώρα σε έκταση με υψηλότερη ανάπτυξη, και αυτό προσανατολίζει προς την ανάπτυξη της Ε.Ε, με περισσότερες εξαγωγές. Πάντως εκείνη την χρονιά η Νότια Κορέα επωφελούνταν για ακόμα μια φορά στο εγχώριο εμπόριο, διότι είχε πλεόνασμα κατά 81.375,4 εκατομμύρια δολάρια, η οποία ξεπερνούσε την Ιαπωνία στις εξαγωγές.

Επιπλέον, το 2016 και το 2017 οι τιμές του εμπορικού ισοζυγίου της Ε.Ε έχουν αυξηθεί με μεγάλη διαφορά, καθώς είχαν ξεπεράσει ξανά για την Ρωσία, ενώ και η

Ν. Κορέα είχε περισσότερες εξαγωγές σε αυτά τα δύο έτη, και αποτελούσε ένα πλεονέκτημα στις εμπορικές δραστηριότητες. Σε αυτό το σημείο πρέπει να σημειωθεί, ότι η Νότια Κορέα έχει μια βαριά αυτοκινητοβιομηχανία που εξήγαγε παγκοσμίως, επίσης εξήγαγε και διυλισμένο πετρέλαιο, μηχανικά οχήματα και εξαρτήματα, όπου τα εξήγαγε στις χώρες Κίνα, Ιαπωνία, Η.Π.Α, Βιετνάμ, Χόνγκ Κόνγκ. Κατά ακολουθίαν, από το 2018 μέχρι και το 2019 οι τιμές του ισοζυγίου αυξομειώθηκαν, δηλαδή το 2018 οι εξαγωγές τέθηκαν σε πτώση, αλλά το 2019 αυξήθηκαν ξανά οι εξαγωγές της Ε.Ε. Σε αυτά τα δύο έτη οι τιμές του εμπορικού ισοζυγίου της Ν. Κορέας μειώθηκαν με αποτέλεσμα να μην εξάγουν προϊόντα, καθώς η Ε.Ε υπερέβαινε την Ρωσία στις εξαγωγές και την Ιαπωνία. Το 2020 η τιμή εμπορικού ισοζυγίου της Ε.Ε ανέβηκε θετικά κατά την περίοδο της πανδημίας Covid-19, διότι η Ε.Ε πραγματοποιούσε εξαγωγές σε όλο τον κόσμο όπως φάρμακα, εξοπλισμό ιατρικό, τρόφιμα ακόμα και εμβόλια. Η Νότια Κορέα επέκτεινε τις τιμές του ισοζυγίου με μικρή διαφορά, καθώς είχε λιγότερες εξαγωγές, ακόμα οι τιμές της Ν. Κορέας και του Βιετνάμ ομοιάζαν στις τιμές του ισοζυγίου, με άλλα λόγια οι δύο χώρες παρουσίαζαν μια ομοιότητα στις εξαγωγές. Το 2018 έχει συρρικνωθεί η τιμή του ισοζυγίου του εμπορίου της Ε.Ε κατά 147650,2 εκατομμύρια ευρώ, καθώς πραγματοποιούσε λιγότερες εξαγωγές σε σχέση με τα προηγούμενα έτη, καθώς η Ρωσία είχε μια κύμανση της τιμής της κατά 178890 εκατομμύρια δολάρια, η οποία έχει μεγαλύτερη τιμή από την Ε.Ε. Κατά την περίοδο 2019, η τιμή του ισοζυγίου του εμπορίου έχει αυξηθεί σε 191105,50 εκατομμύρια ευρώ, με άλλα λόγια έχει υπερβεί την τιμή της Ρωσίας η οποία κυμάνθηκε σε τιμή 160392,1 εκατ. δολάρια, με αποτέλεσμα η Ε.Ε να δραστηριοποιείται περισσότερο στο παγκόσμιο εμπόριο εξάγοντας προϊόντα σε σχέση με τις ανεπτυγμένες χώρες. Το 2020, στην αρχή της περιόδου της πανδημίας κατά του Covid-19 η Ε.Ε εξήγαγε περισσότερα αγαθά όπως, ιατρικό εξοπλισμό, μάσκες, φάρμακα σε άλλες χώρες και καθώς εισήγαγε λιγότερο εξοπλισμό, η τιμή της αυξήθηκε σε 215288,00 εκατ. δολάρια, που σημαίνει ότι έκανε της περισσότερες εξαγωγές και επιδράει θετικά στο εγχώριο εμπόριο, ξεπερνώντας της ανεπτυγμένες χώρες όπως την Ρωσία, Η.Π.Α, Κίνα. Επίσης, το 2021 η τιμή ισοζυγίου της Ε.Ε αυξομειώθηκε κατά 55039,90 εκατ. ευρώ, ενώ δεν έπαυε να υπερβαίνει τις ανεπτυγμένες χώρες ξανά κατά την περίοδο της πανδημίας, αλλά εξήγαγε λιγότερα αγαθά σε σχέση με τη χρονιά 2020. Καταλήγοντας, την περίοδο 2022 όταν τα μέτρα της πανδημίας χαλάρωσαν, η τιμή του ισοζυγίου ήταν πτωτική

κατά -429374,80 εκατ. ευρώ. Αυτό σημαίνει ότι έκανε περισσότερες εισαγωγές η Ευρωπαϊκή Ένωση απ' ότι εξαγωγές, καθώς επικρατούσε και ο πόλεμος μεταξύ της Ρωσίας και Ουκρανίας, που επέβαλε κυρώσεις στη Ρωσία η Ε.Ε για να μην εξάγει προϊόντα στην Ευρώπη, αλλά ούτε η Ευρώπη να εξάγει προϊόντα στη Ρωσία με αποτέλεσμα να πέφτουν τα ποσοστά των εξαγωγών.

Εικόνα 5.4 Οι τιμές του εμπορικού ισοζυγίου της Ε.Ε σε εκατομμύρια ευρώ Πηγή: [Statistics / Eurostat \(europa.eu\)](https://statistics.eurostat.eu)

5.5 Οι εισαγωγές της Ε.Ε σε εκατομμύρια ευρώ

Από το 2011 μέχρι το 2017 οι εισαγωγές της Ε.Ε ήταν σταθερές, καθώς εισήγαγε προϊόντα από την Κίνα, Η.Π.Α., Ιαπωνία, Ρωσία. Οι Η.Π.Α. ξεπέρασαν την Ε.Ε στις εισαγωγές με αποτέλεσμα να επωφεληθεί στο εγχώριο εμπόριο. Οι βασικοί εισαγωγείς των Η.Π.Α. ήταν η Ευρωπαϊκή Ένωση, η Κίνα, η Ιαπωνία, η Νότια Κορέα, οι οποίοι εισήγαγαν αυτοκίνητα, διυλισμένα πετρέλαια, τρόφιμα, ακόμα και μηχανικό εξοπλισμό, διότι οι Η.Π.Α δεν είχαν μέσο μεταφοράς για να εξάγουν δικά της αγαθά καθώς ήταν δύσκολο για αυτήν να τα πραγματοποιήσει. Από το 2018 μέχρι το 2019 οι εισαγωγές της Ε.Ε αυξήθηκαν περισσότερο, καθώς εισήγαγε μηχανικά οχήματα από τις Η.Π.Α, αεροσκάφη, και στρατιωτικό εξοπλισμό, καθώς εισήγαγε και από την Κίνα, όπως βιομηχανικά προϊόντα. Εκτός από τις Η.Π.Α και την Κίνα ο μεγάλος εισαγωγέας της Ε.Ε ήταν η Μ. Βρετανία, καθώς εξήγαγε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, μηχανήματα, τεχνικό εξοπλισμό, και υλικά αγαθά, η οποία είχε τιμή 618.574,5 εκατ. δολάρια στις εισαγωγές. Το 2020 η Ε.Ε είχε λιγότερες εισαγωγές από άλλες χώρες, καθώς δεχόταν ιατρικό εξοπλισμό κατά την πανδημία από την Κίνα, και άλλα προϊόντα υγιεινής για την καταπολέμηση της πανδημίας. Καταλήγοντας, το

2021 μέχρι το 2022 παρατηρείται ότι οι εισαγωγές της Ε.Ε αυξήθηκαν, και έτειναν να ισοσκελίζονται με τις τιμές εισαγωγών των Η.Π.Α., καθώς επικρατούσαν και τα μέτρα της πανδημίας και ο πόλεμος της Ρωσίας- Ουκρανίας. Με άλλα λόγια η Ε.Ε αδυνατούσε να παράγει προϊόντα με αποτέλεσμα να δέχεται αγαθά από άλλες χώρες εκτός συνόρων της Ε.Ε

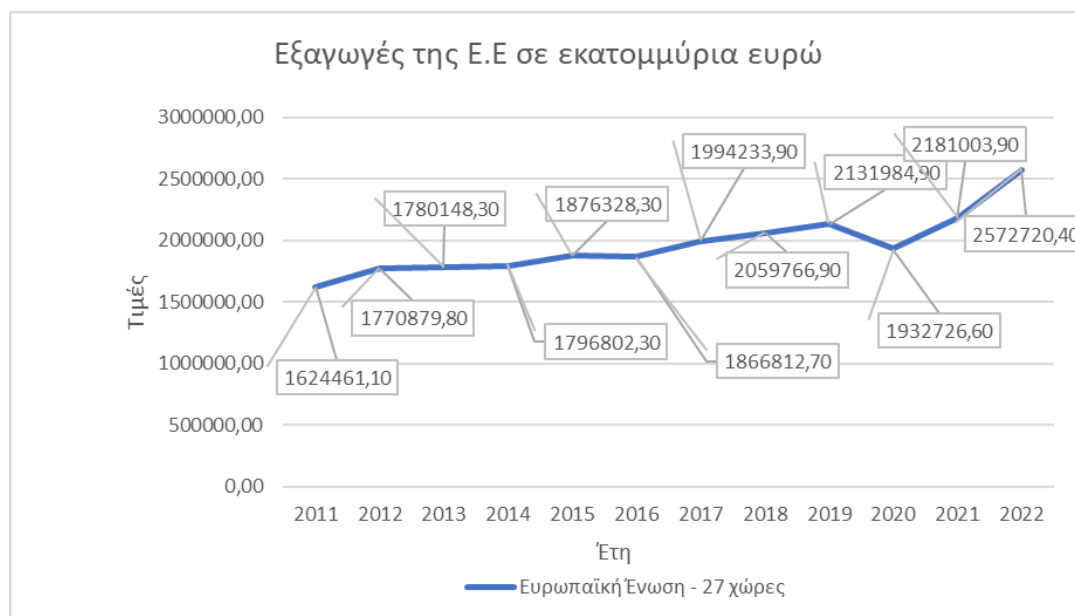

Εικόνα 5.5 Οι τιμές των εισαγωγών της Ε.Ε σε εκατομμύρια ευρώ Πηγή: [Statistics | Eurostat \(europa.eu\)](https://statistics.eurostat.eu)

5.6 Οι εξαγωγές της Ε.Ε σε εκατομμύρια ευρώ

Το 2011 οι εξαγωγές της Ε.Ε δεν ήταν πολλές, καθώς εισήγαγε περισσότερα προϊόντα από τις υπόλοιπες χώρες, διότι επηρεάστηκε και από την κρίση του 2009. Στην συνέχεια από το 2012 μέχρι το 2017 υπήρχε μια αυξομείωση των τιμών εξαγωγών, καθώς ξεπερνούσε και τις Η.Π.Α στις εξαγωγές, διότι αναπτύχθηκε η Ε.Ε σε αυτά τα διαστήματα εξαγοντας προϊόντα σε άλλες χώρες εκτός ή εντός της Ε.Ε. Το 2018 μέχρι το 2022 υπήρχε ξανά μια αυξομείωση των τιμών, καθώς το 2020 επικρατούσε και ο περιορισμός με τα μέτρα της πανδημίας, με αποτέλεσμα οι χρονιές 2018, 2019 είχαν αύξουσες τιμές σε σύγκριση με τα προηγούμενα έτη, τα οποία ήταν χαμηλά, καθώς κατά την διάρκεια της πανδημίας το 2020, η Ε.Ε εξήγαγε περισσότερα αγαθά, αλλά διακρίνεται, ότι η τιμή της εξαγωγής της Ε.Ε ήταν χαμηλότερη από τα προηγούμενα και τα επόμενα έτη που ακολούθησαν. Το 2021 υπήρχαν τα περιοριστικά μέτρα κατά της πανδημίας, όπου τα πράγματα είχαν χαλαρώσει λίγο παραπάνω, δηλαδή η τιμή της Ε.Ε αυξήθηκε περισσότερο σε σχέση με το 2020, που ήταν χαμηλότερο, ενώ δραστηριοποιούνταν θετικά στις εμπορικές δραστηριότητες. Συνοψίζοντας, το 2022 η

τιμή εξαγωγής της Ε.Ε αυξήθηκε περισσότερο, όπου τα περιοριστικά μέτρα για την πανδημία καταργήθηκαν και έτσι η Ε.Ε ήταν πιο ελεύθερη να πραγματοποιεί εξαγωγές παγκοσμίως, αλλά ξέσπασε ο πόλεμος στην Ουκρανία, που επηρέασε σημαντικά το διεθνές εμπόριο. Σε αυτό το σημείο η Ρωσία δεν πραγματοποιούσε εξαγωγές, διότι επιβλήθηκαν κυρώσεις κατά της Ρωσίας, και έτσι η Ε.Ε δεν εξήγαγε προϊόντα στην Ρωσία, αλλά ούτε οι Η.Π.Α και οι δυτικές χώρες.

Εικόνα 5.6 Οι τιμές των εξαγωγών της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε δισεκατομμύρια ευρώ Πηγή: [Statistics / Eurostat \(europa.eu\)](https://www.eurostat.europa.eu)

Συμπεράσματα

Ολοκληρώνοντας το κεφάλαιο συνοψίζουμε, την οικονομική πορεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των άλλων χωρών, καθώς συμπεραίνουμε, ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση αναπτύσσετε σταδιακά, εξάγοντας προϊόντα από το να εισάγει, και είναι μια σημαντική πρόοδο για την ένωση αυτή διότι θα αποκτήσει ανάπτυξη και πλούτο, καθώς και ανταγωνισμό σε χώρες εκτός Ευρώπης, σε διάφορους κλάδους, όπως τροφίμων, οχημάτων, ακόμα και φαρμάκων. Αντίθετα εντοπίσαμε και χαμηλές εξαγωγές που είχε η Ευρωπαϊκή Ένωση, λόγω κρίσης και ανταγωνισμού, ώσπου, η Ευρωπαϊκή Ένωση επωφελείται στο παγκόσμιο εμπόριο να εξάγει εμπορεύματα παρά να εισάγει, διότι μειώνεται ευκολά η ζήτηση των προϊόντων της, σε αυτό το σημείο αξίζει να σημειωθεί ότι δεν οφείλει την Ευρωπαϊκή Ένωση να εισάγει περισσότερο

από το να εξάγει, καθώς έχει την δυνατότητα να αναπτύξει περισσότερο τις εμπορικές της βιομηχανίες, για να εξάγουν πολλαπλά προϊόντα, για παράδειγμα η Ελλάδα έχει χαμηλότερο Α.Ε.Π διότι εισάγει περισσότερα αγαθά αντί να εξάγει, πράγμα που σημαίνει ότι δεν υπάρχουν πολλές εμπορικές βιομηχανίες στην χώρα μας με αποτέλεσμα να δεχόμαστε προϊόντα από το εξωτερικό, καθώς δεν οφείλει την χώρα μας στο ενδοκλαδικό της εμπόριο.

Παράλληλα συγκρίναμε τις εισαγωγές και τις εξαγωγές των χωρών ΗΠΑ, Ιαπωνία, Ρωσία, οι οποίες δραστηριοποιούνται στο παγκόσμιο εμπόριο και είναι έχουν μεγάλο ανταγωνισμό με τις υπόλοιπες χώρες, κυρίως με την Ευρωπαϊκή Ένωση σε διάφορους κλάδους, όπως τα τρόφιμα, πρώτες ύλες, αυτοκίνητα, ακόμα και στα καύσιμα, και στο φυσικό αέριο, ο οποίος είναι ένας σημαντικός παράγοντας παγκόσμιος. Με λίγα λόγια, συμπεραίναμε, ότι οι ΗΠΑ έχουν περισσότερες εισαγωγές από εξαγωγές και η Ιαπωνία σε σχέση με την Ρωσία που σημαίνει, ότι δέχονται πολλά προϊόντα από χώρες εκτός συνόρων της Αμερικής και της Ιαπωνίας, όπως είναι η Ευρωπαϊκή Ένωση και η Κίνα. Η Ρωσία είναι η χώρα, η οποία οι εξαγωγές της δεν υπερβαίνουν τις εισαγωγές της, που σημαίνει, ότι είναι παραγωγική στο εγχώριο και στο παγκόσμιο εμπόριο.

Κεφάλαιο 6: Συμπεράσματα

6.1 Συμπεράσματα

Ο στόχος της παρούσας εργασίας ήταν να διευκρινίσουμε για το διεθνές εμπόριο και την Ευρωπαϊκή Ένωση, με άλλα λόγια, τις θεωρίες του εμπορίου, καθώς την ιστορική της αναδρομή και τις δραστηριότητες της. Όσον αφορά για την Ευρωπαϊκή Ένωση, επεξηγήσαμε τις συνθήκες της Ε.Ε που αφορούσαν την ίδρυση της και τις εμπορικές της δραστηριότητες συμπεριλαμβάνοντας και τις αρμοδιότητες της. Παρόλα αυτά, καταχωρήσαμε μια σειρά από δεδομένα, τα οποία αφορούσαν τα οικονομικά και εμπορικά στοιχεία εντός των χωρών της Ε.Ε και εκτός, όπως το Α.Ε.Π, τις εισαγωγές και εξαγωγές, και το εμπορικό ισοζύγιο της, καθώς μελετήσαμε τις εισαγωγές και εξαγωγές της σε ευρώ.

Στο Κεφάλαιο 1^ο παρουσιάστηκαν οι θεωρίες του εμπορίου, οι οποίες αφορούν τις σύγχρονες θεωρίες του εμπορίου και έχουν διατυπωθεί από τους οικονομολόγους που έχουν αναφερθεί, οι οποίοι είχαν μια άποψη σχετικά με τη σύγχρονη οικονομία με σκοπό την παραγωγή των προϊόντων, ώστε να είναι επωφελημένες στον κλάδο του εμπορίου οι εταιρείες, καθώς μελετάει και τις συνήθειες για τον καταναλωτή. Έπειτα εντοπίσαμε και το θεώρημα ομοιότητας σε χώρες του Linder, η οποία αφορά τις χώρες, οι οποίες έχουν κατακεφαλήν εισόδημα για να καταναλώνουν διάφορα αγαθά με παρόμοια ποσότητα, με σκοπό τον σχηματισμό ενός παρόμοιου εμπορίου ανάμεσα σε αυτές τις χώρες, καθώς επισημάνσαμε δύο μαθηματικές εξισώσεις οι οποίες αφορούν την θεωρία αυτή. Ολοκληρώνοντας το κεφάλαιο αυτό μάθαμε την έννοια των σύγχρονων θεωριών του εμπορίου, καθώς και τα στοιχεία που περιλαμβάνει το κάθε θεώρημα.

Στο 2^ο Κεφάλαιο προβήκαμε σε μια ιστορική αναδρομή για το διεθνές εμπόριο, με άλλα λόγια προσανατολίζετε στο παρελθόν, και παρουσιάζει την δραστηριοποίηση του εμπορίου στα παλαιά χρόνια, ακόμα και την κερδοφορία που αποκτούσαν οι λαοί παγκοσμίως. Οι εποχές που αναφέρθηκαν σε αυτό το κεφάλαιο είναι τα αρχαία χρόνια και η Βυζαντινή περίοδος, δηλαδή εκείνη την εποχή οι άνθρωποι είχαν μια εξοικείωση στους κλάδους της αγγειοπλαστικής, κλωστοϋφαντουργίας, καθώς εξήγαγαν τα προϊόντα τους με καράβια. Έπειτα, ακολουθούν οι σύγχρονες εποχές, οι οποίες είναι ο 1^{ος} Παγκόσμιος Πόλεμος και ο 2^{ος} Παγκόσμιος Πόλεμος, εκείνες τις εποχές είχε αναπτυχθεί το εμπόριο, καθώς και οι βιομηχανίες, με αποτέλεσμα

να δραστηριοποιούνται οι χώρες στο εμπόριο με τις ανεπτυγμένες μεθόδους όπως είναι οι μέθοδοι παραγωγής αγαθών με σύγχρονα μηχανήματα. Έπειτα, ακολουθεί και το Σχέδιο Μάρσαλ, το οποίο βοήθησε σημαντικά τα κράτη της Ευρώπης στην μεταπολεμική περίοδο, καθώς αποτελούσε ένας βασικός παράγοντας για την εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ.

Στο 3^ο Κεφάλαιο παρουσιάστηκαν οι τύποι διεθνών δραστηριοτήτων, οι οποίες προεκτείνουν διάφορες εταιρείες για να επωφεληθούν στο διεθνές εμπόριο. Σε αυτούς τους τύπους έχουν την δυνατότητα να μεγιστοποιήσουν τα κέρδη τους όταν εξάγουν και εισάγουν διάφορα αγαθά. Επίσης, ακολουθούν οι εμπορικοί δασμοί, οι οποίοι επιβάλλονται στις χώρες για τα εμπορεύματα, με αποτέλεσμα να είναι κερδοφόρες, και να προστατεύουν την εγχώρια παραγωγή τους ώστε να χρηματοδοτούνται σε τελωνεία. Παράλληλα παρουσιάστηκαν οι συμφωνίες διεθνούς δικαιοχρησίας και συμφωνία παραχώρησης εκμετάλλευσης, τα οποία μπορούν να παραχωρούν άδειες όπως το εμπορικό σήμα μιας εταιρείας, την τεχνογνωσία, ακόμα και τους μεθόδους παραγωγής σε μια άλλη εταιρεία.

Στο 4^ο Κεφάλαιο επεξηγήθηκαν οι συνθήκες, οι οποίες αφορούσαν τις ρυθμίσεις και την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ενώ παρουσιάστηκαν και οι αρμοδιότητες της. Οι συνθήκες που επεξηγήθηκαν αναφέρονταν στην ανάπτυξη του εμπορίου της Ε.Ε, καθώς και την εξωτερική της πολιτική για να δραστηριοποιείται στο διεθνές εμπόριο, με αποτέλεσμα να εξάγει αγαθά σε όλο τον κόσμο, και να συνεργάζεται στρατηγικά με χώρες εκτός συνόρων της Ε.Ε.

Στο 5^ο Κεφάλαιο συνοψίσαμε την οικονομική πορεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των άλλων χωρών, ενώ παρατηρήσαμε, ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση αναπτύσσεται σταδιακά στο διεθνές εμπόριο, ακόμα και στο εγχώριο. Σε αυτό το σημείο παρατηρήθηκε, ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει υψηλότερο Α.Ε.Π και έτσι αποκτάει πλούτο, καθώς και αυξανόμενες εξαγωγές, οδηγώντας την Ε.Ε σε ένα σημείο ανάπτυξης για την οικονομία της, όπως στους κλάδους τροφίμων, φαρμάκων. Από την άλλη πλευρά, εντοπίστηκαν και χαμηλές εξαγωγές, εξαιτίας της οικονομικής κρίσης που επικρατούσε και τον ανταγωνισμό με άλλες χώρες, ακόμα η Ε.Ε οφείλει να μην έχει χαμηλές εξαγωγές, διότι δεν θα είναι παραγωγική με αποτέλεσμα να μην είναι ανεπτυγμένη η οικονομία της. Επίσης,

οι μικρές χώρες της Ε.Ε οφείλουν να είναι ανεπτυγμένες στο εμπόριο, όπως η Ελλάδα η οποία είναι σαφώς ανεπτυγμένη στην παραγωγή στον πρωτογενή τομέα, καθώς η χώρα μας διαθέτει χαμηλό Α.Ε.Π εξαιτίας των χαμηλών εξαγωγών. Τονίζοντας η Ελλάδα οφείλει να αποκτήσει ένα όφελος στο διεθνές εμπόριο, και αυτό που οφείλει να κάνει είναι να έχει υψηλότερες εξαγωγές των προϊόντων της και να μην εισάγει περισσότερα αγαθά από άλλες χώρες. Αξίζει να σημειωθεί, ότι η Ελλάδα εξάγει προϊόντα τροφίμων σε χώρες της Ε.Ε, όπως Γερμανία, Γαλλία και σε άλλες χώρες, ακόμα εξάγει και στις ΗΠΑ και στην Κίνα, οι οποίες είναι ανεπτυγμένες και εξακολουθούν να είναι οι βασικές εισαγωγείς για την χώρα μας.

Βιβλιογραφία

Ξενόγλωσσες

1. Abbey, M. H., & Bromfield, N. (1993). A Practitioner's Guide to the Maastricht Treaty. *Mich. J. Int'l L.*, 15, 1329.
2. Allen, J. S. (1948). Marshall plan--recovery or war?
3. Allen, J. S., & Wala, M. (1993). The Marshall Plan. *Political Affairs*.
4. Allen, R. C. (2001). The great divergence in European wages and prices from the Middle Ages to the First World War. *Explorations in economic history*, 38(4), 411-447.
5. Andrew, C. M., & Kanya-Forstner, A. S. (1978). France, Africa, and the First World War. *The Journal of African History*, 19(1), 11-23.
6. Altinay, L., Brookes, M., & Aktas, G. (2013). Selecting franchise partners: Tourism franchisee approaches, processes, and criteria. *Tourism Management*, 37, 176-185.
7. Aparicio, G., Pinilla, V., & Serrano, R. (1870). Europe and the international trade in agricultural and food products, 1870-2000. *Agriculture and economic development in Europe since*, 52-75.
8. Arnold, L. G. (2013). Existence of equilibrium in the Helpman–Krugman model of international trade with imperfect competition. *Economic Theory*, 52, 237-270.
9. Arnon, A., & Weinblatt, J. (1998). Linder's hypothesis revisited: income similarity effects for low income countries. *Applied Economics Letters*, 5(10), 607-611
10. Arora, A., Fosfuri, A., & Rønde, T. (2013). Managing licensing in a market for technology. *Management Science*, 59(5), 1092-1106.
11. Athanasoglou, P. P., & Bardaka, I. C. (2010). New trade theory, non-price competitiveness and export performance. *Economic Modelling*, 27(1), 217-228.
12. Bagwell, K., & Staiger, R. W. (1999). An economic theory of GATT. *American Economic Review*, 89(1), 215-248.
13. Baiman, R. (2006). Unequal exchange without a labor theory of prices: On the need for a global Marshall Plan and a solidarity trading regime. *Review of radical political economics*, 38(1), 71-89.
14. Baldwin, R. E. (1984). The changing nature of US trade policy since World War II. *The structure and evolution of recent US trade policy*, 5-32.
15. Barjamovic, G. (2008). The geography of trade. Assyrian colonies in Anatolia c. 1975-1725 BC and the study of early interregional networks of exchange. *Anatolia and the Jazira during the Old Assyrian period*, 87, 100.

16. Bergoing, R., & Kehoe, T. J. (2001). Trade theory and trade facts.
17. Basile, E. R. (1992). The General Agreement on Tariffs and Trade (GATT), the European Economic Community (EC) and Agriculture. *Tulsa LJ*, 28, 741.
18. Baskaran, T. (2009). Did the Maastricht treaty matter for macroeconomic performance? A difference-in-difference investigation. *Kyklos*, 62(3), 331-358..
19. Berglund, A. (1926). Our Merchant Marine Problem and International Trade Policies. *Journal of Political Economy*, 34(5), 642-656.
20. Bernard, A. B., Jensen, J. B., Redding, S. J., & Schott, P. K. (2007). Firms in international trade. *Journal of Economic perspectives*, 21(3), 105-130.
21. Beshel, B. (2000). An introduction to franchising.
22. Boening, A. B., Domínguez, R., Genna, G. M., Gómez-Mera, L., Barbarinde, O., Grenade, W., ... & Weber, K. (2008). Regional integration fifty years after the treaty of Rome. The EU, Asia, Africa and the Americas.
23. Branson, W. H., Giersch, H., & Peterson, P. G. (1980). Trends in United States international trade and investment since World War II. *The American economy in transition*, 183-274.
24. Broadberry, S., & Harrison, M. (Eds.). (2005). The economics of world war I.
25. Brookes, M., & Altinay, L. (2017). Knowledge transfer and isomorphism in franchise networks. *International Journal of Hospitality Management*, 62, 33-42.
26. Brühlhart, M. (1995). Scale Economies, Intra-Industry Trade and Industry Location in the 'New Trade Theory'.
27. Bensch, S. P. (1995). Early Catalan Contacts with Byzantium. In *Iberia and the Mediterranean World of the Middle Ages, Volume I: Proceedings from Kalamazoo* (pp. 133-160). Brill.
28. Bulas, J. Trade, Conflict and Politics. Migrants from the north in the Upper Tisa Basin, in the 3rd Century AD. *Archaeology and Economy in the Ancient World*, 87.
29. Caporaso, J. A., & Kim, M. H. (2012). The Maastricht Treaty at Twenty: A Greco-European Tragedy? *Journal of European Integration*, 34(7), 769-789.
30. Casson, L. (1954). Trade in the ancient world. *Scientific American*, 191(5), 98-105.
31. Chaisse, J. (2012). Promises and Pitfalls of the European Union Policy on Foreign Investment—How will the New EU Competence on FDI affect the Emerging Global Regime?. *Journal of International Economic Law*, 15(1), 51-84.
32. Cameron, E. (2010). *Enchanted Europe: superstition, reason, and religion 1250-1750*. OUP Oxford.
33. Clarke, A., & Kulkarni, K. G. (2010). Testing the application of Heckscher-Ohlin theorem to contemporary trade between Malaysia and Singapore. *Journal of Emerging Knowledge on Emerging Markets*, 1(1), 10.

34. Choudhary, V. (2007). Comparison of software quality under perpetual licensing and software as a service. *Journal of management information systems*, 24(2), 141-165.
35. d'Ottavio, G. (2007). The Treaties of Rome: Continuity and discontinuity in SPD's European policy. *JEIH Journal of European Integration History*, 13(2), 103-114.
36. Debaere, P., & Mostashari, S. (2010). Do tariffs matter for the extensive margin of international trade? An empirical analysis. *Journal of International Economics*, 81(2), 163-169.
37. Denisia, V. (2010). Foreign direct investment theories: An overview of the main FDI theories. *European journal of interdisciplinary studies*, (3).
38. Dhakal, D., Pradhan, G., & Upadhyaya, K. P. (2011). "Another Empirical Look at the Theory of Overlapping Demands-Un altro sguardo empirico alla teoria delle overlapping demands. *Economia Internazionale/International Economics*, 64(1), 103-113.
39. Dejung, C., & Zangger, A. (2010). British wartime protectionism and Swiss trading companies in Asia during the First World War. *Past and Present*, 207(1), 181-213.
40. Dussubieux, L., Kusimba, C. M., Gogte, V., Kusimba, S. B., Gratuze, B., & Oka, R. (2008). The trading of ancient glass beads: new analytical data from South Asian and East African soda–alumina glass beads. *Archaeometry*, 50(5), 797-821.'
41. Eurostat **International trade for goods** Available on page: [Statistics | Eurostat \(europa.eu\)](https://ec.europa.eu/eurostat), Date of access : 13/6/2023
42. Erixon, F., Freytag, A., & Pehnelt, G. (2007). The Rome treaty at 50. *Brussels: European Centre for International Political Economy (ECIPE Policy Brief No 4)*.
43. Falkner, G. (2002). How intergovernmental are Intergovernmental Conferences? An example from the Maastricht Treaty reform. *Journal of European Public Policy*, 9(1), 98-119.
44. Federico, G., & Tena-Junguito, A. (2019). World trade, 1800-1938: a new synthesis. *Revista de historia economica-Journal of Iberian and latin american economic history*, 37(1), 9-41.
45. Felice, F., & Sandonà, L. (2017). Italian values-grounded liberalism and the German social market economy: a transnational convergence behind the Treaty of Rome of 1957. *The Journal of Economic History*, 3, 95-117.
46. Ferrante, D. (2006). Software licensing models: What's out there?. *IT Professional*, 8(6), 24-29.
47. Finley, M. I. (1965). Technical innovation and economic progress in the ancient world. *The Economic History Review*, 18(1), 29-45.
48. Florea, D., & Gales, N. (2022). Franchise Contract in International Trade Law. *Eur. JL & Pub. Admin.*, 9, 12.

49. Fosfuri, A. (2006). The licensing dilemma: understanding the determinants of the rate of technology licensing. *Strategic Management Journal*, 27(12), 1141-1158.
50. Fu, X. (2005). Exports, technical progress and productivity growth in a transition economy: a non-parametric approach for China. *Applied economics*, 37(7), 725-739.
51. Gadbow, R. M. (1983). Implications of Countertrade Under the General Agreement on Tariffs and Trade, The. *J. Comp. Bus. & Cap. Market L.*, 5, 355.
52. Garben, S. (2015). Confronting the competence conundrum: Democratising the European Union through an expansion of its legislative powers. *Oxford Journal of Legal Studies*, 35(1), 55-89.
53. Gartzke, E., & Lupu, Y. (2012). Trading on preconceptions: Why World War I was not a failure of economic interdependence. *International Security*, 36(4), 115-150.
54. Geng, L., Shen, W., & Xu, Z. (2022). Embodied Carbon and Influencing Factors of China's Paper Industry's Export Trade to the United States. *BioResources*, 17(2).
55. Griffin, R. W., & Pustay, M. W. (2015). International business: a managerial perspective.
56. Ghailani, D. (2013). Gender equality, from the Treaty of Rome to the quota debate: between myth and reality. *Social developments in the European Union*, 161-190.
57. Glaser, M., Jirasek, M., & Windsperger, J. (2020). Ownership structure of franchise chains: Trade-off between adaptation and control. *International Journal of the Economics of Business*, 27(3), 357-375.
58. Grieco, J. M. (1996). State interests and institutional rule trajectories: A neorealist interpretation of the Maastricht treaty and European economic and monetary union. *Security Studies*, 5(3), 261-306.
59. Grigoryan, K. (2012). Study of the Peculiarities of Export Developments in EU Member Countries and in Armenia. *Romanian J. Eur. Aff.*, 12, 65.
60. Hildebrand, P. M. (1992). The European community's environmental policy, 1957 to '1992': From incidental measures to an international regime? *Environmental Politics*, 1(4), 13-44.
61. Horowitz, S. (2004). Reversing Globalization: Trade Policy Consequences of World War I. *European Journal of International Relations*, 10(1), 33-59.
62. Horsley, T. (2021). Rethinking Judicial Narratives: The Court of Justice and the Treaty of Rome. *European Constitutional Law Review*, 17(3), 553-565.
63. iPleaders (2022), **Modern theory of international trade**, Available on page: [Modern theory of international trade - iPleaders](#). Date of access: 2/9/2023
64. Jacks, D. S., & Novy, D. (2020). Trade blocs and trade wars during the interwar period. *Asian Economic Policy Review*, 15(1), 119-136.
65. Jacks, D. S., Meissner, C. M., & Novy, D. (2008). Trade Costs, 1870–2000. *American Economic Review*, 98(2), 529-534.

66. Jacks, D. S., Meissner, C. M., & Novy, D. (2011). Trade booms, trade busts, and trade costs. *Journal of International Economics*, 83(2), 185-201.
67. Jackson, J. H. (1989). The world trading system. *Law Quadrangle (formerly Law Quad Notes)*, 34(1), 8.
68. Jacoby, D. (2004). 25. Venetian commercial expansion in the eastern Mediterranean, 8th–11th centuries.
69. Jacoby, D. (2004). Silk economics and cross-cultural artistic interaction: Byzantium, the Muslim world, and the Christian west. *Dumbarton Oaks Papers*, 58, 197-240.
70. Jacoby, D. (2016). Constantinople as Commercial Transit Center, Tenth to Mid-Fifteenth Century. *Trade in Byzantium*, 193-210.
71. Jacoby, D. (2016). Pisan presence and trade in later Byzantium. *Koinotaton Doron: Das späte Byzanz zwischen Machtlosigkeit und kultureller Blüte*, 47-59.
72. James, L. (2006). Byzantine glass mosaic tesserae: some material considerations¹. *Byzantine and modern Greek studies*, 30(1), 29-47.
73. Jones, R. W. (2008). Heckscher-Ohlin trade flows: A re-appraisal. *Trade and Development Review*, 1(1), 1-6.
74. Jomo, K. S., & Von Arnim, R. (2008). Trade theory status quo despite Krugman. *Economic and Political Weekly*, 29-31.
75. Kennedy, K. C. (1997). The GATT-WTO system at fifty. *Wis. Int'l LJ*, 16, 421.
76. Kennedy, T. E., & McHugh, R. (1983). Taste similarity and trade intensity: A Test of the linder hypothesis for United States exports. *Weltwirtschaftliches Archiv*, 119, 84-96.
77. Keum, K. (2010). Tourism flows and trade theory: a panel data analysis with the gravity model. *The Annals of Regional Science*, 44(3), 541-557.
78. Krpec, O., & Hodulak, V. (2019). War and international trade: Impact of trade disruption on international trade patterns and economic development. *Brazilian Journal of Political Economy*, 39, 152-172.
79. Krueger, A. (1998). Why trade liberalisation is good for growth. *The economic journal*, 108(450), 1513-1522.
80. Krugman, P. (1983). New theories of trade among industrial countries. *The American Economic Review*, 73(2), 343-347.
81. Karlsson, C., & Nyström, K. (2003). Exit and entry over the product life cycle: Evidence from the Swedish manufacturing industry. *Small Business Economics*, 21, 135-144.
82. Lam, T. (2015). A review of modern international trade theories. *American Journal of Economics, Finance and Management*, 1(6), 604-614.
83. Leamer, E. E. (1995). The Heckscher-Ohlin model in theory and practice.

84. Leffler, M. P. (1988). The United States and the strategic dimensions of the Marshall Plan. *Diplomatic History*, 12(3), 277-306.
85. LibreTexts (2023) **The Production Possibility Frontier** Available on page: [5.3: The Production Possibility Frontier \(Fixed Proportions\) - Social Sci LibreTexts](#) Date of access: 21/8/2023
86. Leonidou, L. C. (2004). An analysis of the barriers hindering small business export development. *Journal of small business management*, 42(3), 279-302.
87. Li, M., Ahmad, M., Fareed, Z., Hassan, T., & Kirikkaleli, D. (2021). Role of trade openness, export diversification, and renewable electricity output in realizing carbon neutrality dream of China. *Journal of Environmental Management*, 297, 113419.
88. Litman, S. (1926). The effects of the World War on trade. *The ANNALS of the American Academy of Political and Social Science*, 127(1), 23-29.
89. Lolli, D. (2022). Infrastructures for media 'extension': licensing trade expos and the production of media distribution. *Media, Culture & Society*, 44(2), 210-229.
90. Luo, H., Qu, X., & Hu, Y. (2022). The Mechanism of the Impact of Export Trade on Environmental Pollution: A Study from a Heterogeneous Perspective on Environmental Regulation from China. *Sustainability*, 14(24), 16330.
91. Leczykiewicz, D. (2005). Common Commercial Policy: The expanding competence of the European Union in the area of international trade. *German Law Journal*, 6(11), 1673-1685.
92. Makarevich, A. S. (2002). Three thousand years of world trade.
93. McPherson, M. A., Redfearn, M. R., & Tieslau, M. A. (2001). International trade and developing countries: an empirical investigation of the Linder hypothesis. *Applied Economics*, 33(5), 649-657.
94. Meunier, S., & Nicolaïdis, K. (2005). The European Union as a trade power. *International relations and the European Union*, 12, 247-269.
95. Moser, P., & Voena, A. (2012). Compulsory licensing: Evidence from the trading with the enemy act. *American Economic Review*, 102(1), 396-427.
96. Neelis, J. (2010). Early Buddhist transmission and trade networks: Mobility and exchange within and beyond the northwestern borderlands of South Asia.
97. Olechnowicz, C. A. (2011). History of usury: The transition of usury through Ancient Greece, the rise of Christianity and Islam, and the expansion of long-distance trade and capitalism. *Gettysburg Economic Review*, 5(1), 7.
98. Owlcation (2022) **Factor Proportions Theory Explained**, Available on page: [Factor Proportions Theory Explained - Owlcation](#), Date of access: 21/8/2023.
99. Peers, S. (2008). Legislative update: EU immigration and asylum competence and decision-making in the Treaty of Lisbon. *Eur. J. Migration & L.*, 10, 219.

100. Rosas, A. (2015). EU external relations: exclusive competence revisited. *Fordham Int'l LJ*, 38, 1073.
101. Ramalho, A. (2016). *The competence of the European Union in copyright lawmaking: A normative perspective of EU powers for copyright harmonization*. Springer.
102. Salvatore, D. (2019). *International economics*. John Wiley & Sons.
103. Schäfer, W. (2007). The EU on the 50th Anniversary of the Treaty of Rome. *Intereconomics*, 1(42), 4-31.
104. Servent, A. R. (2014). The role of the European Parliament in international negotiations after Lisbon. *Journal of European Public Policy*, 21(4), 568-586.
105. Sieberson, S. C. (2009). Inching toward EU Supranationalism-Qualified Majority Voting and Unanimity under the Treaty of Lisbon. *Va. J. Int'l L.*, 50, 919.
106. Shapirov, I. (2015). Contemporary economic growth models and theories: A literature review. *CES Working Papers*, 7(3), 759-773.
107. Tarnoff, C. (1991). *The Marshall Plan: design, accomplishments, and relevance to the present*. Congressional Research Service, Library of Congress.
108. Tarnoff, C. (2018). *The Marshall plan: Design, accomplishments, and significance*.
109. Terpstra, T. (2019). *Trade in the ancient Mediterranean: Private order and public institutions*.
110. Treaty, M. (1992). *Maastricht Treaty. Nice Treaty*.
111. Triseliotis, J. (2000). Intercountry adoption: global trade or global gift?. *Adoption & Fostering*, 24(2), 45-54.
112. Tuấn, H. A. (2014). Regionalising national history: Ancient and medieval Vietnamese maritime trade in the East Asian context. *The Medieval History Journal*, 17(1), 87-106.
113. Van der Loo, G., & Hahn, M. (2020). EU Trade and Investment Policy since the Treaty of Lisbon. *Centre for European Policy Studies*, October, 11.
114. VanderBroek, M. S., & Turner, C. B. (2005). Protecting and Enforcing Franchise Trade Secrets. *Franchise LJ*, 25, 191.
115. Valimaki, M. (2003). Dual licensing in open source software industry. *Systemes d'Information et Management*, 8(1), 63-75.
116. Wilson, A. (2012). 14 A: A Forum on Trade. *The Cambridge companion to the Roman economy*, 287-291.
117. World Bank **Growth GDP**, Available on page [World Development Indicators | DataBank \(worldbank.org\)](https://data.worldbank.org/indicators), Date of access: 20/5/2023
118. Windsperger, J., & Dant, R. P. (2006). Contractibility and ownership redirection in franchising: A property rights view. *Journal of retailing*, 82(3), 259-272.

119. Woolcock, S. (2010). EU trade and investment policymaking after the Lisbon treaty. *Intereconomics*, 45(1), 22-25.
120. Woolcock, S. (2010). The Treaty of Lisbon and the European Union as an actor in international trade.
121. Yang, W., Gao, H., & Yang, Y. (2022). Analysis of influencing factors of embodied carbon in china's export trade in the background of "carbon peak" and "carbon neutrality". *Sustainability*, 14(6), 3308.
122. Young, A. R. (2002). Extending European Cooperation: The European Union and the 'new' international trade agenda.

Ελληνικές

1. Αφροδάκης, Κ. (2014). Λογιστική και φορολογική αντιμετώπιση των κερδών των ανωνύμων εταιριών.
2. Αποστολίδης, Δ. (2020). Ανάλυση και σύγκριση αγορών: Τσεχίας-Σλοβακίας-Ουγγαρίας.
3. Ζαχαρόπουλος, Ν. (2018). Στρατηγική εξαγωγών για ελληνικές ΜΜΕ (Μελέτη περίπτωσης arkhon Panel ΑΕ). *PQDT-Global*.
4. Ηλιοπούλου, Α. (2015). Η ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
5. Κασαπίδης, Β. (2018). Εξαγωγικές δραστηριότητες μιας ελληνικής επιχείρησης φρούτων.
6. Κοκκινάκη, Β. (2006). Άμεσες ξένες επενδύσεις στη Ρωσία μετά την πτώση του λεγόμενου υπαρκτου σοσιαλισμού.
7. Κοτσάμπαση, Μ. (2016). Εξαγωγική δραστηριότητα ελληνικών επιχειρήσεων: η περίπτωση του κλάδου οπωροκηπευτικών στη Ρουμανία.
8. Λαδογιάννη, Π. (2013). Σχέδιο εξαγωγών για ελληνικές μικρομεσαίες επιχειρήσεις.
9. ΜΠΙΤΡΑΣ, Α. Α., & ΣΕΡΓΗΣ, Π. Α. (2020). Η σημασία και συμβολή των εξαγωγών στην οικονομική ευημερία της ελληνικής οικονομίας.
10. Πετσιά, Ε. Ε. (2006). Διερεύνηση των στρατηγικών εισόδου σε εξαγωγικές αγορές.
11. Παπαδόπουλος, Ε., Βερύκοκκος, Π., & Νικολακόπουλος, Α. (2017). Διμερείς σχέσεις εμπορίου Ελλάδας-Τουρκίας.

12. Σιάδημας, Ι. (2006). Κριτική και συγκριτική ανάλυση μεθόδων εισόδου σε διεθνείς αγορές: η περίπτωση του Franchising και του Joint Venture.
13. Σουλτάνη, Γ. (2018). Απελευθέρωση του διεθνούς εμπορίου, φορολογικά έσοδα και πιστωτικοί περιορισμοί.
14. Τσάμπουρας, Ι. (2018). Δασμοί και Τελωνειακή Ένωση.

